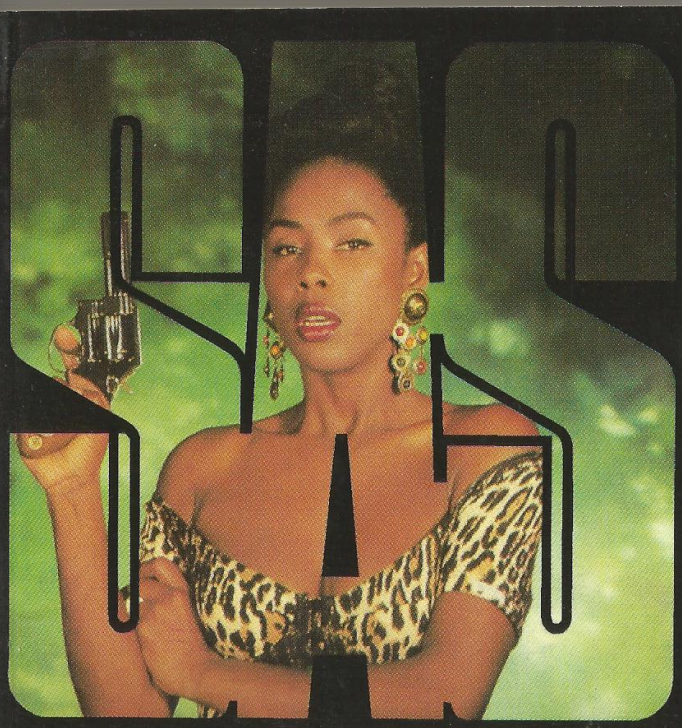

UN AGENT CIA ÎN CONGO

GERARD DE VILLIERS

ISBN:
973-9138-45-4

Editions Gérard de Villiers – Paris
La piste de Brazzaville
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1998

Redactor: **Anca Pisică**
Tehnoredactare computerizată: **Cătălina Andrei**
Redactor tehnic: **Ioana Sandu**

Gérard de Villiers

SAS

Un agent CIA în Congo

1998

Capitolul I

Flăcările sondelor „off shore"[1] scânteiau ca niște stele îndepărtate și roșiatice, în largul limbii de pământ botezată „Côte Sauvage"[2] ce marchează limita vestică a orașului Pointe-Noire. În ciuda numelui său, această peninsulă de nisip cenușiu nu prezenta nici un relief specific.

Totul părea mohorât, iar noaptea, singura distracție era să urmărești numărul infinit de licurici artificiali ce străpungeau întunericul. Atlanticul, dintre Libreville și Gabon, la nord, și enclava Cabinda, situată la sud, era presărat cu aceste lipitori de oțel care pompau aurul negru douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Issam Hadjez opri mașina la marginea plajei pustii, coborî și, fără să arunce vreo privire acestui peisaj, se întoarse spre vehicul și strigă agasat:

— Eugénie! Vii odată?

Eugénie Kangou se răsuci cu o încetineală voită, desfăcându-și picioarele lungi de culoarea cafelei cu lapte până la nivelul coapselor, acoperite cu o rochie extrem de scurtă, cam de aceeași culoare cu pielea sa și mulată ca o mănușă. Odată ridicată în picioare, cu un gest obișnuit, ea se aplecă înainte trăgând de rochie pentru a o lungi puțin, săltându-și în același timp fundul și întinzând strech-ul peste sânii încântători. Contrar majorității africancelor, Eugénie Kangou avea un piept provocator pe care și-l afișa cu mândrie prin toate barurile din Pointe-Noire. Cu părul ei scurt și creț, tuns franțuzește, semăna

1. Off shore (lb. engleză) = în largul mării; societăți comerciale înființate în țări cu o fiscalitate extrem de scăzută, așa-numitele paradisuri financiare (ex. Cipru) n.t.
2. Coasta sălbatică (lb. franceză) n.t.

puțin cu Grace Jones, ceea ce o făcea cea mai căutată curvă din tot vestul țării.

Trupul cărnos putea fi admirat după-amiaza la marginea piscinei hotelului *Zamba*, unde rar se întâmpla ca un „expatriat", un nou-venit în oraș, să nu calce în picioare orice risc de a lua SIDA pentru un moment plăcut între coapsele ei în formă de fus. Ea făcu câțiva pași stângaci cu escarpenii foarte înalți, bocănind pe trotuarul desfundat. Cum ajunse în dreptul lui Issam Hadjez, libanezul îi mângâie fundul, vârându-i rochia între fese și o împinse cu viclenie spre plaja întinsă, pustie la acea oră târzie.

Ea se eliberă printr-o smucitură și spuse ironic:

— Credeam că mergem la tine...

Issam Hadjez locuia puțin mai departe, într-una din locuințele somptuoase care mărginesc „Côte Sauvage", în fața plajei.

— Încetează cu prostiile! replică el fără a se înfuria. Vino!

Eugénie fixa linia albă a valurilor Atlanticului de dincolo de nisip, ce se spărgeau într-un vuiet surd și spuse mormăind:

— Nu îmi place nisipul că după aia îmi intră peste tot...

Issam Hadjez simți că-i sare țandăra. O dusese să cineze la *La Pizzeria,* restaurantul elegant din Pointe-Noire, rezervat practic „expatriaților", unde numai chelnerii erau negri. În plus, el se pregătea să-i dea cu generozitate zece mii de franci pentru viitoarea ei prestație; deci nu era de refuzat.

Libanezul era prea bine văzut în Pointe-Noire ca să meargă într-un hotel cu Eugénie; și apoi poftele lui erau modeste. Era genul care putea fi satisfăcut în câteva minute. Gustase deja din nurii lui Eugénie, și o făcea cu regularitate.

Pe deasupra, nu voia să se întoarcă acasă prea târziu ca să nu își neliniștească soția. Îi strânse furios brațul negresei.

— Ce zici, o facem pe capotă?

— Nu! Și nici pe plajă nu vreau să merg. Vino pe dig, spuse Eugénie. Ceea ce numea ea dig era, de fapt, o construcție lungă, metalică ce începea puțin mai departe de șosea, trecând peste plajă și înaintând cu mai multe sute de metri în mijlocul Atlanticului, terminată cu un grup de macarale. De fapt, era o jetelă pentru încărcarea fosfatului, dezafectată de la inundarea minei; un colț liniștit pentru îndrăgostiți...

Fără să aștepte răspunsul clientului său, Eugénie Kangou se îndreptă spre dig, legănându-și leneș fundul obraznic sub

nasul libanezului, fiind sigură că el o va urma ca o pilitură de fier e atrasă de magnet.

Cele două lanțuri groase de aur ce împodobeau pieptul lui Issam Hadjez zăngăniră încetișor atunci când o apucă din nou pe negresă și îi puse o mână posesivă pe fese, salivând dinainte. O sută de metri mai departe, o luară pe una din scările ruginite ce permitea accesul la dig. Zece metri mai sus, vântul de mare făcea atmosfera mai răcoroasă. Eugénie pocni cu tocurile pe plăcile de metal, îndepărtându-se spre capătul unde se-nălțau macaralele nemișcate care abia se vedeau în penumbră. În afară de pocniturile tocurilor lui Eugénie, spargerea valurilor de stâlpii ruginiți era singurul zgomot din împrejurimi.

— Hei! Doar nu o să mergem până la capăt!

Issam Hadjez gâfâia urmând pașii întinși ai lui Eugénie Kangou. Mai mic decât ea și bine îmbrăcat, își reducea de obicei eforturile fizice la strictul necesar. O prinse din nou pe negresă și o înghesui în balustrada metalică, strecurând rapid o mână pofticioasă sub rochie; cu cealaltă, îi ciupea, prin îmbrăcăminte, sfârcurile sânilor, ajungând cu vârful capului pleșuv până la bărbia lui Eugénie. Foarte repede, începu să sufle ca un taur în călduri. Sub rochia de strech, Eugénie Kangou nu purta decât un slip cu șnur minuscul ce îi dezvelea în întregime fundul țeapăn cu o arcuitură obraznică.

Issam Hadjez vârî ambele mâini sub rochie și începu să-i frământe sânii ca niște globuri, gâfâind de excitație. Eugénie nu se sinchisea și, cu brațele pe lângă corp, privea nedeslușit flăcările ce ardeau la orizont. Brusc, Hadjez, o dezlipi de balustradă, o răsuci și se întoarse el cu spatele spre plajă.

— E rândul tău! spuse el cu repeziciune.

În relația cu el, ea cunoștea lecția foarte bine: cu o mișcare rapidă îi trase fermoarul pantalonilor și sexul deja sculat țâșni afară. Așezată pe vine, și-l vârî în gură. Lui Issam Hadjez îi scăpă un oftat plin de plăcere. Eugénie Kangou nu îi lua banii degeaba... Bine proptit de balustradă, libanezul privea capul cu părul scurt și creț ce urca și cobora de-a lungul pântecelui său, părându-i-se că sexul îi este închis într-o teacă delicioasă și fiebinte, animată de o limbă abilă și neobosită! Asta da viață! El își lipi palmele de pieptul negresei, apoi îi apucă sfârcurile întărite și groase ca niște creioane și le răsuci între degete. Nu știa de ce, dar acest lucru îi sporea plăcerea. Neclintită,

Eugénie Kangou continua felația cu precizia unui metronom, așezată pe vine, ca africanele.

Issam Hadjez simți cum primele furnicături ale plăcerii îi urcau de la șale și imediat mângâierea gurii se accelerà. Issam Hadjez fu cuprins de o scârbă cumplită! Târâtură asta încerca să-l trișeze!

— Încetează, târfulițo! îi spuse el împingând-o brutal.

Libanezii îi tratau pe africani ca pe niște câini. Dacă cel mai neînsemnat alb și-ar fi permis comportamentul lor, l-ar fi luat drept rasist, dar, resemnați, africanii îi considerau pe libanezi cu adevărat o rasă demnă de ură, cu totul aparte. Evident, în cazul unui pogrom, aceștia ar fi primii cărora le-ar tăia gâtul.

Există o dreptate...

Docilă, Eugénie se ridică și se întoarse pentru a se rezema cu coatele pe balustradă, cu fața spre mare și flăcări și cu bazinul foarte cambrat.

Issam Hadjez îi ridică strech-ul maro, dezvelind fundul lui Eugénie, practic de aceeași culoare. Șnurul mai închis decât slipul negru dispărea între fesele incredibil de bombate. Issam Hadjez le contemplă câteva minute salivând. Ușor deșelată, Eugénie aștepta arcuită, cu capitalul pus în valoare.

— Ai, într-adevăr, cel mai frumos fund din Pointe-Noire! murmură libanezul cu o voce schimbată.

El se apropie cât putu de mult și își frecă sexul încă umed de salivă de pielea caldă și tare a globurilor rotunjoare. Apoi îndepărtă cu ambele mâini elasticul slipului de pe mijlocul negresei, lăsându-l să alunece de-a lungul șoldurilor și pe picioare până la gleznе. Eugénie Kangou ridică un picior, iar ghemotocul din dantelă neagră rămase agățat de glezna stângă, eliminând astfel riscul de a fi luat de vânt.

Libanezul se îndepărtase câțiva centimetri, întreținându-și erecția cu o ușoară masturbare, fiind fascinat de acest fund perfect pe care începu să-l pipăie, băgând degetele peste tot pe unde putea, respirând sacadat. Era delicios să-și înfrâneze pofta nebună de a o pătrunde imediat.

Cu picioarele ușor depărtate și cu rochia rulată în jurul taliei, Eugénie nu se sinchisea de nimic. După o clipă, întoarse capul și îi spuse:

— Ce mai aștepți?

Issam Hadjez voia să o aibă pentru banii săi. Doar s-o privești și tot era un avantaj, dar pofta de a finaliza îl copleși.

Scotocind prin buzunare, scoase un prezervativ și și-l puse cu nerăbdare.

Nenorocita asta de SIDA! Acum nu mai puteai avea încredere în nimeni... La spitalul din Pointe-Noire, oamenii mureau ca muștele; se zvonea că cea mai bună prietenă a președintelui Sassou N'Guesso murise și ea aici și că, de atunci, el considera această problemă foarte serioasă. De obicei, în Africa preferau să nege această problemă.

Odată echipat , Hadjez reveni lângă Eugénie și-și strecură membrul între sânii tari, în formă de globuri, plimbându-l încet de sus în jos, înșfăcat de carnea călduță. Din păcate, senzația nu era aceeași ca atunci când ar fi fost în contact direct. Ajutându-se de o mână, coborî cât mai jos posibil și când dădu de jilăveala nouă ghici că ajunsese la țintă. Talia-i mică îi permitea să se înfigă în partenera lui chiar fără să-și îndoaie genunchii. Dintr-o mișcare energică de șale, îi vârî pe la spate membrul tinerei femei ce salută luarea în posesie cu un geamăt de plăcere.

Cu mâinile încleștate pe șoldurile ei, Issam Hadjez se puse deja pe treabă încet ca să-și prelungească delicioasa senzație cât mai mult timp posibil; cu gura deschisă din cauza respirației sacadate și privirea ațintită la membrul care intra și ieșea din mătăsoasa lui vizuină. Aplecată înainte, cu fața deasupra oceanului, Eugénie Kangou nu se sinchisea și, bine proptită pe escarpenii ei, își arăta scobitura șalelor. Era totuși mai puțin dezagreabil decât să bați la mașină într-un birou... Ea simți că partenerul își scoase sexul și, rămânând strâns lipit de corpul ei, îl urcă până la deschizătura dintre coapse.

— Ai de gând să mă sodomizezi?

Era o constatare corectă. Trebuia ca prețul să fie fixat dinainte. Dar cu Issam, aceasta nu era o problemă, avea întotdeauna asupra lui teancuri de bancnote de zece mii de franci.

— Și încă cum! spuse Issam.

El se avântă cu toată greutatea corpului lui. Timp de câteva secunde, deschizătura pe care o forță rezistă, apoi sexul îi fu înghițit dintr-o dată, dispărând între fesele splendide ale lui Eugénie Kangou. Issam avea mâinile umede de excitație. Cu degetele mari, el îndepărtă sferele strânse în jurul membrului său ca să se bucure mai mult de priveliște.

— Te-am proptit ca lumea, ai! suflă el. Nu mai poți să fugi!

— E adevărat, nu mai pot, făcu Eugénie Kangou.

Cu toate acestea, ea nu avea nici o intenție să se sustragă de la datoria sa, dar acest dialog îi dădea libanezului iluzia unui viol. El începu un du-te-vino ușor, cu creierul înfierbântat.

Mișcându-se înainte și înapoi între fesele lui Eugénie Kangou, Issam Hadjez se simțea stăpânul lumii, ca atunci când îi reușea o afacere foarte bună.

Un zgomot de metal lovit îi tulbură brusc euforia. Rămas înfipt în crupa negresei, întoarse capul. Bătăile inimii i se acceleră brusc. O siluetă tocmai țâșnea din întuneric și înainta spre cei doi, eliminându-le orice posibilitate de retragere spre scara ce ducea la șosea.

Nu avu timp să se întrebe ce făcea bărbatul acolo. Deasupra balustradei de fier, apărură două capete, urmate de două corpuri: doi negri atletici ce săriră cu suplețe pe podeaua metalică. Cei trei bărbați se ascunseseră în antretoazele ce susțineau stâlpii digului. Libanezul văzu lamele strălucind în mâinile celor doi nou-veniți. Toate poveștile cu privire la atacurile asupra trecătorilor izolați îi reveniră în memorie. Cu siguranță, acești trei golani nu veneau să-l întrebe cât e ceasul. Nici măcar nu se gândise la aceasta când Eugénie îl adusese în acest loc, fiind sigur de puterea lui.

— Ai terminat?

Negresa se lămuri când nu-l mai simți agitându-se între fesele ei.

* * *

Issam Hadjez se smulse din crupa splendidă pe care o sodomiza și se întoarse cu fața spre cei trei negri. Cel mai mic, care părea să fie șeful, un bondoc, dar neînarmat, se opri la un metru de el.

— Măi albule, nu mișca și lasă-te păgubaș!

Fără să aștepte răspunsul libanezului, negrul întinse brusc mâna și înșfăcă cele două lanțuri de aur ce atârnau pe pieptul lui Issam Hadjez și le trase violent. Cu un pocnet sec, închizătorile cedară și negrul trase bijuteriile spre el și le vârî de îndată în buzunarul pantalonilor.

Issam Hadjez scoase un urlet de furie și, fără să se mai gândească, se aruncă asupra bărbatului, înfigându-și mâna dreaptă în gâtul gros al negrului, iar cu stânga încerca să

scotocească prin buzunarul acestuia ca să-și recupereze bunul. Fără să schițeze vreo mișcare, golanul ridică cu brutalitate genunchiul, strivindu-i sexul rămas cu prezervativul pe el. Issam Hadjez se încovoie cu un schelălăit de câine rănit, iar un jet de vomă îi țâșni din gură. Ar fi căzut dacă agresorul său nu l-ar fi ținut. Simți când unul dintre aceștia îi răsucea mâinile la spate și o lamă rece se lipi de gâtul său, iar o voce îi spuse la ureche:

— Nu face pe prostul că te spargem!

Pentru a da mai multă greutate amenințării, negrul apăsă un pic mai tare lama pe laringele său. Cu o furie ascunsă, libanezul trebui să suporte o percheziție rapidă și precisă a negrului. Unul din hoți scoase un șuier de uimire când sumlse din buzunarul pentru revolver un teanc de bancnote de zece mii de franci. Nu pica în fiecare zi o asemenea pradă...

Issam Hadjez încercă să se zbată când simți că îi smulgeau Rolex-ul bătut în briliante. Niște mâini îl mai pipăiră puțin, apoi cei trei bărbați se îndepărtară de el o dată cu lama pumnalului.

Se ridică amețit, cu un gust acru-amar în gură de la fiere, cu hainele în dezordine și sexul încrețit, ieșit afară din pantaloni.

— Ticăloșilor! strigă el cu o voce stridentă. Hoți nenorociți! Eu sunt Issam Hadjez. Îl cunosc pe Antoine Poungui, șeful Miliției, o să-l pun să vă taie coaiele, negri împuțiți!

Unul dintre cei trei bărbați, ce se îndepărtau fără să se grăbească spre țărm, spuse peste umăr, zeflemitor:

— Ține-ți gura, alb împuțit! Dacă nu, îți luăm și țoalele.

De obicei, tâlharii care operau pe digul dezafectat își abandonau victimele în pielea goală, luându-le chiar și slipurile. Dar acum, prada era așa de consistentă, încât se mulțumeau cu atât...

Issam Hadjez, fierbând de furie, se întoarse spre Eugénie Kangou. Negresa își coborâse fusta și aștepta liniștită, sprijinită de balustrada metalică. O idee încolți de îndată în mintea libanezului. Brusc, el se năpusti spre ea și-și înfipse degetele în gâtul lui Eugénie, urlând:

— Ticăloaso! Târfuliță nenorocită! Sunt prietenii tăi. Tu m-ai atras în acest loc!

— Hei, încetează, ești țicnit! protestă negresa.

Eugénie Kangou se zbătea, încercând să-l împingă înapoi pe Issam Hadjez, dar acesta, dezlănțuit, o snopi în bătaie, lovind-o cu pumnii și cu picioarele. Ea scoase un strigăt ascuțit

când el îi zdrobi unul din sâni cu o lovitură violentă de picior. Unul din hoţi urmărea scena mirat. De obicei, totul se petrecea fără încurcături, victimele mulţumindu-se peste măsură că au scăpat şi nu li s-a tăiat gâtul...

— Curvă împuţită! schelălăi Issam Hadjez, am să te duc la PSP[1]. Îţi vor smulge sânii cu cleştele până vei vorbi. Apoi eu te voi omorî!

El o scutură ca pe un prun. Cuprinsă de panică, Eugénie Kangou adresă înadins câteva cuvinte în lingala celor trei bărbaţi. Se creă un moment de şovăială. Dacă ea vorbea, ei riscau să aibă mari probleme. În general, în Congo, hoţii erau executaţi pe loc.

Preocupat doar să o apuce de guler pe Eugénie Kangou, el nu observă imediat că cei trei bărbaţi se întorceau tiptil. Negresa, care nu era o fată rea, îi şopti la ureche:

— Issam, fii atent că au de gând să te omoare! Fereşte-te!

Libanezul se întoarse. Mai avu timp să-l vadă pe unul dintre negri învârtind deasupra capului un cuţit, apoi lama i se înfipse în burtă până la prăsele. Ucigaşul îl lovi din nou mai sus cu violenţă, secţionându-i mai multe artere şi scoase lama mai departe cu vreo douăzeci de centimetri. Issam Hadjez făcu câţiva paşi înapoi şi cu privirea deja înceţoşată căzu, secerat de o hemoragie puternică. Rămase lat pe metalul rece al digului, scuturat încă de câteva tresăriri, urmărit de privirea ca de bovină a lui Eugénie Kangou.

— Vino, îi spuse şeful hoţilor.

Poate se auziseră strigătele, deşi rarele patrule de poliţie nu se aventurau deloc în acest colţ...

O şterseră toţi patru, coborâră iute scările şi se chirciră sub stâlpii de ciment ai docului. Şeful bandei scoase bancnotele furate de la Issam Hadjez şi numără o parte pe care i-o întinse lui Eugénie Kangou. Aceasta numără din nou. Doar la iniţiativa ei organizaseră ei această capcană... Ea ştia că libanezul, încrezător în puterea sa, se plimba cu o mică avere asupra lui.

Eugénie Kangou ridică capul.

— Lipsesc zece mii pe care mi le datora el, spuse ea cu dezinvoltură.

Mormăind, şeful îi întinse o bancnotă. Ea şi-o puse în slip, bombându-şi un pic pântecele. Apoi, după ce se asigurară că şoseaua este pustie, ei se despărţiră.

1. *Postul de Securitate Publică (n.a.)*

Eugénie Kangou rămase un pic în urmă. Bancnotele îi încălzeau în mod plăcut pielea. Traversă şoseaua şi ajunse în câteva minute la hotelul *Zamba*. Nu avea chef să se plimbe la ora aceea prin oraş cu o mică avere asupra ei deoarece miliţienii din patrulă se specializaseră în jecmănirea curvelor care se întorceau acasă.

După ce traversă grădina hotelului, ea se trezi la marginea piscinei pustii. La Pointe-Noire, oamenii se culcau devreme. Se aşeză în linişte pe unul din şezlonguri. I se întâmpla uneori să doarmă aici când un client o dădea afară din cameră la miezul nopţii.

Silueta digului se detaşa în clarul de lună ca un braţ întunecat întins spre ocean. Eugénie îşi spuse că Issam Hadjez nu ar fi trebuit să se înfurie: avea suficienţi bani ca să nu facă o tragedie din asta. Dar când te atingeai de lovelele libanezilor, era ca şi cum te-ai lua de mama lor.

Acum, acest alb îmbecil zăcea lat pe doc, jecmănit, iar Eugénie, chiar de a doua zi de dimineaţă, se va duce să-şi comande câteva rochii la cea mai bună croitoreasă din Cité[1].

1. *Partea africană a oraşului (n.a)*

Capitolul II

Atmosfera ca de vată din sala de mese a hotelului *Bristol* te ducea cu gândul la o criptă funerară, mai pe scurt, la ceva mai puțin vesel... Malko și Jack Ferguson, cel mai titrat șef al Centralei CIA din Viena, erau aici singurii clienți, cu excepția a cinci japonezi care abia mâncau, mulțumindu-se să golească o sticlă de doi litri de Moët, intimidați de decorul pompos și ambianța gravă. Americanul ridică paharul de Riesling ce completa pateul de ficat unguresc, extrem de acceptabil.

— Te felicit încă o dată pentru ultima ta misiune, începu el. Privind în urmă, mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi dat greș[1].

Din momentul în care Malko reușise să intercepteze ultimele elemente care permiteau Irakului să fabrice proiectile nucleare și vectorul lor, Saddam Hussein invadase Kuwaitul și se știa acum de ce este capabil... Malko petrecuse în cele din urmă o vară liniștită la castelul său din Liezen, iar Alexandra, redevenită provizoriu fidelă și îndrăgostită îi iertase aventura cu Mandy Brown. Rar se întâmpla ca Agenția Centrală de Informații (CIA) să-i acorde un răgaz atât de mare. De asemenea, invitația lui Jack Ferguson de a servi masa de prânz împreună nu era, cu siguranță, inocentă. Americanul avu, totuși, eleganța să aștepte ca Malko să-și termine pateul de ficat ca să-l întrebe cu o voce voit detașată:

— Vă amintiți de avionul DC 10 care a explodat anul trecut deasupra Nigeriei, după ce a decolat din N'djamena, provocând moartea a o sută șaptezeci și unu de oameni ?

— Sigur, spuse Malko.

Tragedie care lui îi amintea de un alt avion distrus într-un

1. *Vezi SAS nr. 100* – Tunurile din Bagdad *(n.a.)*

atentat terorist: zborul 103 al Companiei Panam, spulberat deasupra localității Lockerbie din Scoția. Reușise să-l atragă pe responsabilul acestui act oribil, refugiat în Liban, în străinătate și să-l execute[1]. Tragedia se produsese nu departe de locul unde se afla acum, numai la câțiva kilometri de Viena. Descoperise tot atunci că, doar cu un pic de noroc, s-ar fi putut evita această catastrofă. Nu era o amintire prea plăcută...

— Nu i-am putut identifica niciodată pe vinovații atentatului asupra avionului DC 10, continuă șeful Centralei, și nici pe cei care au comandat atentatul.

— De unde a plecat zborul?

— Din Brazzaville, Congo, cu destinația N'djamena și Paris.

— Nu s-a efectuat nici o anchetă acolo?

— Ba da, dar fără rezultat. Am găsit doar un mobil prezumtiv. La bordul acestui avion se aflau trei dintre cele mai bune cadre ale „Biroului Africa"[2]. Aceștia tocmai își încheiaseră un turneu în Africa de Vest și Africa Centrală, destinat evaluării amenințării de penetrare libiană. Interogaseră mulți oameni și aduceau cu ei maldăre de documente. Dispariția lor a fost o lovitură foarte gravă dată activităților noastre în această parte a lumii.

— Libienii sunt și ei capabili să comită crima, remarcă Malko.

— Bineînțeles, întări Jack Ferguson, dar noi n-am putut-o proba. Pe de altă parte, atentatele comise împotriva zborurilor comerciale au arareori drept scop eliminarea unuia sau mai multor indivizi. Există metode mai simple pentru aceasta. Este vorba de „semnale" trimise unui guvern de către un stat care practică terorismul. Deci, ancheta este într-un punct mort de luni de zile sau, mai bine spus, era...

— El își lăsă fraza neterminată.

— Ah, da? Ce s-a întâmplat?

Americanul așteptă să se îndepărteze ospătarul care le adusese pulpa de căprioară, apoi îi răspunse:

— Ceea ce polițiștii numesc „o faptă nouă". Acum câteva zile, un libanez de confesiune șiită a fost omorât la Pointe-Noire, în Congo. Un anume Issam Hadjez. Un tip dubios. Îl identificaseră ca acționar la o bancă ce „spăla" dolarii proveniți

1. *Vezi SAS nr. 96*, „Necunoscutul din Leningrad" *(n.a.)*

2. *Forma de organizare a serviciilor secrete pe spații continentale – din lb. engleză* desk *(n.t.)*

din traficul cu droguri în Elveția. Aici, în Congo, era amestecat într-o sumedenie de traficuri, de combinații, din care câștiga mulți bani.

— De ce a fost ucis? întrebă Malko.

Jack Ferguson se strâmbă dezgustat.

— Ah, e o poveste murdară! A fost atacat de niște golani care l-au tâlhărit și apoi l-au ucis pentru că se apăra. Se pare că s-a dus cu o curvă într-un loc puțin cam pustiu...

— Această crimă are vreo legătură cu afacerea în care a fost implicat avionul DC 10?

— Crima propriu-zisă, nu. A fost o crimă cam deșucheată. Ucigașii nu au fost găsiți, nici fata care era probabil complice cu ei, dar nu ne păsa deloc de asta. Acest tip era oricum, numai simpatic nu. Și apoi, șiiții libanezi nu ne au la suflet... Însă curcanii congolezi au găsit un carnețel ce acoperea mai mulți ani, în care își notase toate cheltuielile și au avut curiozitatea să-l purice. La data de 15 septembrie anul trecut – adică cu patru zile înaintea atentatului – figura o adnotare neașteptată: „412 000; bilet Brazzaville–Paris dus-întors, Bernard Moulouki"... Asta i-a intrigat. De ce Issam Hadjez, care nu era deloc cunoscut pentru generozitatea sa, oferise un bilet de avion cuiva? La noroc, ei au verificat lista pasagerilor, dar acesta nu era trecut pe ea. Un polițist mai puțin leneș a descoperit că pe acest Bernard Moulouki nu îl cunoștea nimeni în Pointe-Noire. Căutându-l mai mult, au sfârșit prin a-l localiza la Brazzaville, unde ținea un fel de bazar. Polițiștii congolezi l-au convocat pentru interogatoriu și, lucru ciudat, acesta a negat că îl cunoaște pe Issam Hadjez sau că a primit un bilet de avion. De altminteri, el a putut proba că nu ieșise niciodată din Congo, și nici măcar nu poseda pașaport. Ar fi scăpat poate cu o mamă de bătaie, dacă povestea avionului DC 10 nu era un subiect extrem de arzător pentru congolezii care au avut patruzeci și nouă de morți în atentat... Îndată, poliția a apelat, la toate mijloacele, folosind metoda de interogatoriu numită „șuitul în cocotier".

— Adică?

— Este o metodă foarte simplă a polițiștilor congolezi de a-i face să vorbească pe recalcitranți. În curtea comisariatului, este înfipt un stâlp foarte neted, de patru sau cinci metri

înălțime. Cu lovituri de ciomag, suspectul este forțat să se urce până în vârf și apoi este avertizat: „Dacă nu ești mincinos, vei rămâne sus." Chiar și unei maimuțe i-ar fi greu să rămână agățată pe lemnul neted. Atunci, tipul cade și este stâlcit în bătaie cu lovituri de baston și este nevoit să se urce la loc. Dacă rămâne la sol, ei îi sparg capul... Lui Bernard Moulouki i-a revenit memoria abia la a cincea ascensiune... A sfârșit prin a mărturisi că biletul de avion nu era pentru el, ci pentru unul dintre prietenii săi, un anume Alphonse Loukoula, care locuia la Brazzaville. Moulouki servise doar de mesager, atunci când se afla în trecere prin Pointe-Noire. Issam Hadjez îl însărcinase să înmâneze biletul beneficiarului, adică lui Alphonse Loukoula.

— Pentru ce zbor era acest bilet?

— Pentru cel care a explodat. De altfel, numele lui a fost găsit pe lista de pasageri.

— Deci, este mort, sublinie Malko.

Jack Ferguson zâmbi fără să-i răspundă.

— Se știe pentru ce i-a oferit Hadjez acest bilet? se informă Malko. Filantropia nu-i o virtute libaneză.

— Tocmai aici se complică lucrurile, reluă americanul. Pentru câteva lovituri de ciomag în plus, Bernard Moulouki a mărturisit că, în același timp cu biletul de avion, îi înmânase, din partea lui Issam Hadjez, o valiză ce trebuia transportată până la Paris. O „Samsonite" albastră.

— Ce conținea?

— Droguri, după spusele lui Moulouki. Heroină provenită din Valea Bekaa din Liban, sosită în Congo via Abidjan.

— E plauzibil?

— În totalitate. Libanezii și sirienii trec prin circuite din ce în ce mai sofisticate pentru a-și vinde murdăria. În Africa, dispun de rețele numeroase și bine organizate. Și cum se pricep admirabil să corupă africanii, ceea ce nu-i cu adevărat un act de vitejie, fac ce vor în aeroporturi. Asta ajută.

— Deci, conchise Malko, acest Issam Hadjez a făcut să sară în aer avionul DC 10, folosindu-l pe regretatul Alphonse Loukoula. În contul cui?

Americanul făcu o mutră nedumerită.

— Cu ajutorul lui Hadjez, libanezul, îi băgăm pe toți în aceeași oală: extremiști palestinieni, șiiți și luptători Hezbollah, ei înșiși apropiați ai libienilor.

Această situație semăna deopotrivă cu una din acele povești africane extrem de întortocheate și la fel de false. În fața scepticismului evident al lui Malko, Jack Ferguson se grăbi să precizeze:

— Există un fapt tulburător, ignorat de congolezi și cu atât mai mult de Bernard Moulouki. Experții noștri s-au angajat într-o muncă de călugări benedictini în cercetarea aparatului DC 10 distrus, reconstituindu-l piesă cu piesă. Au putut astfel stabili că bomba a fost ascunsă în interiorul unei valize îmbarcate la Brazzaville, într-un conteiner de bagaje din cala pentru călători. Și, de asemenea, că această valiză era o „Samsonite" albastră, un model ce nu se găsește în Congo.

* * *

Malko rămase cu furculița în aer. Nimeni n-ar fi putut inventa acest detaliu și aceasta nu putea fi o coincidență.

— Suntem siguri că deținem o pistă serioasă, continuă Jack Ferguson. Și ne-ar plăcea s-o aprofundăm puțin.

Malko își termină pulpa de căprioară, apoi sublinie:

— În loc de pistă, eu i-aș spune mai degrabă impas. Issam Hadjez e mort, ca și Alphonse Loukoula. Cât despre Bernard Moulouki, cred că congolezii au scos de la el tot ce știa, mulțumită „cocotierului" lor. În plus, poliția congoleză are, cu siguranță, mijloacele de investigații la fața locului pe care eu nu le am.

— Bineînțeles, recunoscu șeful Centralei CIA la Viena, dar ei nu au continuat ancheta, chiar din motivele pe care le-ați evidențiat... Doar că există o dificultate: după părerea tuturor oamenilor care l-au cunoscut, Alphonse Loukoula nu era un imbecil.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu există decât două ipoteze: ori nu știa ce conținea în realitate acea „Samsonite" și a explodat o dată cu ea. Ipoteză puțin credibilă, fiindcă era, se pare, foarte suspicios, ca toți traficanții. Sau știa că transporta o mașină infernală. Cunoașteți mulți teroriști care se urcă în avionul în care ei înșiși au plasat o bombă?

— E corect, recunoscu Malko. Ar trebui să fie kamikaze.

— Acesta-i un cuvânt necunoscut în vocabularul african, spuse tranșant americanul. Deci, este posibil ca Alphonse Loukoula să nu fi luat avionul DC 10 care a sărit în aer și acum

se ascunde undeva. Iată de ce vreau să vă trimit în Congo.

Americanul își turnă un pic de Riesling, lăsându-l pe Malko să-și însușească ideile expunerii sale. Acesta din urmă sublinie:

— Există în Brazzaville o centrală și un șef al acesteia. E de competența lui să se ocupe de caz.

Jack Ferguson făcu un gest împăciuitor.

— OK, recunoscu el. Dar avem o problemă cu Thomas Hauser, șeful centralei noastre. E spre sfârșitul misiunii lui și, de când cu această întâmplare, și-a pierdut puțin siguranța. Într-un cuvânt, s-a apucat serios să tragă la măsea. Și cu clima de acolo, nu-i deloc recomandabil. I-am trimis un doctor din Langley care l-a găsit în plină depresie. Voiau să-l înlocuiască, dar nu era nimeni disponibil în acel moment.

— Totuși, el v-a semnalat reluarea anchetei, obiectă Malko.

— Nu, admise cu tristețe Jack Ferguson. Un flăcău de la FBI care efectua un stagiu de cooperare tehnică la congolezi, s-a împrietenit cu un colonel de poliție care l-a pus la curent. Congolezii nu au multe mijloace, dar par doritori să meargă mai departe. Colonelul M'Boukou este gata să vă sprijine.

— Spuneți-mi, observă Malko, o să fiu bine primit de Thomas Hauser...

— Nu chiar! El crede că Alphonse Loukoula a murit și că nu vom găsi nimic în harababura asta din Africa. Or, noi voiam cel puțin să *încercăm* să găsim vinovații.

Toate astea nu te îmbiau prea mult dacă te bazai numai pe o ipoteză scolastică.

— Dacă îmi aduc bine aminte, Congo are un regim marxist, spuse Malko. Cred că nu suntem văzuți cu ochi buni. Ei nu vor colabora.

Jack Ferguson zâmbi ironic.

— Dragul meu, sunteți în urmă cu istoria. Marxismul nu mai e la modă. Președintele acestei țări, Sassou N'Guesso, tocmai a adoptat multipartitismul. Nu mai există conflicte politice în Africa, în afara câtorva războaie tribale mititele.

Efectiv, câțiva vecini mai apropiați sau mai îndepărtați de Congo își scoteau măruntaiele într-o veselie, ca în Liberia, în Mali sau în Ruanda. Har Domnului, cum toate acestea se petreceau în Africa, numai între africani, era interzis să vorbești despre rasism, acesta fiind, prin definiție, rezervat albilor. Când un hutu îi tăia picioarele unui tuți, după ce îi tăiase urechile și

organele genitale, pentru că nu aparţinea aceluiaşi trib, nu se chema rasism. Pur şi simplu, acesta îşi exercita dreptul de a arăta diferenţa.

Văzând cât de insistent este Jack Ferguson, Malko se gândi că nu o să scape de Congo aşa uşor.

— Ce aşteptaţi, de fapt, de la mine?

Uşurat, Jack Ferguson se mai destinse puţin.

— Să-l găsiţi pe Alphonse Loukoula, dacă mai e încă în viaţă. Este singura noastră şansă de a afla mai mult despre acest atentat şi poate despre cel ce l-a ordonat. Issam Hadjez nu era decât un intermediar. Numele său nu figurează în nici o evidenţă. Pur şi simplu, el a făcut un serviciu cuiva.

Un ospătar aduse nota de plată.

Jack Ferguson, care mâzgălea nişte indicaţii pentru Malko într-un carneţel, ridică privirea:

— *One for the wad*[1]?

— O Stalicinaia cu multă gheaţă, spuse Malko.

— Pentru mine, un Gaston de Lagrange, anunţă şeful centralei.

— Thomas Hauser va veni să vă ia de la aeroport. Chiar dacă nu vă este de folos, vă va pune la curent cu anumite lucruri. Şi vă va sprijini financiar. Veţi vedea că, în ciuda problemei sale, este un tip plăcut.

— Şi dacă îl descopăr pe acest Alphonse Loukoula? întrebă Malko, ce să fac cu el?

— Vă voi trimite instrucţiuni prin intermediul centralei.

— Mulţumesc, spuse Malko. Cum e vremea acolo?

Americanul schiţă un zâmbet, încălzind între degete paharul plin cu lichidul galben-roşiatic.

— Vremea e urâtă. De altminteri, nu există cu adevărat vreme bună. Sper că sunteţi vaccinat împotriva tuturor bolilor. În Congo, colcăie o mulţime de microbi. Este una din rarele ţări unde există ţânţari care provoacă malaria chiar şi la oraş şi încă o varietate mortală. Unul dintre agenţii noştri a murit acolo în patru zile. Aveţi tot interesul să puneţi chiar de azi Nivaquine în votca dumneavoastră. Dacă nu aţi ratat ocazia să contactaţi vreo boală, aveţi de ales între febra galbenă, holeră, variolă, amibioză, bilharioză şi tetanos. Mai există încă şi un pic de lepră, adaugă el cu satisfacţie.

O ţară unde Chris Jones şi Milton Brabeck ar cădea laţi pe loc chiar de la sosirea lor.

---

1. Încă una, înainte de plecare?

Capitolul III

Un bărbat cu conformaţie atletică, foarte înalt, cu chelia înroşită de soare, aştepta la baza pasarelei rezemate de latura unui Boeing 747, cu o geantă de piele roşie, agăţată de umăr, bătând uşor pe loc din picioare. De cum ieşi din avion, Malko avu senzaţia că intră într-o saună. O umezeală lipicioasă cădea din cerul cenuşiu şi jos, în acest început de sezon al ploilor. Atmosfera era înăbuşitoare.

El coborî treptele metalice şi puse piciorul pe macadamul gudronat, înmuiat de căldură. De îndată, bărbatul chel se îndreptă spre el cu mâna întinsă.

— Bine aţi venit la Brazzaville, spuse el. Eu sunt Thomas Hauser.

Strângerea sa de mână era jilavă şi fără vlagă, iar un fel de moliciune îi cuprinse trăsăturile feţei totuşi energice, în ciuda pupilelor ce păreau că plutesc în whisky... Dicţia sa greoaie sfârşi prin a-l lămuri pe Malko. În ciuda orei matinale, şeful Centralei CIA din Brazzaville era beat mort. Din fericire, Jack Ferguson îl avertizase...

— Veniţi, spuse el, vom încerca să vă recuperăm bagajele înainte să vă şterpelească totul.

Aeroportul Maya-Maya nu făcea impresie. Cu excepţia unui Mig 21, aflat în stare de degradare într-un colţ, cu cauciucurile pe jantă, şi un antic DC 3 care asigura legătura cu Kinshasa, la treizeci şi cinci de kilometri în linie dreaptă, dincolo de „pool"[1] acolo unde fluviul Congo are cea mai mare lăţime, Boeing-ul 747 era singurul aparat în stare bună. Minuscula aerogară semăna mai mult cu un hangar vechi, ros de umezeală decât cu un aeroport internaţional. Câţiva soldaţi se târau împrejur.

---

1. Bazin, ochi de mare (lb. engleză) n.t.

cu Kalașnikovul la umăr, privind prostește în gol. Thomas Hauser dădu pașaportul lui Malko unui negru în civil care, după o scurtă conversație în șoaptă, se duse să-l ștampileze într-un birou interzis pentru *Vulgum pecus*[1] și-i însoți apoi într-o încăpere ticsită cu lucruri în mare dezordine ce ținea loc de sală de bagaje. O bătaie cu palma pe umărul vameșului, o cruce cu creta pe valiza lui Malko și se reîntâlniră într-o Blazer impresionantă, cu geamurile negre. La prima vedere, Thomas Hauser avea relații în aeroport.

— E drăguț din partea dumneavoastră că ați venit să mă așteptați, mulțumi Malko.

— Normal, din moment ce vă trimite Centrala, zise americanul.

El găsea această misiune total neoportună... Se îndreptară spre ieșirea aeroportului și o luară pe un fel de autostradă mărginită de colibe pe un câmp în paragină, doar uneori cu o construcție de ciment gri, roasă de umezeală. Un peisaj provincial.

— N-a apărut nimic nou în cazul acesta? îl întrebă Malko.

Thomas Hauser dădu încet din cap.

— Nu. Și, după părerea mea, nu va fi nimic nou. Toate astea sunt baliverne. Tipul care a fost arestat, Bernard Moulouki, a spus orice numai să nu se trezească cu un glonț în cap. Îi cunosc eu pe congolezi. Dacă ar fi avut ceva serios, *pe mine* ar fi venit să mă caute. În sfârșit, dacă Centrala din Langley se precipită în acest caz, e treaba lor.

Ajunseră la un sens giratoriu mare pe a cărui margine un panou enorm anunța cu litere pe jumătate șterse: „Glorios popor congolez, dă dovadă de curaj istoric pentru a-i înlătura pentru totdeauna din drumul tău sinuos pe dușmanii de moarte ai dezvoltării tale: imperialismul și colonialismul".

— Pot adăuga și comunism, rânji Thomas Hauser, țara e aproape distrusă.

Americanul o luă pe un bulevard îngust, cu asfaltul plin de gropi, mărginit de construcții moderne într-o stare jalnică. Malko nu mai punea întrebări: rivalitatea dintre FBI și CIA explica în bună parte reacția lui Thomas Hauser: cele două organisme se urau.

Această parte a orașului Brazzaville semăna cu un parc

1. *Prostime, oameni de rând (lb. latină) n.t.*

tropical unde s-ar fi putut înălța câteva locuințe. Era puțină circulație, semafoarele rare funcționau pe lumina intermitentă. Era un orășel colonial adormit și pașnic, cu obișnuiții negustori sub cerul liber, cu marfa așezată pe marginea șoselei.

— V-am rezervat o cameră la *Olympic Palace*, anunță Thomas Hauser. Nu există nici șobolani și nici turnători, iar curve, foarte puține. În plus, camerele sunt mari.

În timp ce erau opriți la semafor, în fața spitalului, picături mari de ploaie începură să se spargă de parbriz. Ploua cu găleata când Blazer-ul se opri în fața unei construcții modeste de trei etaje, cu treptele pline de vânzători de fildeș și de abanos.

— Iată hotelul *Olympic*, anunță americanul. Mergeți și vă instalați, vă aștept la bar. Apoi vom merge să mâncăm în oraș la *Park*. E destul de plăcut aici.

Malko avu doar timpul să descopere o cameră mare cu un televizor Akai la care se putea prinde CNN, încăpere ce dădea spre o piscină goală și un părculeț. Schimbat în jeanși, veni la șeful centralei pe care îl găsi în fața unei sticle de Johnny Walker. Ploaia încetase și ei coborâră o pantă spre centrul orașului ce se întindea de-a lungul fluviului Congo, dominat de imobilul impunător al hotelului *PLM M'Bamou*, amplasat chiar pe mal. De cealaltă parte, se zăreau clădirile din Kinshasa.

Hotelul Park II nu făcea prea multe parale: era un fel de boltă înconjurată de pereți verzui, cu câțiva barbugii albi și negri. Malko și americanul se așezară la o masă mai ferită. Thomas Hauser aruncă o privire umedă și ironică peste mesele goale.

— De obicei, aici, e plin de *gabori*, remarcă el. Turnătorii Siguranței congoleze.

— El comandă fripturi de mistreț african și mai multe sticle de „cravatées", berea locală. Thomas Hauser își goli paharul dintr-o înghițitură. Malko își dădea osteneala să întâlnească privirea întunecată a americanului. Alcoolismul părea că-l izolează de lumea exterioară. Începu să-și mestece carnea în liniște.

— Sper că veți descoperi ceva, spuse în cele din urmă americanul, dar sunt cam sceptic.

— De ce?

Thomas Hauser comandă încă o bere înainte de a-i răspunde.

— Congolezii povestesc vrute și nevrute. Și eu am impresia că ei nu prea au într-adevăr chef să scormonească acest caz.

El se opri. O pereche tocmai intrase în local și se așezase alături de ei. O africană foarte frumoasă, îmbrăcată într-o cămașă largă de pânză, însoțită de un individ cu fața roșie ce nu-i scăpa din ochi gura mare. Negresa își încrucișă privirea cu a lui Malko și-i adresă un zâmbet imperceptibil, interceptat de Thomas Hauser.

— Încă una care vrea să ajungă în patul dumneavoastră pentru o bucată de pânză, spuse el încet. Africancele se vând foarte ușor și țin în mod obișnuit mai mulți amanți fără să se ascundă. Există un mic motel în spatele acestui restaurant. Aici se practică ceea ce se numește „day-use"[1], la ora siestei.

Malko nu își făcea griji în privința cuceririlor. Misiunea aceasta îi părea mai degrabă că începuse prost.

— Mi-ați spus că autoritățile congoleze nu doresc să clarifice acest caz. De ce?

— Poate din cauza libienilor, comanditarii prezumtivi ai acestui atentat. Însă, nu de mult, când acest regim era marxist, ei aveau aici un birou de recrutare, ca la Cotonou. Trimiteau tineri congolezi, uneori șomeri, să facă stagii militare în Libia. Totul s-a oprit de atunci. Nu mai există decât o mână de libieni, în ambasada lor din fața Spitalului General, plus câțiva în pădurile virgine care lucrează pentru o societate de exploatare forestieră, SOCALIB, în Tala-Tala.

— Ați identificat oameni din serviciile secrete?

— Da. Există unul. Mohammed Tarki. Acesta a avut combinații dubioase cu oamenii din IRA.

— Îi cunoașteți legăturile de aici?

— Nu. Omologii mei, Siguranța Statului, nu acceptă nici un fel de schimb de informații. Șeful lor, generalul Edoura se deplasează frecvent în Libia.

— Issam Hadjez avea contacte cu acești oameni?

— Nu știu. La acea dată, nu știam nici măcar de existența acestui individ. De altminteri, el trăia la Pointe-Noire.

Americanul, cu capul plecat, făcea între degete biluțe din miez de pâine. Malko avea senzația că se avânta în plină pădure tropicală, fără a ști în ce direcție merge. Nu înțelegea de ce șeful centralei știa atât de puține lucruri despre acest caz. Totuși, atentatul agitase spiritele. Jucătorii de barbut răseră zgomotos.

Thomas Hauser spuse deodată:

1. *Folosire, utilizare doar în timpul zilei (n.t.)*

— Avem un „ciripitor" aici: Barnabé Pombu. Un ziarist congolez. Nu e excepțional, dar vă va servi măcar de ghid. L-am prevenit. Vă așteaptă mâine la Centrul Internațional de Presă, la intersecția bulevardelor Lumumba și Foch. Pentru prietenii săi, dumneavoastră sunteți tot ziarist.

Malko privea banana flambată, întrebându-se cum îl putea ajuta un simplu ziarist să descopere responsabilii atentatului terorist.

— Asta-i tot? întrebă el.

— Da, din câte știu, făcu americanul. Cred că aveți legătură directă cu colonelul M'Boukou.

— Exact, recunoscu Malko, la rugămintea lui Jack Ferguson.

Thomas Hauser făcu un gest fatalist care dădea de înțeles că-l durea în cot de la început.

— Duceți-vă la el. Nu are legături dubioase cu libienii. Dar nu cred că știe mare lucru.

Băură o cafea infectă și Thomas Hauser căscă, gata să-și desprindă maxilarul.

— E ora siestei, spuse el. O să vă las la Europcar ca să vă închiriați o mașină. Mâine puteți trece pe la ambasadă să luați dosarul cu cazul respectiv; l-am pregătit pentru dumneavoastră.

Achită nota de plată și ieșiră în umezeala înăbușitoare. Europcar era la o sută de metri mai departe și Malko se hotărî să o ia pe jos, lăsându-l pe șeful Centralei CIA să se întoarcă la biberonul său... Privi Blazer-ul negru ce se îndepărta spre partea de sus a orașului. Lui Thomas Hauser îi făcuse impresia unui om sfârșit, ros de alcool și de alte lucruri datorate acestei Africi unde totul se degrada foarte repede.

* * *

O capră păștea în fața biroului Interpol, o chichineață jegoasă în care un telex antic ruginea într-una din construcțiile gălbui ale Cartierului General al Poliției congoleze. Aceasta, retrasă față de bulevardul Djoué, era alcătuită din mai multe construcții joase ce înconjurau una mai importantă pe piloți, chiar pe lungime, așezată în diagonală, într-o curte care semăna cu un cimitir de mașini. În aparență, vehiculele poliției erau pregătite pentru Formula 1... Pe acoperișuri, antenele se întortocheau ca niște pânze de păianjen.

Abia coborî din Toyota închiriată, că Malko fu salutat în mod impecabil de un polițist în uniformă.

— Bună ziua, șefu'! Trebuie să vă conduc în biroul comandantului, colonelul Patrice M'Boukou! Urmați-mă.

Îl conduse până la clădirea centrală și ajunseră la primul etaj, pe un culoar cu pereți verzui, care, după miros, trebuia să fi servit drept pisoar pentru toată poliția... După ce trecură de două uși capitonate, dădură de Sfântul Sfinților. O temperatură siberiană domnea în biroul colonelului M'Boukou, contrastând cu căldura umedă din exterior. Climatizorul vuia ca un Boeing și geamurile erau aburite.

Ofițerul congolez se îndreptă spre Malko cu mâna întinsă. Mic de statură, era aproape la fel de lat pe cât de înalt și cu un cap mare și rotund, și-un zâmbet fermecător de canibal. Așteptă ca Malko să strănute, apoi îi strânse mâna aproape să-i disloce clavicula.

— Bine ați venit în Congo, spuse el. Sper că vă voi putea fi de folos.

Era în mod evident mai amabil decât Thomas Hauser. Malko se așeză, tremurând. În Africa, a beneficia de climatizare era direct proporțional cu importanța ierarhică. Cu cât erai cocoțat într-o funcție mai mare, cu atât trebuia să dârdâi mai mult. Colonelul M'Boukou, fiind plasat în vârf pe scara ierarhică, trebuia să coboare sub zero grade...

Un walkie-talkie bâzâia pe birou, alături de un mic televizor Seiko. Începuse să sune; colonelul răspunse, apoi îl opri.

— Sunt chemat tot timpul, explică el. Nu avem telefoane interioare ci numai linii directe. Astfel, trebuie să mă deplasez sau să folosesc acest aparat.

— Nu vreau să abuzez de timpul dumneavoastră, spuse Malko. Voiam doar să știu dacă aveți elemente noi în ancheta cazului DC 10.

Colonelul M'Boukou ridică mâinile cu un gest de neputință:

— Din păcate, nu. Cel puțin de la arestarea lui Bernard Moulouki. Or, eu cred că acesta ne-a spus tot ce știa.

— Unde-i acum?

— În arest.

— Va fi judecat?

— Nu știu încă. El susține că nu a deschis valiza. Mai mult, noi nu avem proba că explozivul se găsea aici, nu-i așa? Și cum Issam Hadjez și Alphonse Loukoula nu mai sunt printre cei vii...

Își lăsă fraza neterminată, pipăindu-și încontinuu aparatul walkie-talkie.

— Dumneavoastră, domnule colonel, întrebă Malko, credeți că este vorba de o valiză-capcană?

Șeful poliției își mască jena printr-un râs zgomotos.

— Nu putem ști, desigur! Dar nu e imposibil.

— De ce ar fi făcut Hadjez acest lucru?

Făcu din nou un gest de neputință.

— Nu știu. Avea legături cu mulți oameni. Cu alți libanezi din Abidjan sau din Beirut. Și chiar cu oameni de la dumneavoastră.

— Chiar așa?

— Da, l-am văzut o dată cu domnul Hauser, la barul *M'Bamou*.

Malko își ascunse uimirea. De ce șeful centralei susținea că nu-l cunoaște pe Hadjez? Sau pur și simplu congolezul căuta să-l pună pe o pistă falsă? Colonelul se uită la ceasul său mare din aur.

— Trebuie să plec la aeroport să scot din vamă un transport de mobilă a decoratorului Claude Dalle, destinat Președinției. Lucruri extraordinare. Vreți să vă las undeva?

— Mulțumesc, spuse Malko, am mașină.

Ajunseră la parter și colonelul M'Boukou se îndreptă spre un BMW gri. Văzându-l, șoferul său demară ca să ajungă la ei, acroșând o altă mașină în trecere...

Colonelul M'Boukou izbucni în lingala în timp ce șoferul se făcu mic de tot. Înainte de a urca în mașină, ofițerul congolez preciză râzând pentru Malko:

— Nu știe prea bine să conducă, dar este un văr al soției mele, din același sat și nu puteam să refuz să-l iau.

Își aruncă geanta diplomat neagră din piele de crocodil pe scaun și-i întinse mâna.

— Biroul meu vă este întotdeauna deschis. Uitați! Dacă nu aveți treabă, v-aș sugera să mergeți să vedeți monumentul ridicat de guvernul congolez în memoria victimelor atentatului. E foarte frumos.

— O idee bună, zise Malko politicos.

— Nu aveți decât să mă urmați, îi propuse colonelul M'Boukou; e în drumul meu.

Greu de refuzat. Mergând unul după celălalt, o luară pe bulevardul Djoué pe care îl părăsiră la un sens giratoriu,

decorat de prezența statuii unui leu lipsit de măreție. Autoturismul BMW o apucă pe bulevardul Maréchal Lyautey, apoi o luă la stânga pe un drum de pământ, mărginit pe partea stângă de un zid înalt, cel al cimitirului central. Odată ajunsă în fața porții, mașina colonelului încetini și acesta scoase o mână pe geam, indicându-i un loc împrejmuit în fața cimitirului, dominat de un monument din marmură de culoare închisă... Malko se opri și coborî sub privirea curioasă a doi negustori ambulanți.

Vreo cincizeci de morminte erau dispuse în formă de U, în jurul unei pietre funerare, fiecare ornat cu fotografia celui decedat. Câteva rude ale celor morți se reculegeau. Aproape toate mormintele erau acoperite de jerbe de flori artificiale. Malko păși pe alee, examinând numele și fotografiile. Era sfâșietor cum hazardul îi unise prin moarte pe acești oameni. În sfârșit, ajunse la mormântul lui Alphonse Loukoula, situat pe aleea centrală. Curios lucru, acesta nu era acoperit cu flori.

O femeie se rugă în fața mormântului alăturat, cel al unei anume Célestine Foutou. Era o negresă cu o ținută trufașă, îmbrăcată într-o cămașă de pânză mulată ce-i punea în evidență formele uimitoare. Ea întoarse capul spre Malko și acesta putu să-i admire trăsăturile fine și gura de un roșu foarte închis. Privirea necunoscutei o susținu pe a lui aproape provocator, apoi buzele groase deschiseră într-un zâmbet sclipitor și-i întinse mâna cu degetele lungi cu niște unghii interminabile de culoarea sângelui.

— Bună ziua, domnule, zise ea cu o voce melodioasă.

— Bună ziua, doamnă, răspunse Malko politicos.

În Africa, oamenii sunt mereu un pic ceremonioși... Necunoscuta continuă:

— Mă numesc Hortense Saboukoulou, eram prietenă cu biata Célestine Foutou. Și, dumneavoastră, îl cunoșteați pe acest african spilcuit?

Arătătorul ei indică fotografia lui Alphonse Loukoula.

— Nu chiar, spuse Malko.

— Ah, bun, spuse ea. Mă bucur de asta.

— De ce? întrebă Malko, intrigat de-a binelea.

— Oh! Se purta cam nesăbuit la Bacungo și nu era prea simpatizat.

Ea se aplecă să aranjeze florile pe mormântul prietenei sale și se îndepărtă nu înainte de a lansa un „La revedere, domnule".

Malko își luă o clipă ochii de la barbișonul lui Alphonse Loukoula pentru a urmări unduirea senzuală a fundului portocaliu. Era de neașteptat să întâlnești în acest loc o astfel de târâtură tropicală, atât de apetisantă. Și remarca ei îl intriga.

Grăbi pasul ca să o ajungă din urmă, în timp ce ea se îndrepta spre ieșire, cu mersul lasciv. O ajunse la poartă:

— Doamnă, spuse el, de ce ați făcut această afirmație în legătură cu Alphonse Loukoula?

— Mi-ați spus că nu era prietenul dumneavoastră, atunci...

— Se pare că nu-l aveți la inimă. Totuși, și el a fost victima acestui atentat...

— Da, dar nu există flori pe mormântul său.

Un taxi verde încetini în fața cimitirului. Ea îi făcu semn și urcă grăbită. Malko se aplecă înainte ca ea să închidă ușa:

— Mi-ar face plăcere să vă revăd, spuse el.

Hortense Saboukoulou îi aruncă o privire care ar fi trântit în țărână chiar și un aiatolah.

— Domnule, sunteți foarte îndrăzneț, dumneavoastră nu mă cunoașteți, zise ea pe un ton sentențios pe care îl au uneori africancele.

Ea trânti portiera mașinii, apoi, în momentul în care taxiul demara, își scoase capul pe gem și strigă:

— Dacă vă place să dansați, veniți să mă vedeți la *N'Zabou Club*, în Ouenzé.

Malko privi taxiul ce se îndepărta hurducându-se. După felul cum era îmbăcată, cu bijuterii, pantofi decupați și geantă din piele de crocodil, Hortense Saboukoulou nu părea nevoiașă. Era limpede că nu-și căuta un „al doilea serviciu" prin cimitire.

Deci, era vorba de cu totul altceva. Coincidența era totuși surprinzătoare. Hortense se ivise chiar la câteva minute după ce colonelul M'Boukou îl lăsase pe Malko la cimitir. Însă în meseria sa, arareori existau coincidențe.

Între pasivitatea lui Thomas Hauser și modalitățile evazive ale colonelului Patrice M'Boukou, pentru o anchetă clasică, totul începuse prost. Informatorul CIA l-ar ajuta poate să găsească niște elemente palpabile. Așteptând, el nu risca nimic, dacă verifica această pistă ciudată.

Capitolul IV

Mâna dreaptă a lui Thomas Hauser tremura ușor mâzgălind ceva pe o sugativă în timp ce îl asculta pe Malko. În ceea ce privește aspectul exterior, era impecabil: bărbierit cu atenție, cu cravata peste plastronul scrobit, după moda americană, cu pantalonii călcați cu dungă. Doar privirea încețoșată de alcool îi trăda frământarea interioară. Zâmbi când Malko terminase de povestit cum decursese întâlnirea sa cu Hortense Saboukoulou.

— Nu pentru că trăiește în lux, nu este o curvă... Aici, există „locurile de muncă suplimentară", care produc bijuterii. Însă lor le place mult să aibă un amant alb. Asta le mărește mult valoarea.

— De acord, dar de ce această aluzie la lipsa florilor de pe mormântul lui Alphonse Loukoula?

— Acesta este „radio șanț". Zvonul. Există oameni în oraș care susțin că el nu a murit. Știți, africanii iubesc foarte mult basmele.

— Dar dumneavoastră, insistă Malko, ce părere aveți despre acest lucru?

Șeful Centralei CIA avu o expresie de neputință.

— Totul este posibil! Corpurile victimelor nu au fost toate identificate. S-a înmormântat cam orice. Avionul a explodat după escala din N'djamena unde paisprezece pasageri au coborât. Alphonse Loukoula ar fi putut face parte dintre aceștia...

— Dar, în această situație, ar fi fost debarcată și valiza.

Americanul lăsă pentru o clipă mâinile pe birou, părând că face aceasta pentru a le stăpâni tremuratul, apoi aprinse o țigară și suflă fumul.

— Aceasta putea fi înregistrată de la Brazzaville până la Paris cu complicitatea unui lucrător de la bagaje. Sau atunci,

Loukoula era înregistrat până la Paris, dar el a coborât la N'djamena unde s-au numărat greșit pasagerii. Suntem în Africa. Companiile aeriene și-au risipit degeaba toate eforturile pentru securitate...

Thomas Hauser se ridică, și merse până la fereastra care dădea spre fluviul Congo. O pirogă tocmai îl traversa. Ambasada americană se găsea în centrul orașului Brazzaville, la intrarea pe bulevardul Amilcar Cabral, cu una dintre fațade spre fluviu. Era o construcție albă, frumoasă, cu trei etaje într-un parc ce părea adus direct din Virginia cu o baghetă magică. Americanul se întoarse și spuse pe un ton aproape agresiv:

— În tot cazul, *eu personal*, nu am nici un indiciu serios în acest sens. Și mă îndoiesc că M'Boukou vă va comunica mai mult decât trăncănelile de la „radio șanț".

— Sunteți sigur că Loukoula a murit?

Thomas Hauser dădu din umeri.

— Nu am putut efectua niciodată o investigație mai amănunțită. Nu uitați că eu sunt alb.

Malko își aminti brusc fraza colonelului M'Boukou referitoare la o întâlnire dintre Thomas Hauser și Issam Hadjez.

— Nu ați putut niciodată penetra în mediile șiite locale? întrebă el.

— Nu, este un mediu foarte închis.

Malko deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi. Un proverb arab spune: „Cuvântul care nu a fost rostit este sclavul tău; cel pe care l-ai rostit devine stăpânul tău". Va lămuri acest aspect crucial mai târziu. El se ridică și Thomas Hauser îl conduse. Dosarul întocmit prin grija sa cu privire la acest caz nu conținea nimic interesant și nici măcar nu-l mai lua cu el. Înainte de a-l părăsi, americanul bolborosi:

— Dacă Alphonse Loukoula este încă în viață, *noi* trebuie să punem mâna pe el, și nu congolezii...

— De ce vă este teamă? Colonelul M'Boukou pare mai degrabă cooperant.

Thomas Hauser își duse arătătorul la gât cu un gest extrem de expresiv.

— Acesta știe, cu siguranță, lucruri care îi pot interesa. Eu nu am reușit niciodată să-l întâlnesc pe Bernard Moulouki, bărbatul care a trimis valiza. Am văzut doar niște procese-verbale de interogatoriu, probabil cenzurate. Cât îl privește pe M'Boukou, aceasta nu intră cu adevărat în competența lui.

Cazul a fost lucrat de Securitatea militară (Serviciul militar de contrainformații) și mai ales de Siguranța Statului. Mai bine-zis, poliția politică condusă de generalul Edima, sovietofil și apropiat al libienilor, mult mai puternic decât M'Boukou. Dacă protejații săi sunt implicați, va face totul pentru a-i salva.

— Să nu vindem blana ursului din pădure, spuse Malko. Nu am găsit încă fantoma lui Alphonse Loukoula...

Thomas îl însoți până în curte unde un șofer congolez spăla Oldsmobil-ul ambasadorului. Își luă de aici Toyota. În fața ambasadei, un tânăr negru stătea în picioare la marginea trotuarului, oferind lilieci la prețuri tentante.

* * *

Doi infirmi începură să se bată cu cârjele, imediat ce Malko își parcă mașina în capătul bulevardului Foch, una din arterele cele mai comerciale din Brazzaville, în fața maiestuoasei construcții ultramoderne a Băncii Comerciale din Congo, disputându-și onoarea de a păzi Toyota sa. El promise fiecăruia cinci sute de franci și ajunse în fața modestei clădiri cu tencuială albă spălăcită ce adăpostea Centrul Internațional de Presă.

Cerul era jos și cenușiu. Domnea o umezeală apăsătoare. Împinse o ușă cu o tăbliță pe care scria „local cu aer condiționat" și intră într-un birou întunecat și mai ales auster. Într-un colț, un negru bătea la un telex cu două degete. Malko se apropie de el și-l întrebă:

— Îl caut pe Barnabé Pombu. Îl găsesc aici?

Un alt negru, prăbușit pe o canapea desfundată din mușama era în fața unui Samsung, la care urmărea cum se umfla în pene șeful statului; apoi se ridică și înaintă cu mâna întinsă. El avea un cap rotund cu părul foarte scurt, cu urechile clăpăuge și dinții din față atât de îndepărtați, încât ai fi putut băga un deget printre ei.

— E... u... ssssssunt! anunță el.

Malko abia se abținu să nu-l umfle râsul. Informatorul CIA se bâlbâia ca un telex stricat... Bun început. Se instalară într-un colț al camerei și conversația se dovedi a fi foarte anevoioasă; ceea ce ieșea din gura lui Barnabé Pombu era aproape de neînțeles.

Malko reuși totuși să-l facă să înțeleagă că vrea să meargă la domiciliul răposatului Loukoula, în cartierul Ouenzé.

— Să-să... mergem! anunță ciripitorul.

Se urcară în Toyota închiriată de Malko și se îndreptară spre estul orașului. Plouase și băltoace imense presărau șoseaua. Foarte repede, rarele construcții moderne și spațiile verzi, ce făceau din Brazzaville un oraș-grădină, fură înlocuite de colibele tradiționale din chirpici și tablă ondulată din orașul vechi. La fiecare douăzeci de metri, Barnabé Pombu întreba, strâmbându-se, trecătorii care este drumul.

— Esssste aaaaacooooolo! La-la-la-la stânga, înainte de sensul giratoriu Koulounda! reuși el să spună în cele din urmă.

O potecă de pământ bătătorit, ce începea din bulevardul Tsiémé, era mărginită de colibe. Albii nu prea veneau pe aici. Două pachete de țigări „Mustang" erau așezate în echilibru pe o cărămidă, alături de trei oale cu ardei roșu foarte iute. Un puști era așezat pe vine în fața lor. Un mic comerț. Barnabé Pombu se interesa de adresă. Puștiul arătă atunci o construcție din pietre de aceeași dimensiune, într-o grădiniță. O femeie în vârstă, știrbă, într-o tunică lungă, se chinuia să întindă rufe.

— Aaaaaaaaa... ici loccccccuieeeește! spuse triumfător Barnabé Pombu. Este mammm...a sa!

— Să mergem să vorbim cu ea, propuse Malko.

Conversația fu un calvar. Mai întâi, mama îi alungă, refuzând să le răspundă. Trebui să-i strecoare o bancnotă de cinci mii de franci ca să o îmblânzească. Aparent, ea nu vorbea decât lingala. Și lingala bâlbâită însemna Canal–Plus nedecriptat.

— Ea spune că fiul ei a murit, traduse Pombu.

Asta nu era o știre în premieră... Malko insistă:

— Nu știe nimic în plus?

Zece minute mai târziu, el obținu un răspuns vehement atenuat de bâlbâială.

— Ea spune că Alphonse era un băiat cumsecade și că nu înțelege nimic din toată povestea asta și că poliția nu încetează să vină s-o necăjească.

Malko ciuli urechile. De obicei, morții se caută în cimitire, nu la domiciliu. Bâlbâitul se legăna de pe un picior pe altul, aruncând priviri neliniștite la niște gură-cască ce asistau de departe la discuție. În partea orașului locuită numai de negri, informațiile se răspândeau cu viteza fulgerului...

— În afara celor de la poliție, mai veneau și alți oameni s-o vadă? întrebă el.

— Da, înainte să dispară, primea vizita unui alb.
— Un alb, zise Malko interesat. Cum arăta?
Urmă o nouă discuție în lingala.
— Un „uriaș"! explică bâlbâitul.
În lingala, termenul se referă la indivizi de la un metru șaizeci, până la doi... Malko se gândi la libieni sau la libanezi. Putea oare fi considerat Issam Hadjez drept un „uriaș"?
— Nu era cumva un arab? Poate că ea nu face diferența...
De această dată, Barnabé Pombu făcu eforturi uimitoare pentru a-i explica această nuanță vitală, cu fața încordată de nenumărate ticuri. În sfârșit, scoase un răspuns definitiv.
— Ea spune că este un alb, un *moundelé*. Este același cuvânt pentru un arab, în general, sau pentru un libanez. Nu e vorba despre un african.
Un bătrân începu să înjure din fundul colibei și mama se grăbi să se întoarcă, trântind poarta în urma ei. Malko și însoțitorul său se întoarseră la Toyota.
Se mai adăuga un element de mister. Cine putea fi albul misterios care venea să se afunde în acest cartier numai de negri? Un german din Est? Un rus? Un libian? Un libanez? Cubanezii erau excluși din cauza culorii pielii.
— Ce-ce-ce-ce f-f-f-f-acem? lansă Barnabé cuvintele într-o ploaie de salivă.
— Pentru moment, nimic, spuse Malko. Mi-ar plăcea, însă, să merg în această seară să mă distrez în orașul vechi. Am auzit de un loc vesel, numit *N'Zabou Club*.
— Eu-eu... ...cu-cu-cu-nosc! P-p-pe bulevardul Trei Martiri!

* * *

După un sfert de oră, la șase fix, se întunecase de-a binelea. Stelele apăruseră și acest cer întunecat sporea și mai mult atmosfera apăsătoare. De pe terasa camerei sale, Malko privea luminile din Kinshasa ce erau atât de aproape, încât păreau că fac parte din Brazzaville.
Telefonul sună și vocea melodioasă a recepționerei îl anunță:
— Vă caută cineva jos.
Barnabé Pombu era punctual. Se avântară pe străzile aproape pustii ale centrului orașului Brazzaville. Aici, oamenii începeau foarte devreme lucrul și nu ieșeau deloc. Dar de cum depășiră sensul giratoriu de la Poto-Poto, situația se schimbă.

Mulțimea africană mișuna pe toate străduțele și marile bulevarde. O luară pe bulevardul Trei Martiri și Malko zări la stânga sa o firmă cu neon roz, pe o construcție la nivelul inferior al bulevardului: *N'Zabou Club*. Acesta ținea loc de cafenea și de bar popular. De la o dugheană mică se vindea bere consumatorilor așezați la mese în aer liber; aceasta era situată pe drumul lateral destinat pietonilor legănați de o muzică asurzitoare ce se auzea dintr-un bloc de beton.
— În interior, e c...c...c...ca...ba...retul! îl anunță ghidul pe Malko.
Pentru modesta sumă de cinci franci de persoană, intrară într-o sală plină de fum și întunecată unde un neon pâlpâia deasupra unui bar, urând tuturor bun venit. În penumbră, se puteau ghici cupluri înlănțuite pe canapele din vinilin... Sonorul ar fi putut dărâma toate zidurile lerihonului...
Malko și Barnabé Pombu se strecurară până la o masă din spate, unde o matroană, înfășurată într-o tunică lungă de un roșu aprins, veni imediat și le puse în față două sticle de „cravatées", dar fără pahare. Nici un alb nu se vedea în sală.
Malko privi cuplurile ce se agitau pe ringul de dans minuscul, în fața unei oglinzi ce ocupa o bucată întreagă de perete, luminată de un fel de stroboscop.
Asta cântărea mult... Bărbații și femeile, băgați unii în alții, se unduiau în ritm de Toure Kunda, un fel de rumba-bolero, zvâcnitor și plin de senzualitate care excita la culme cavalerii.
Muzica se schimbă, și aproape toți dansatorii se așezară la locurile lor. Singuri, un bărbat și o femeie rămaseră în mijlocul ringului. Cu mâinile unite deasupra capului, ea era îmbrăcată într-o rochie lungă, foarte îngrijită, ce îi punea în valoare formele de vis. Aceasta se apropie de oglindă și Malko îi zări trăsăturile în lumina stroboscopului.
Era corpul sculptural al lui Hortense Saboukoulou, femeia din cimitir.
Barnabé Pombu se aplecă la ureche și-i suflă:
— Există creaturi f...f...f... frumoase! Ai?
— Pot fi invitate la dans? se interesă Malko.
— Dacă sunt singure, da.
Era deja în picioare. Negresa îl văzu în oglindă că vine, se întoarse și, cu un gest foarte firesc, îi întinse brațele, ca și când s-ar cunoaște dintotdeauna! Mâinile ei îi cuprinseră ceafa și

continuă să se unduiască în același ritm. Dar, încetul cu încetul, ea micșora distanța ce-i separa ca apoi, foarte repede, să se lipească de el ca un timbru poștal, vârându-și genunchii între picioarele lui! Asta ar fi pus pe jăratic orice bărbat normal.

Întorcându-se spre el, Hortense Saboukoulou îi oferi lui Malko un zâmbet complice, provocator.

— Bună seara, domnule! spuse ea cu o voce melodioasă. Vă place să dansați în stil african?

Pântecele ei se unduia încet, lipit de el și îi simți masa tare a pubisului ei frecându-l de la stânga la dreapta. Cu privirea pironită într-a lui, părea că urmărește să-i crească dorința. În tot trupul ei plutea senzualitatea. Mai rămaseră pe ring câteva minute, apoi muzica deveni mai ritmată, iar Hortense Saboukoulou îl trase spre bar, într-un colț oarecum mai îndepărtat de difuzoare. Cu o batistuță, ea își șterse transpirația ce țâșnea în picături deasupra sânilor săi, dezvăluiți de decolteul pătrat.

— E cald! spuse ea.

Malko își apropie gura de urechea ei.

— De ce mi-ați dat întâlnire?

Hortense Saboukoulou se prefăcu ofensată.

— Eu? Dar dumneavoastră ați venit aici... Și acum mă agățați!

Se înfruntară câteva clipe din priviri, apoi ea izbucni în râs.

— Sunt rea! Păreați foarte trist la cimitir și am vrut să vă distrați puțin.

— Nu eram trist, o contrazise Malko. Nu cunoșteam pe nimeni din acel avion.

— Atunci de ce stăteați în fața mormântului lui Alphonse Loukoula?

— Pentru că mă interesează, spuse Malko aruncând nada.

— Nu-l cunoșteați...

— Anchetez atentatul, spuse Malko. S-ar părea că Loukoula s-a urcat în avion cu o valiză-capcană.

— În acest caz, înseamnă că a murit, conchise negresa.

— La cimitir păreați să sugerați contrarul.

Hortense îi susținu privirea cu un zâmbet ironic.

— La noi, în Africa, lumea crede în fantome. Și atunci poate acest Alphonse Loukoula e mort pentru voi, albii, dar nu și pentru noi. Există vrăjitori mari în Congo.

Nu mai lipsea decât vrăjitoria în ancheta asupra unui

atentat terorist... Malko începu să se întrebe dacă Hortense nu-și bătea cumva joc de el.

— Îl cunoșteați?

— Din vedere, spuse ea, era o cocotă masculină, cunoscut la Ouenzé și la Bacungo. Avea o prietenă tânără, foarte drăguță, Bérénice Koukolo, care mai lucra puțin și ca manechin.

— Unde este?

Hortense făcu un gest evaziv.

— Nu știu, domnule. A dispărut de niște luni bune; nimeni nu a mai văzut-o la Brazzaville. A fost foarte afectată. Noi, africancele, suntem altfel, foarte sentimentale.

— M-ați putea ajuta să o găsesc?

— De ce?

— Poate știe unde se află fantoma lui Alphonse Loukoula.

Hortense Saboukoulou râse în hohote:

— Vă acomodați repede cu Africa!

Tăcu câteva clipe, unduindu-se pe loc în ritmul muzicii. Niciodată nu l-a întrebat pe Malko cine e și de ce se interesează de atentatul asupra avionului DC10.

— Veniți, spuse ea deodată.

El crezu că vrea să danseze, dar ea depăși ringul, îndreptându-se spre ieșire, și el o urmă. Era la fel de multă lume afară. Hortense Saboukoulou se îndepărtă de zona luminată și se opri puțin mai departe, la întuneric. Sprijinită de o mașină ce staționa, ea îi zâmbi seducător lui Malko.

— Cred că sunt prea drăguță cu dumneavoastră, zise ea. Această Bérénice este într-adevăr o femeie foarte, foarte frumoasă.

Malko o fixă, uluit. Ce joc făcea ea?

— Ce făceați la cimitir în această dimineață? întrebă el.

— Venisem să pun flori la mormânt.

— Știați că o să vin?

Ea râse în hohote.

— Ghicitorul meu îmi prorocise că am să întâlnesc astăzi un străin. Nu știam că veți fi dumneavoastră...

Părea foarte vioaie, evoluată, se exprima remarcabil și când dansau, Malko avusese impresia că ei nu i-ar fi displăcut o scurtă întâlnire. Africanii erau rareori nesociabili. Dar asta nu înlătura esențialul. De ce îl ajuta?

— Unde se află tânăra prietenă a răposatului Alphonse Loukoula? întrebă el.

— Nu va fi ușor să o găsiți. Dar mergeți, așadar, la *Ram-Dam*, localul de noapte al hotelului *Méridien*. Întrebați de Miranda. Ele se cunoșteau bine.

— Pe dumneavoastră, unde aș putea să vă găsesc?

Hortense făcu niște piruete, sfidându-l cu un mers lasciv, vădit provocator.

— Aici, aproape în fiecare seară. Ador dansul...

Brusc, veni cu fața lângă el și-i suflă, lipindu-și aproape buzele de gura lui:

— Fiți foarte atent! Aici, în Africa, este periculos să faci morții să vorbească.

Se îndepărtă cu un mers legănat și se întoarse la *N'Zabou Club*. Malko privi în jurul lui. Unde dispăruse Barnabé Pombu? Reveni în local și examină fiecare colțișor. Hortense dansa languros cu un negru înalt, îmbrăcat într-un tricou fosforescent. Nici urmă de Barnabé!

Malko se trezi singur, la marginea bulevardului Trei Martiri. Toate acestea erau din ce în ce mai ciudate. Alphonse Loukoula murise de-adevăratelea? Un taxi verde se opri în fața lui.

— Haide, șefu'! strigă șoferul. Mergem la Poto-Poto!

Era cartierul fierbinte din Brazzaville... Malko se urcă în Toyota sa și se îndreptă spre *Olympic Palace*.

O recepționeră adormită îi întinse cheia și ajunse în camera sa, transformată în frigider. Când adormi, era deja convins că Hortense Saboukoulou îi tăiase calea pusă special de colonelul M'Boukou. Dar în ce scop?

Capitolul V

Generalul Olivier Edoura tocmai parcurgea rapoartele lăsate pe biroul său de șefii de la controlul populației, când secretara sa – o congoleză seducătoare, cu o tunică verde și turban asortat – veni și se aplecă la urechea lui șoptindu-i câteva cuvinte. Își aranjă hârtiile într-un sertar și scoase de aici o mapă fără antet. Edoura era un lucrător înverșunat și un om al dosarelor. Deținea dosare cu privire la mulți oameni din Congo și puterea sa ocultă venea în parte de aici. Fără să-și facă iluzii, știa că, de când cu schimbarea politicii președintelui, el era doar un balaur destinat exterminării. Dar un balaur care putea încă să scuipe foc și să facă mult rău. Informațiile sale cu privire la numeroși îmbogățiți pe cale ilegală erau la loc sigur, ceea ce îl punea la adăpost de vreun accident. Pentru a-și menține influența, împrăștia uneori manifeste, conținând unele din secretele sale, atribuite opoziției...

Secretara ținea foarte mult la șeful ei care îi ridica uneori poalele în cap într-o cameră din *M' Bamou*. Ea întrebă cu timiditate:

– Să-l invit înăuntru?

– Da, spuse generalul, dar să-și lase mașina la subsol, lângă a mea.

Mercedesul gri al generalului-comandant al Siguranței Statului era întotdeauna garat în interiorul clădirii din granit roz, cu trei etaje, care adăpostea serviciile cele mai secrete din Brazzaville. Până de curând, ofițerii est-germani de la STASI o supervizau, ajutați de un omolog al KGB. Aceștia plecaseră, dar rusul mai avea încă un birou, deși cu o activitate mult redusă. Republica Populară Congo nu reprezenta o prioritate în preocupările Kremlinului...

El urmări cu privirea unduirile tunicii verzi. Apoi schiță un

zâmbet de comandă pe fața-i rotundă, când vizitatoul intră în biroul său.

– Mohammed! Întotdeauna mă bucur când te văd.

Mohammed Tarki, mult mai plăpând decât el, îl îmbrățișă. Cu costumul său și cămașa fără cravată, cu tenul mat, se vedea imediat că este arab. Trăsăturile fine, nasul ascuțit și ochii înfundați îi dădeau un aer maladiv. Responsabil al Serviciilor secrete libiene în cadrul Biroului Popular al Jamahiriei libiene la Brazzaville, jucase odinioară un rol important, trimițând în țara sa la stagii militare gloate de aficani, mulțumită complicității prietenului său, generalul Edoura, care acționa uneori chiar fără știrea șefului statului. Era imperios necesar să-ți constitui un mic capital personal... Oameni pe care te puteai bizui.

Acești congolezi, odată îndoctrinați, erau lăsați la vatră și reactivați în caz de nevoie. Cel care îi dirija pe cheltuiala lui nu era nimeni altul decât Mohammed Tarki. Bineînțeles, sovieticii dețineau totate numele lor. Le puteau fi de folos într-o bună zi.

Libianul se așeză pe marginea unui scaun, vizibil stingherit, în timp ce generalul își luă locul la biroul său mare. Schimbară câteva impresii banale cu privire la evoluția evenimentelor din lume, apoi libianul strănută, biciuit de aerul rece al climatizorului.

– Sănătate! spuse politicos generalul.

Mohammed Tarki își șterse zgomotos nasul, apoi rămase să se agite pe scaun, evitând privirea congolezului; acesta nu-l convocase de foarte mult timp la biroul său. Menținea legătura mult mai discret.

– Ce se întâmplă? întrebă el în cele din urmă.

– Aș vrea să-ți dau să citești niște hârtii, spuse cu o voce indiferentă generalul. Ține...

Îi întinse peste birou un dosar galben ce conținea procese-verbale de ascultare a convorbirilor telefonice și note de filaj. Generalul Edoura reveni la locul său, luă dintr-o cutie de malahit un trabuc Coiba, îl aprinse și suflă fumul în nasul libianului. Acesta, după ce a citit, avea o expresie și mai bolnăvicioasă. Întrebările se învălmășeau în capul său.

– Ce imbecil, Hadjez ăsta! izbucni el cu o voce tremurândă de furie. Dacă nu ar fi fost ucis...

Generalul făcu un gest fatalist însemnând că nu aveau cum să se răzbune pe un mort.

– El nu ne va mai pune nici o problemă, conchise el.

Mohammed Tarki înțelese într-o clipită.

– Vrei să spui că ceilalți pot să ne pună?

Edoura suflă violent fumul trabucului în direcția interlocutorului său.

– Altfel, crezi că ai mai fi aici?

– Ce putem face? întrebă libianul cu o voce plângăcioasă.

În acest caz, el făcuse doar să se supună ordinelor colonelului Kadhafi. Ceruse în mai multe rânduri ajutorul, dar Tripoli nu se lăsa înduplecat.

Generalul îl fixă lung, spunându-și că semăna cu un șobolan, cu trăsăturile feței ascuțite și ochii negri ce exprimau groaza. Congolezul ascundea o ușoară neliniște sub siguranța sa aparentă. Bineînțeles, era puternic, dar linia marxistă, pe care o apărase de-a lungul întregii sale cariere, se deteriora, mai ales că nu aparținea etniei președintelui Sassou N'Guesso, adică populației M'bochis. Ceea ce îl făcea la urma urmei complet vulnerabil în cazul unei lovituri dure și puternice. Mohammed Tarki era protejat de imunitatea diplomatică și risca, în cel mai rău caz, o expulzare.

– Am făcut deja ceea ce am putut și voi continua, afirmă generalul Edoura. Dar cred că, din rațiuni de securitate, trebuie luate măsuri radicale. Înțelegi ce vreau să spun.

Mohammed Tarki înțelegea perfect. Încerca să arunce pisica moartă în curtea congolezului.

– Tu ești foarte bine plasat pentru această acțiune. Controlezi atât de multe...

Cu un gest hotărât făcut cu trabucul, Edoura îi tăie vorba.

– Nu, anumite lucruri au devenit imposibile. Îți voi transmite informații, te voi acoperi, dar există ordine pe care nu mai pot să le dau *oficial*.

– Și atunci?

– Reactivează-ți prietenii: pe Rafik și pe Boris, îi sugeră congolezul.

Mohammed Tarki dădu afirmativ din cap. Fără a-i lăsa timpul să vorbească mai mult, generalul se ridică și-l cuprinse pe după umeri cu brațul, împingându-l politicos spre ieșire.

– Îți voi trimite la ambasadă, în mod regulat, toate informațiile necesare cu privire la modul de acțiune.

Toată diplomația libiană de la Brazzaville ocupa o vilă albă vizavi de spital care servea și de ambasadă și de reședință.

Cei doi bărbați se îmbrățișară încă o dată. Când se întoarse în birou, generalul își recuperă dosarul și-l închise în seiful personal al cărui combinație o știa numai el.

* * *

Abia ridică receptorul și Malko îl recunoscu pe bâlbâitul de Barnabé Pombu. Se făcuse complet ziuă. Ușurat, Malko îl întrebă pe informator.

– Unde ați dispărut aseară?

– E... eu am văzut că erați pe mâini b-b-b-bune! spuse negrul. Nu voiam să vă deranjez și atunci m-am întors. Dar sper că ați fost atent să nu luați S–S–S–I–D–D–A! E destulă pe aici.

Urmă o pledoarie bâlbâită cu privire la pericolele acestei teribile maladii. Devenise patetic. În sfârști, ziaristul congolez întrebă:

– Cum merge ancheta dumneavoastră? Mai aveți nevoie de mine ?

– Încerc s-o găsesc pe amanta lui Alphonse Loukoula, spuse el. M-ați putea ajuta?

Tăcere la capătul celălalt al firului. Apoi Barnabé Pombu scoase un răspuns gâjâit:

– Asta nu știu! Cum o cheamă?

– Bérénice Koukolo.

– Voi încerca să mă informez.

– Perfect, zise Malko. Treceți pe la hotel, la sfârșitul zilei.

Era înnourat. Povara umidității căzu peste el când ieși să-și ia mașina. O luă în direcția Ambasadei americane. Thomas Hauser îl privi cu un zâmbet molâu, cu bustul puțin țeapăn și privirea încețoșată. Începuse să bea încă de când coborâse din pat.

– Cum e? întrebă el. Sunteți pe urma mortului?

– Știați că Alphonse Loukoula avea o prietenă tânără? îl întrebă Malko.

Americanul dădu din umeri.

– Bănuiesc! De ce?

– Se pare că era foarte atașată de el și a dispărut din Brazzaville.

– Ea nu se afla în avionul DC 10?

– Nu. Iar după presupusa moarte a lui Loukoula, a dispărut. Or, dacă el trăiește, poate ține legătura cu ea.

– Cine v-a povestit toate astea?

– Mulțumită „ciripitorului" dumneavoastră, am putut vorbi cu oameni care o cunoșteau.

Un interes de altă natură făcu să strălucească privirea americanului.

– Dacă e adevărat, e preferabil să punem noi mâna pe ea înaintea congolezilor. Când au început ei ancheta asupra lui Issam Hadjez, credeau că îi va duce la libanezi și asta ar fi fost mană cerească într-o țară unde aceștia sunt urâți. Ba mai mult, i-ar fi făcut să cânte puțin pentru a evita pogromul... Aparent, ei dețin informații ce i-au orientat în altă parte, lucru ce explică inerția lor.

– Bine, spuse Malko, îmi voi continua investigațiile singur.

Americanul se ridică în picioare cât era de lung pentru a-l conduce. Următorul pas al investigației lui Malko era *Ram-Dam* unde era posibil să o întâlnească pe Miranda, prietena misterioasei Bérénice Koukolo.

* * *

O puicuță, probabil de la Miss Sida 1990, se unduia pe ringul de dans, mișcându-și leneș o crupă superbă, strânsă de o fustă mini galbenă. Șoldurile înguste îi puneau și mai mult în valoare forma perfectă a feselor ce păreau făcute pentru a fi pătrunse. Nu apucă bine să intre la *Ram-Dam*, că vreo șase negrese îl înconjurară pe Malko precum un stol de vrăbii.

– A-a-a-ten...atenție, toate au S-S-S-I-D-A! îi suflă la ureche Barnabé Pombu.

Veșnica lui obsesie. Investigațiile sale în oraș cu privire la Bérénice se dovediră zadarnice. Malko se așeză la bar și comandă o votcă. *Ram-Dam*[1] își merita pe deplin numele. Un disc-jockey închis într-o colivie de sticlă punea o muzică infernală pentru mâna de curve ce dansau complet singure pe ringul de dans, schimonosindu-se în modul cel mai sexy posibil pentru a agăța eventualii clienți.

Toate erau negrese, cocoțate pe niște pantofi cu tocuri interminabile, unele îmbrăcate cu rochii lungi până la glezne, cu mâneci bufante, după moda zaireză; altele în mini până la

1. *În limba franceză, ramdame-vacarm (n. t.)*

nivelul feselor. Vreo doisprezece albi ocupau taburetele barului. În penumbra unui separeu, Malko zări un cuplu care părea a executa o felaţie evidentă... Prostituata în mini galben se apropie de taburetul său şi, întorcându-i spatele, se lansă într-o imitaţie de dans din buric, extrem de obscen, punctat de mişcări violente ale bazinului ce nu lăsau loc de interpretare. Nu părea a fi un mediu controlat de proxeneţi.

O negresă înaltă cu părul decolorat, excitantă în draci, într-o rochie roşie cu paiete, veni la rându-i să se producă, să-şi legene şoldurile în faţa lui. Toate aceste prostituate erau conştiente că au nişte forme ce îi scot din minţi pe europeni, obişnuiţi cu proeminenţe mai nesemnificative.

Cum Malko îşi încrucişă din întâmplare privirea cu a ei, negresa îşi trecu încet limba ascuţită peste buzele groase într-un gest absolut obscen, în timp ce imprima şoldurilor sale nişte mişcări diabolic de senzuale.

– Vai de mine! suspină Barnabé Pombu. Ai văzut-o pe asta, şefu'?

El uită să se mai bâlbâie. Cu o expresie cu totul oribilă de târâtură în ochii de culoare închisă, curva cu paiete îşi continua jocul, mimând o felaţie. Dacă nu ar fi existat SIDA, n-ar fi rezistat tentaţiei...

Un tip solid, cu faţa roşie, se strecură de pe scaunul său şi merse spre curva în galben şi o târî afară fără nici un cuvânt. După ce stăteai două luni pe o platformă de foraj, deveneai mai puţin precaut...

Malko se aplecă spre barman:

– Există aici o fată care se numeşte Miranda?

Negrul îi arătă cu bărbia curva cu paiete.

– Da, ea este. Vreţi să vă aranjez ceva?...

– Nu, mulţumesc, spuse Malko.

Când se întoarse, fata îi căzu practic în braţe: ea auzise întrebarea lui Malko.

– Eu sunt Miranda, şefu'! murmura ea, strecurându-i o limbă ascuţită în ureche. Vrei să mă ocup de tine?

Trecând de la vorbe la fapte, îşi strecură o mână între ei, îl masă scurt, pentru a se retrage apoi brusc.

– Ei, ia spune, zise ea, nu ţi se usucă gâtul aici?

Fără a mai aştepta răspunsul lui Malko, comandă o şampanie. Barmanul se grăbi să aducă o sticlă de şampanie de Moët desfăcută deja şi turnă în două cupe. Cea a Mirandei se

evaporă în cinci secunde şi fu umplută din nou. Barmanul îşi cunoştea meseria. Miranda reîncepu manejul şi apoi îl trase pe Malko spre unul din cele două separeuri întunecate din fundul localului, sub privirea îngrozită a lui Barnabé Pombu. Cu unghiile lăcuite şi parfumată, ea părea perfect sănătoasă... Malko nu avea decât să se oftice că jumătate din aceste curve erau seropozitive...

Abia ajunsă la întuneric, ea se lipi de el şi-i murmură pe un ton grăbit:

– Vrei să vin cu tine la hotel. Trebuie doar să dai două mii de franci tipului de la recepţie. Locuieşti în oraş?

– Nu, spuse Malko.

– Nu face nimic, la *M'Bamou* nu există probleme.

– Nu, spuse Malko, aş vrea...

Miranda îi zâmbi lubric:

– A, înţeleg! Eşti un mare leneş, şefu'! O mică plăcere pe loc, fără să te mişti, pentru zece mii de franci. Te-am excitat...

Cu dexteritatea unui hoţ de buzunare, îi strecurase deja o mână în interiorul pantalonilor de alpaca. Malko se întrebă dacă SIDA poate fi luată printr-o simplă atingere...

– Aşteaptă un minut!

Neascultând decât de conştiinţa sa profesională, Miranda plonjase deja cu gura ei mare, gata să-l înghită. Întunericul îi proteja oarecum, şi la *Ram-Dam* nu trebuia să te formalizezi în ce priveşte apropierea dintre rase.

Malko reuşi totuşi să-i îndepărteze gura mare, iar ea îl întrebă:

– Nu-ţi place? zise ea, deja furioasă, continuând să-l mângâie ca să nu-şi iasă din mână.

– Ba da, ba da, afirmă Malko, dar...

Miranda nu luă în seamă reticenţa lui. Albii erau uneori pudici...

– Ei, bine! Vom merge lângă piscină, zise ea. Vom fi mai liniştiţi.

Se ridicase deja în picioare şi traversă ringul, balansându-şi victorioasă partea corpului cu ajutorul căreia îşi câştiga existenţa. Malko nu avu de ales şi o urmă, în ciuda semnelor disperate ale lui Barnabé Pombu. Intrarea de la *Ram-Dam* dădea spre un loc descoperit ce depăşea piscina, ferit de hotel.

El o zări pe Miranda îndreptându-se spre locul unde erau aliniate mai multe saltele. Un mormăit îi atrase atenţia asupra unui morman neclar care se agita pe un şezlong: clientul cu

fața roșiatică din *Ram-Dam* tocmai o sodomiza, cu lovituri puternice din șale, pe tânăra curvă în minijup galben. Aceasta, rezemată de spătarul scaunului, gemea de durere la fiecare mișcare. Bărbatul, ținând-o de șoldurile înguste, o sodomiza în mod vizibil, cu fața crispată de plăcere, lăsându-se pe ea cu toată greutatea. Fata nu părea să aibă mai mult de paisprezece ani. Gemetele ei se întețiră; partenerul ei se apropia de final.

– Vrei așa?

Miranda îl aștepta în întuneric, într-o poziție provocatoare. Malko luă o bancnotă de zece mii de franci și i-o arătă.

– Astă seară nu am chef, spuse el. Dar poți totuși să câștigi asta.

Curva se încruntă.

– Ce vrei până la urmă? Să fac ca ea?

Curva în galben încetase să mai țipe și să geamă; se prăbușise pe șezlong, iar iubitul ei se întorsese în local.

– Nu, explică Malko, caut o fată care se numește Bérénice Koukolo.

Un fulger de mânie trecu prin ochii negri ai Mirandei.

– De ce vrei o altă curvă? Fundul meu nu e frumos?

Acesta era etalonul de comparație pentru aceste suflete amărâte.

– Ba da, o asigură Malko, este superb! Dar aș vrea să o găsesc. Se pare că tu o cunoști.

Îi strecură bancnota în decolteu. Miranda recunoscu veselă:

– E adevărat că și ea are un fund frumos, dar nu mai e aici. Nu a mai fost văzută de foarte mult timp.

– Adică?

– O, cu mai multe luni înaintea sezonului secetos.

– Știi unde este?

Înainte de a-i răspunde, Miranda înfundă puțin bancnota între sâni, în cazul în care Malko ar fi vrut să i-o ia.

– Nu, mărturisi ea.

– Nu ai cum să afli?

Miranda își netezi părul spălăcit, simțind mirosul plăcut al bancnotei.

– Poate, zise ea. Dar este greu. Ar trebui să o găsesc pe altă prietenă. Asta vă va costa ceva bani.

Malko luă două bancnote de zece mii de franci, le rupse în două și-i întinse jumătățile Mirandei.

– Dacă îmi afli adresa lui Bérénice, îți voi da și celelalte două jumătăți. Voi trece mâine pe aici.

Miranda înșfăcă jumătățile de bancnote. Reveniră în local împreună și Barnabé Pombou se năpusti de îndată asupra lui Malko.

– Mi-am luat toate măsurile de siguranță, afirmă Malko. Acum aș vrea să ne întoarcem unde am fost aseară.

Informatorul CIA suspină complice.

– Recunoașteți, șefu', vă plac femeile, nu glumă...

În drum spre bulevardul Trei Martiri, Malko era convins că frumoasa africană știa mai mult decât pretindea. Era mult mai folositoare decât o curvă de la *Ram-Dam*. În plus, Hortense Saboukoulou nu avea probabil nici SIDA.

Capitolul VI

Hortense Saboukoulou dansa ca în seara precedentă, în aceeași rochie, singură în fața oglinzii mari din *N'Zabou Club*. Privirea ei se încrucișă imediat cu a lui Malko și nu-și mai dezlipea ochii de el. Lui i se părea că ea își întețise puțin balansarea șoldurilor. Totuși, nu veni la el decât după ce cântecul se termină și se așezară pe una din canapelele din spate.

– Bună seara, zise ea, cu vocea ei melodioasă. Foarte drăguț din partea dumneavoastră că ați venit să mă vedeți.

– E o plăcere pentru mine, afirmă Malko. M-aș bucura să vă vorbesc în liniște despre cazul Loukoula. Aici, nu e prea ușor.

Extrem de surprinsă, Hortense neagă, dând din cap.

– V-am spus deja totul. Pentru moment, nu pot să mă mișc. Nu ați întâlnit-o pe Miranda?

– Ba da, zise Malko, dar...

– Nu știu nimic în plus, i-o reteză Hortense Saboukoulou.

Un negru solid se propti în fața ei și o invită la dans. Schimbară rapid câteva cuvinte în lingala, apoi se întoarse spre Malko:

– Sunt obligată să vă părăsesc, înțelegeți?

– Țin să vă revăd, insistă Malko. Chiar dacă nu aveți nimic să-mi spuneți.

O licărire de emoție făcu să oscileze privirea sigură a lui Hortense Saboukoulou. Ochii lui Malko îi fixau gura prea roșie și coborâră. Ea avu un fel de frison, ca și când ar fi resimțit o atingere fizică.

– În acest caz, spuse ea încet, e altă treabă. Așteptați-mă în mașină, puțin mai departe, spre sensul giratoriu de la Koulounda. Nu aprindeți farurile. Dacă pot, voi veni, și dacă aveți răbdare.

Se ridică într-un foșnet de tafta și își ajunse din urmă cavalerul pe ringul de dans. Când Malko trecu pe lângă ea, Hortense își unduia șoldurile într-o răsucire drăcească, cu minunata lor suplețe,

specifică africancelor. Îl lovi ușor cu șoldul, ca din greșeală, și-i făcu prietenește cu ochiul.

Barnabé Pombu sorbea puțin câte puțin dintr-o sticlă de bere. Malko se apropie de el.

– Cred că voi mai rămâne puțin, spuse el. Căutați-mă mâine dimineață la hotel.

Așteptă ca informatorul CIA să se îndepărteze pentru a ajunge la mașină și să-i schimbe locul. Era la cheremul bunăvoinței apetisantei Hortense.

* * *

Malko tresări când portiera se deschise, făcând-o pe Hortense să zâmbească. Se trânti pe scaun alături de el.

– Văd că sunteți răbdător! spuse ea cu un adorabil accent melodios.

Malko porni de pe loc, luând-o spre centrul orașului.

– Unde mergem? întrebă el, luând-o din nou pe bulevardul Trei Martiri.

– O să vă spun îndată, zise Hortense. În direcția hotelului *M'Bamou*.

Traversară Poto-Poto, pustiu la acea oră, și ajunseră pe bulevardul Amilcar Cabral.

– La dreapta, anunță Hortense.

Merseră pe o scurtătură nu prea asfaltată. Malko recunoscu restaurantul *Park II*. Era închis, bineînțeles.

– Continuă, zise Hortense.

Dădu într-o curte jalnică unde se ridica o clădire verzuie construită pe lungime, cu un singur etaj. Câteva becuri gălbui luminau instalațiile de aer condiționat ieșite din perete ca niște butoane mari.

Hortense se întoarse spre Malko cu o expresie nepăsătoare.

– Mergeți prin holul din față și luați o cheie. Nu putem merge la mine.

Malko o lăsă în mașină și descoperi o recepție murdară unde un angajat somnoros îl anunță dintr-o dată:

– Douăsprezece mii de franci, șefu'.

Malko achită și primi în schimb cheia de la camera cu numărul cinci. Văzându-l, Hortense coborî din mașină și intrară, în mod sigur, într-un hotel de tranzit... Cu siguranță, Hortense Saboukoulou îi rezerva surprize. Ea care părea atât de distantă.

Camera era luminată de un bec; nu avea decât un pat îngust, o noptieră unde puteai să-ți pui doar un pachet de țigări și un

șifonier cu trei umerașe strâmbe. Unicul scaun de lemn era de o murdărie respingătoare și o sumedenie de insecte nedefinite se învârteau în jurul becului... Pentru a risipi căldura înăbușitoare, Malko puse în funcțiune climatizatorul. Acesta porni cu un zgomot îngrozitor, distribuind un firicel de aer un pic mai umed.

Hortense Saboukoulou se așeză pe pat, singurul loc posibil. Era într-adevăr foarte frumoasă; avea trăsături fine și un corp de păpușă Barbie scos în evidență de o rochie lungă mulată ca o mănușă. Malko rupse tăcerea ce se prelungise câteva clipe.

– Cine sunteți dumneavoastră? întrebă el. Ce știți cu adevărat despre Alphonse Loukoula? Este viu?

– Nu știu. Ați întâlnit-o pe Miranda. Nu v-a spus nimic?

– Despre el, nu. Despre prietena lui mi-a spus că nu mai este în Brazzaville.

– În mod sigur o va găsi ea, afirmă Hortense.

Vocea ei melodioasă avea o intonație evident batjocoritoare.

– Credeți într-adevăr că acest Alphonse Loukoula este autorul atentatului?

– Așa se vorbește în oraș.

– De ce m-ați pus pe această pistă? Ce legătură aveți cu toate astea?

– Aveam o prietenă foarte bună în acest avion, spuse ea. Aș vrea să fie prinși cei care au comis crima aceasta.

– Cine v-a spus ieri că voi fi la cimitir?

Ea ridică capul și, ca prima dată, îl privi cu aceeași îndrăzneală. Apoi, buzele i se întredeschiseră într-un zâmbet senzual și carnal.

– Sunteți prea curios, domnule, nu am venit aici ca să vă răspund la întrebări.

Când buzele sale groase se atinseră de ale lui, el avu senzația unei descărcări electrice plăcute. Simți cum limba ei caldă se strecură să o întâlnească pe a lui; apoi niște degete care se încleștară pe ceafa lui. Hortense se răsturnă pe spate, în pat, trăgându-l după ea. Sub rochia de tafta, trupul ei era incredibil de tare. Malko o mângâie urmând formele corpului; apoi ea se băgă și mai mult în el. Încă un temperament focos.

Când se dezlipiră, ea îi spuse zâmbind:

– E plăcut, nu-i așa?

Degetele ei îndepărtară cămașa lui Malko, jucându-se pe pieptul său. Avea niște ochi strălucitori, cu o licărire provocatoare în ochii ei mari și negri. El îi desfăcu un nasture de la rochie și-i

mângâie sânii tari ca marmura. Sfârcurile erau mari și negre ca niște creioane. În fundul pupilelor ei, se zărea o expresie plină de emoție. El îi atinse ușor muntele lui Venus și ea îi întoarse brusc spatele:

– Desfă închizătoarea, îi ceru ea.

Scârțâitul fermoarului ce alunecă până jos la șalele lui Hortense aduse în arterele lui Malko o descărcare formidabilă de adrenalină. Cu delicatețe, își scoase mânecile bufante ale rochiei și rămase goală pușcă, nemaiavând pe ea decât pantofii și o pereche de chiloți minusculi de culoare portocalie. Cu grijă, ea își agăță rochia, apoi veni spre pat, strivind în trecere un gândac de bucătărie ghinionist. Era o splendidă statuie neagră cu niște sâni ridicați, cu abdomenul plat și cu acest fund demențial care părea montat pe rulmenți. Hortense se opri în fața patului și Malko o trase mai aproape, cuprinzându-i fesele arcuite cu amândouă mâinile. Îi trase triunghiul portocaliu, lăsând-o pe Hortense complet goală.

Decorul sordid al camerei distona cu această superbă creatură. Ceasul Panthère de Cartier și cele două brățări cu briliante măreau și mai mult contrastul. Ea își apăsa burta de fața lui și el simți un miros discret de *Samsara* de Guerlain...

– M-am parfumat pentru tine, spuse ea. La noi, bărbaților nu le place; preferă mirosul natural al pielii.

Privirile li se încrucișară. De ce i se oferea Hortense lui? Ce combinație sumbră se profila în spatele acestui cadou regal? Ea veni în întâmpinarea reticențelor lui, spunând pur și simplu:

– Să știi că eu nu am SIDA; un singur bărbat există în viața mea. Dar știu că tu ești acela care mă pune pe jar. Privește!

Ea îi luă mâna și i-o duse între coapsele ei. Era adevărat. Aceasta îi dezlănțui dorința pentru acest superb exemplar feminin. Se lăsă mângâiată câteva clipe, apoi se ghemui lăsându-l să i-o bage în gură. Malko profită de aceasta și se așeză în aceeași poziție ca ea. Între timp, Hortense se întrecuse pe sine însăși. Malko avea impresia că o bară de fier ieșea din pântecele ei. Negresa se ridică și-i strânse membrul între mâini, privindu-se ochi în ochi.

– Ești bărbat bine, spuse ea cu o voce răgușită. Nouă, celor din populația peuhla, ne plac bărbații care ne excită până la halucinație. Suntem cele mai mari curve dintre toate africancele.

Limba ei se încolăci în jurul limbii lui, mai mult timp continuându-și manejul. Apoi, îl lăsă din strânsoare, trecu în fața

lui și se lungi pe patul îngust, pe burtă, cu picioarele ușor depărtate, punându-și în evidență șalele bine conturate și fundul încordat la maximum. Se întoarse zâmbind.

– Nu-ți mai plac ? Am poftă să mă iei așa.

Ea mieună ca o pisică când Malko, în genunchi în spatele ei, o penetră cu încetineală voită. Avea senzația că și-o bagă într-un borcan cu miere. Carnea elastică a coapselor lui Hortense abia cedă sub apăsarea degetelor lui. El nu se mai mișca, ci trăgea și împingea fundul tinerei negrese, acclerând progresiv ritmul. Mici picături de sudoare apărură pe spatele conturat al lui Hortense. Respirația se transformă în gâfâială. Câteva cuvinte îi trecură printre buze.

– Dă-i înainte ! Nu te opri !

Malko o imobiliză și începu din nou să o frământe din ce în ce mai repede, până ce bazinul ei fu scuturat de un fel de tremur. Unghiile-i se încleștară de cearceaful murdar; scoase un strigăt scurt și Malko simți cum tot corpul ei se moleșește. El reușise să nu ejaculeze o dată cu orgasmul ei. Vederea membrului său rigid și băgat încă parțial în pântecele fetei îi mări starea de excitare.

El o scoase de tot afară. Hortense nu se clinti când simți ca i-o împinse între fesele superbe. Cine nu vorbește, dorește... Malko încearcă o senzație amețitoare când o fixă între fese. Simplul fapt că o simțea cum palpita ușor lipită de el, era cât pe ce să-l ducă direct în al nouălea cer... Apăsă abia perceptibil și nu percepu nici o mișcare de împotrivire. Hortense Saboukoulou aștepta să o sodomizeze, fie din plăcere, fie din supunere. Amâna momentul violului acestui fund de vis. Simțind că dintr-o singură mișcare de șale putea să dispară în el, să-l forțeze, făcea să-i zvâcnească tâmplele. La fel cum se gusta o mâncare rafinată, cu încetineală, tot așa el încerca o împingere ușoară, din tot corpul, simțind că membrana pe care apăsa începea să se deschidă cu elasticitate. Sexul îi intră câțiva milimetri. Hortense, cu toți mușchii încordați, scoase un geamăt scurt. Se pregătea s-o bage toată, când o senzație ciudată îi ajunse la creier.

Climatizorul nu mai funcționa. Întoarse capul spre aparat și un val de adrenalină era cât pe ce să-i spargă arterele. Climatizorul dispăruse !

* * *

În locul aparatului, Malko zări în perete o deschizătură

dreptunghiulară, prin care se strecura un cap mare și creț urmat de un corp. Un negru în tricou se ridică cu o baionetă de Kalașnikov în mână. Acesta avea niște ochi stranii, migdalați, o față scofâlcită și dură, terminată cu un cioc și o privire halucinantă. Încălțat cu baschȩți, nu făcea nici un zgomot.

Hortense Saboukoulou, alarmată de nemișcarea lui Malko, întoarse capul. Scoase un urlet în momentul în care un al doilea bărbat se strecură în cameră prin același loc. Celălalt, mic și îndesat, avea fața mascată de o cagulă și un pistol automat în mâna înmănușată. Un Makarov, i se păru lui Malko. Îl ținti spre el și-i porunci cu o voce înăbușită de țesătura de lână:

– Tu, albule, îmbracă-te.

Sub amenințarea pistolului, Malko se supuse.

Cel de-al doilea negru se apropiase de Hortense, cu baioneta la orizontală. Avea o lamă teribilă de vreo cincisprezece centimetri ce se termina cu un vârf încovoiat. Cu nările subțiate de frică, tânăra femeie îl interpela pe agresor în lingala cu un ton furibund. Drept răspuns, el îi aplică o lovitură în cap cu mânerul. Hortense căzu pe burtă țipând de durere și, imediat, acesta îi puse vârful armei pe ceafă. Dacă ea s-ar fi ridicat, vârful i-ar fi tăiat vertebrele cervicale.

Bărbatul cu pistol merse și deschise ușa, permițând să intre un al treilea personaj; era un negru cu fața buhăită, cu maxilarul inferior proeminent, cu niște ochelari mari și negri, înarmat și el cu o baionetă; el rămase în fața ușii, blocând-o.

– Ce vreți ? îl întrebă Malko pe bărbatul care îl amenința cu pistolul.

În loc să-i răspundă, acesta din urmă, se apropie de Hortense Saboukoulou. O admiră mai mult timp, vizibil tentat. Se aplecă și-i puse arătătorul pe coloana vertebrală, urmând traseul în jos spre șale. Când ajunse la arcuitura feselor, prima falangă îi dispăru în crăpătura adâncă. Degetul își continuă drumul până ce tânăra femeie sărea de el printr-un atac neașteptat de furie... Jignit, acesta se dădu înapoi și, plesnind cu violență fundul lui Hortense, îi porunci:

– Ia-ți cârpelușele și cară-te!

Bărbatul cu pumnalul se îndepărtă. Și cum Hortense nu se ridica așa repede, el o apucă de păr și o trânti la pământ. Ea se ridică furioasă ca o tigroaică trezindu-se cu țeava pistolului înfiptă în ochi.

– Dacă Fii atentă ! o amenință el.

Hortense luă slipul, îl trase pe ea, și apoi rochia.

Ultimul venit o prinse de încheietura mâinii și-i deschise ușa. Brusc, în loc să iasă, Hortense îi aruncă pe față rochia ce o avea pe brațe, apoi se aplecă și-și înfipse caninii în încheietura mâinii acestuia.

Bărbatul scoase un urlet de durere, eliberând-o. Hortense Saboukoulou, îmbrăcată doar cu slipul, țâșni pe ușă ca o rachetă și dispăru în întuneric. În timp ce încerca să scape de rochie, cel pe care îl mușcase avea câteva secunde de întârziere... Bărbatul cu pistolul închise ușa cu o lovitură de picior și îndreptă arma spre Malko. În loc să tragă, dădu un ordin în lingala complicelui său.

Acesta din urmă, cu baioneta pe orinzontală, se apropie de Malko cu toți mușchii încordați. Ochii lui mici, injectați de sânge îl fixau exact în dreptul centurii. Malko se dădu înapoi și simți peretele năclăit de căldură în spatele său. Negrul era la un metru de el, pregătindu-se să-l lovească. Acesta avea de gând să-i găurească burta...

Malko aruncă o privire în direcția ușii; celălalt ținea degetul pe trăgaciul Makarovului. Avea de ales între un glonț și o lovitură de pumnal.

– Grăbește-te, Boris, ordonă negrul cu pistolul.

Malko realiză deodată că nu încercaseră să fure bijuteriile lui Hortense Saboukoulou. Veniseră special să-l omoare pe el... Apucă un scaun și-l azvârli în momentul în care adversarul său făcu o fandare. Lemnul mâncat de carii se făcu țăndări de umerii negrului cu privire de nebun, dar îi devie lovitura. Malko simți o arsură la mâna stângă și văzu degetul mijlociu al mâinii stângi acoperit de sânge care țâșnea dintr-o tăietură până la os. Acum nu mai avea nimic cu ce să se apere.

Negrul înainta, măturând aerul cu baioneta, pe orizontală, foarte hotărât să-i găurească burta lui Malko, ca și când vederea sângelui l-ar fi incitat și mai mult. Vârful lamei îi smulse o bucată din cămașă, tăind-o ca un brici. Malko, cu burta brăzdată și spatele lipit de zid, nu putea să se dea înapoi mai mult. Îl văzu pe ucigaș cum se ridică de jos, se concentrează, și cu brațul îndoit, îi țintea abdomenul.

Capitolul VII

Când negrul cu baioneta se năpusti cu mâna îndreptată spre Malko, acesta folosi un vechi truc de luptă în spații închise; își încrucișă rapid brațele în față; mâna ucigașului fusese blocată de această furcă improvizată și vârful armei nu-i provocă decât o tăietură. Înainte ca acesta să aibă timpul să se retragă, Malko îl apucă de încheietura mâinii drepte cu amândouă mâinile, încercând să-l dezarmeze. Dar negrul avea o forță uluitoare și nu reuși să-l facă să dea drumul armei. Ei se clătinau ca niște bețivi în cameră, ciocnindu-se de pereți, lovindu-se cu picioarele. Bărbatul cu pistolul țopăia în jurul lor, încurajându-și complicele în limba lor. În mod evident, nu voia să se servească de armă decât în ultimă instanță...

Schimbând tactica, adversarul lui Malko se dădu iute pe spate și-l răsturnă peste cap, proiectându-l spre pat. Dezechilibrat, Malko căzu pe spate dând drumul ucigașului.

El se rostogoli, căzând în spațiul dintre pat și perete, în momentul în care adversarul său, cu un salt furios, coborî baioneta. Lama acesteia se înfipse adânc în saltea. În același moment, Malko se ridică și, cu o lovitură de cap, își trimise adversarul la pământ, punând mâna pe baioneta înfiptă în pat. Boris se ridică, cu brațele atârnând de-a lungul corpului, cu ochii roșii de ură. Malko văzu însă imediat limitele victoriei sale: între ușă și el, se afla omul cu pistolul. După o apreciere rapidă, el luă perna ce îi servise să o proptească pe Hortense Saboukoulou și o aruncă în direcția ucigașului, în timp ce se lăsă în jos.

Se auzi o bubuitură și glonțul se înfipse în perete. Dar următoarea nu o va mai rata. Malko îl văzu pe bărbatul cu cagulă țintind cu grijă și se năpusti înainte, spunându-și că era mai bine să moară luptând.

În aceeași clipă, ușa se deschise cu zgomot și apăru cel de-al treilea bărbat, plecat în urmărirea lui Hortense. Îngrozit, el adresa o scurtă frază celor doi complici. De îndată, Boris plonjă pe gaura climatizorului și dispăru! Bărbatul cu pistolul ezită o clipă, se întoarse, apoi trecu de ușă de-a-ndărătelea, trăgând încă un foc. Glonțul se înfipse în perete, destul de departe de Malko care, din prudență, rămase în cameră. Nu folosea la nimic să se lase doborât prostește. Ce-i făcuseră oare pe cei trei ucigași să fugă?

Nu se întrebă prea mult timp. Un nou-venit, un negru, apăru în cadrul ușii după câteva clipe; era ciudat îmbrăcat cu un costum și avea un pistol în mână. Malko nu avu timp să reacționeze. Hortense Saboukoulou era deja în spatele lui, înfășurată într-o pânză, fierbând de mânie.

— Au plecat ticăloșii ăia! Anunță ea.

Ea dădu un ordin bărbatului cu pistolul care dispăru în întuneric.

Imediat, ea își ridică rochia, desfăcu pânza cu care era înfășurată și și-o trase pe ea. Apropiindu-se de Malko ca să o ajute să-și încheie rochia, scoase un țipăt.

— Dar ești rănit!

Tăietura sângera din abundență și picături mari se impregnau în podeaua murdară.

— Trebuie să mergem la spital! zise Hortense. Uite, cât așteptăm, ia asta.

Își înfășură degetul într-o bucată de pânză. Acum junghiurile îi urcau până la umăr. O dată ce-i reveni în minte tensiunea luptei, el își puse niște întrebări. Ce însemna oare acest spectacol sinistru?

* * *

Pavilionul de urgențe din spitalul general emana o duhoare care ar fi omorât și un dihor. Pardoseala era de o mizerie respingătoare, iar singurul medicament cunoscut era aspirina... Mulțumită lui Hortense, Malko trecuse prin fața unei adunături de răniți resemnați, și plini de sânge sau chiar muribunzi... Tânărul chirurg care îi îngrijea degetul fusese format în Germania de Est și era priceput. Nervul nu fusese atins. Îi cususe la loc ligamentele și mușchii, suturându-i totul și administrându-i lui Malko o injecție antitetanos.

Ajunseră la Toyota și Malko putu să manevreze volanul. Sute de întrebări îi stăteau pe limbă. Mașinal, o luă în direcția *Olympic Palace.* Cum urcă Strada Doctor Jamot, de-a lungul Ravenei Misiunii, Hortense Saboukoulou îi ceru brusc:

— Oprește aici!

El o ascultă și opri într-o parte. Degetul îl duru din nou, iar pe Hortense o văzu cum își masează tâmpla cu o grimasă de durere, acolo unde o lovise mânerul baionetei.

— Ticăloșii ăia erau cât pe ce să te omoare! remarcă ea. Au procedat ca hoții zairezi care smulg climatizoarele ca să intre. Ți-ar fi tăiat pe loc beregata lăsându-se să se creadă că a fost o crimă făptuită de hoți. Credeau că sunt o curvă agățată în oraș și că nu voi îndrăzni să spun ceva.

— Totuși, nu ești tu cea care i-a pus pe fugă?

Ea se uită la el cu cruzime.

— Nu. Când maimuța care mă urmărea l-a zărit pe Lenny, îți spun că l-a apucat frica.

— Cine e Lenny?

— Cel pe care l-ai văzut. Dar mai era unul și mai periculos.

— Te plimbi cu gorilele după tine?

Hortense izbucni în râs.

— Nu sunt ale mele! Sunt ale prietenului meu. Când ies seara, mi le pune la dispoziție.

— Prietenul tău este colonelul M'Boukou? De ce nu mă ajută pe față?

— Nu poate, spuse simplu Hortense. Există oameni foarte puternici care nu vor să clarifice acest caz. Dacă acționează oficial, riscă o răzbunare. El personal e convins că Alphonse Loukoula e încă în viață. Și începând din seara asta, și eu cred că are dreptate. Dar acum trebuie să te descurci singur. Sper că Miranda te va ajuta.

— De ce? Mi-ar plăcea să te revăd.

— Și mie, spuse ea. Dar nu vreau ca el să mă bată. Acum va trebui să le dau bani ca să nu spună totul. Astă seară nu aveam nici un motiv să te întâlnesc.

— Atunci, de ce ai făcut-o?

Se aplecă și-l sărută.

— Am avut dreptate, a fost foarte plăcut, zise ea. Dar fii atent. Dacă te afli pe o pistă bună, vor face orice să te oprească.

Malko se gândi brusc la un amănunt tulburător.

— De ce Thomas Hauser nu a urmat niciodată această pistă?

— El bea prea mult ca să o urmeze cu orice preț, spuse ea. De la acest atentat, albul ăsta este într-o stare cu adevărat proastă...

Din când în când, ea folosea expresii africane.

— Avem coadă, zise brusc Malko, iar ritmul inimii i se acceleră brusc.

— Știu, spuse Hortense. Sunt prietenii mei. La revedere. Când îl vei găsi pe Loukoula, vino să mă vezi la *N' Zabou*.

Coborî din mașină și o văzu îndreptându-se spre vehiculul oprit în care se și urcă. El o luă în direcția hotelului *Olympic Palace*. O curvă dormea într-unul din fotoliile din hol. Aceasta întredeschise un ochi și îi propuse:

— Vrei să faci amor, șefu'? Nu e scump.

Cât privește amorul, el își luase rația pe ziua de azi. Când băgă cheia în broască, inima îi bătu cu putere, dar totul era în regulă. Făcu un duș, având grijă să nu-și ude degetul. În plus, avea o rană mare pe burtă. Baioneta nu ratase cu mult... Apoi se întinse și recapitulă totul în gând. Alphonse Loukoula mai era încă pe această lume și anumite persoane nu țineau deloc ca el să fie găsit...

Înfășurat într-un prosop, ieși pe terasă să guste aerul umed al nopții, gândindu-se la Hortense. Se întâmpla, totuși rar, ca o fată de o asemenea frumusețe să se plimbe cu două gărzi de corp, puse la dispoziție de amantul ei ca să se ducă la întâlnire cu un bărbat într-un motel mizerabil.

Un gânduleț deranjant întunecă imaginea amantei sale de o seară. De ce colonelul M'Boukou nu-l ajutase pe Thomas Hauser, chiar și neoficial, în loc să aștepte sosirea lui Malko?

* * *

Pentru prima dată Malko observă că Thomas Hauser manifesta o anumită emoție, când îi povestea pățaniile sale. Curios, faptul că Alphonse Loukoula poate fi în viață părea să-l pună pe gânduri.

— Trebuie să stropim asta, propuse el, scoțând o sticlă de Gaston de Lagrange deja începută dintr-un sertar al biroului său. Contemplă câteva clipe cu emoție lichidul galben-roșiatic, apoi umplu două pahare, fără a cere acordul lui Malko; îl goli

pe al său cu o repeziciune nepotrivită cu calitatea băuturii. Își turnă din nou în pahar și, de această dată, lăsă timpul necesar să se încălzească puțin coniacul. Privirea îi era într-o mișcare continuă. Malko nu reușea să i-o prindă.

— Când o revedeți pe Miranda? întrebă el.

— În această seară.

— V-ar trebui o armă.

— Într-adevăr, aprobă Malko. Aveți vreo idee, cine a vrut să mă lichideze aseară?

Americanul răsuci paharul între degetele sale groase.

— Cu siguranță e o echipă de mercenari negri care lucrează direct cu Siguranța Statului. Altfel, nu ar fi îndrăznit să tragă focuri de armă. Aici este foarte strict. Voi încerca să vă procur un permis de portarmă. Dacă vă plimbați cu o armă fără permis, le-ar putea servi drept pretext pentru a vă expulza.

— Faceți-o repede, îi ceru Malko, să nu obțin acest permis cu titlu postum.

Când închise ușa la plecare, Thomas Hauser, întors cu spatele la el, își turna din nou coniac.

Malko urcă din nou spre hotelul *Olympic*, trecând prin fața câtorva panouri ce îndemnau populația să muncească din greu pentru înfăptuirea autosuficienței alimentare, obiectiv al celui de-al XX-lea Congres al Partidului Socialist Congolez... Panourile căzuseră în ruină, scrisul se ștersese și congolezii mâncau numai banane...

Neavând nimic de făcut până seara, hotărâse să se împartă între CNN și piscina hotelului unde nu risca să se tragă asupra lui ca într-un iepure.

* * *

Barnabé Pombu insistase să-l însoțească pe Malko la *Ram-Dam*. Acesta din urmă se atașase de acest băiat generos, naiv și, în același timp, pișicher ca toți africanii. Ajuns în față la *Méridien*, îl anunță:

— Dau o raită prin bar și vă ajung din urmă la *Ram-Dam*. Nu aveți imediat nevoie de mine?

— Nu, nu, îl asigură Malko.

Era ora unsprezece seara. După ce a cinat singur la hotel, urmărise programul CNN ca să-și omoare timpul. Își făcuse puține iluzii cu privire la posibilitățile de a obține vreo informație în această seară, dar nu trebuia să neglijeze nimic.

Localul *Ram-Dam* era tot la fel de întunecat. Privi în jurul lui fără să o zărească pe Miranda. Comandă barmanului o votcă, iar curvele prezente îl asaltară imediat.

Singuri, vreo șase străini își sorbeau cu tristețe berea privind la fundurile ce se produceau înaintea lor. Deținătoarele acestora își ofereau fără convingere nurii. Malko puse ochii pe două, tolănite pe o canapea, care flirtau ca să treacă timpul, frecându-se una de alta ca niște pisici.

Aproape o oră se scurse fără ca Miranda să apară. Începuse să se îngrijoreze. Pentru zece mii de franci, barmanul deveni ultimul său prieten din copilărie.

— Nu ați văzut-o pe Miranda? îl întrebă Malko.

— Ba da, ba da! afirmă negrul. Era aici la începutul serii. Chiar a întrebat de dumneavoastră.

— De mine? Dar nu mă cunoaște.

Acesta îi făcu cu ochiul.

— Șefu', ieri seară erați aici și ați plecat cu ea. Am și eu ochi, șefu', nu?

Iată cum se câștigă faima.

— Unde este acum?

— Avea întâlnire afară cu un client. Nu o să întârzie; la hotel se închiriază camerele pentru două ore, după aceea trebuie să plătești un supliment. Dacă nu, există două zaireze, acolo.

Îi arătă două negrese ce trebuiau să cântărească vreo sută de kilograme fiecare, tolănite într-un separeu.

Barmanul se apleca spre el și-i spuse pe un ton hazliu.

— Zairezii cred că dacă ești gras nu iei SIDA...

Malko se gândi la piscină. Poate că Miranda tocmai se zbânțuia pe acolo.

— Mă întorc, se adresă el barmanului. Spuneți-i Mirandei, dacă vine.

Aproximativa răcoare a nopții contrasta plăcut cu ambianța nesănătoasă din *Ram-Dam.* Malko privi în jurul lui. Primele șezlonguri din lateral erau goale. Ocoli esplanada și ajunse în celălalt capăt. Pe unul din scaune, un alb cu pantalonii la glezne făcea perversiuni, ținând capul partenerei cu amândouă mâinile. Un erou al SIDA.

Malko își continuă drumul, întâlnind încă un cuplu în plină luxură. Apoi, în penumbră, zări o formă întinsă. Nu distingea

decât niște escarpeni. Apoi descoperi, era rochia roșie a Mirandei. Părea că adormise după prestația ei. Malko se apropie:

— Miranda?

Ea nu răspunse. Ceva în ținuta ei îi păru brusc suspect. Se aplecă și îi înțelese pe dată mutenia. Gura îi era larg deschisă și mai avea încă în jurul gâtului sforicica cu care fusese strangulată.

* * *

Malko avea senzația că stomacul îi era umplut cu plumb. Atinse umărul curvei: era călduț și mlădios. Asasinul o posedase înainte să o ucidă: rochia era încă ridicată până la coapse. O percheziționă repede fără să găsească altceva decât o bancnotă de o mie de franci. Era scârbit. De această dată crima era semnată. Toate pistele ce duceau la Alphonse Loukoula erau blocate cu ferocitate. Alergă până la *Méridien* unde Barnabé Pombu vorbea cu emfază la bar. Cum îl zări pe Malko, tăcu și veni la el.

— Puteți împrumuta o lanternă? îl întrebă Malko; vă aștept la piscină.

Câteva clipe mai târziu, informatorul era acolo cu o lanternă mare. Malko o luă și o îndreptă spre corpul Mirandei. Pombu scoase o exclamație de groază.

— Asta-i bună, ia spuneți! Ce cruzime.

Malko examină terenul în căutarea vreunui act sau a unei poșete. Dar nu găsi nimic. Tocmai voia să renunțe, când un obiect strălucitor se reflectă în fasciculul de lumină. Era un inel de aur, cu șase cifre gravate în interior. Îl puse în buzunar și stinse lanterna.

— Barnabé, întoarceți-vă la *Ram-Dam.* Rămâneți acolo toată noaptea dacă trebuie, dar încercați să aflați dacă Miranda nu a vorbit cu prietenele ei despre Bérénice. Eu mă întorc. Va fi mai ușor pentru dumneavoastră dacă sunteți singur.

Îi puse un teanc de bancnote în mână, apoi se îndreptă spre mașină. Dacă Thomas Hauser nu-i făcea rost de o armă, risca să împărtășească foarte repede soarta Mirandei.

* * *

Era ora șapte când vocea emoționată a lui Barnabé Pombu îl trezi pe Malko ce dormise puțin și prost.

— Șefu', am noutăți, anunță ciripitorul.

Malko îi ordonase să nu vorbească la telefon. Celălalt îi spuse că se găsește în locul obișnuit. Fără să mai servească micul dejun, Malko sări în Toyota. Barnabé Pombu îl aștepta fâțâindu-se prin fața Centrului Internațional de Presă, vizibil emoționat.

— Ș-ș-ș-ș-șe... fu'! Izbucni el într-un val de stropi de scuipat, am lucrat bine.

Fruntea era încruntată din cauza efortului de a pronunța o frază dintr-o dată. Malko îl ascultă cu atenție. Una dintre curvele de la *Ram-Dam* îl înștiințase că în după-amiaza crimei, Miranda făcuse o vizită unei prietene ce era îngrijită la spitalul chinezesc. O fată din același sat cu ea, din nord.

— Trebuie să o găsim, spuse Malko, dar dacă nu-i știm numele, nu o să fie prea ușor...

Capitolul VIII

Spitalul construit de chinezi chiar la capătul bulevardului Trei Martiri, în cartierul Talengui, rezolvase într-un mod foarte simplu problema supraaglomerării: paturile erau înlocuite de niște hamacuri aliniate în rânduri strânse, suprapuse. În timpul zilei, cei mai sănătoși îl rulau și se așezau pe pământ. Vizitatorii se așezaseră cam peste tot prin curte gătindu-și uneori aici pe niște reșouri micuțe. Peste tot erau negustori ambulanți. Bolnavii trebuiau să fie bine hrăniți, sarcină de care spitalul nu era răspunzător. O coadă se întindea în fața farmaciei, unde, la un preț exorbitant, se vindeau medicamente expirate și la vrac... Cam jumătate din bolnavi aveau SIDA și, deci, erau condamnați pe termen scurt, aceasta nemaiavând o așa mare importanță.

Malko, la volanul Toyotei, aștepta ca Barnabé Pombu să termine ancheta. Congolezul ieși în sfârșit din clădirea principală și-i făcu semn.

Îl ajunse din urmă la intrarea într-o sală în care se aflau treizeci de hamacuri, în cea mai mare parte ocupate. Aici căldura era înăbușitoare și umedă; era o liniște de criptă funerară. Malko își încrucișă privirea cu un negru lungit pe o parte, cu ochii galbeni: avea hepatită virală. Un roi de muște se așezase pe fața sa și trebuia să i te adresezi de două ori ca să-ți dai seama că trăiește.

— Ea e acolo, șopti Barnabé.

Îl conduse printre hamacuri. Mirosul te trimitea mai degrabă cu gândul la o grămadă de cadavre decât la un spital. Malko simți că i se face pielea de găină și părul măciucă. O negresă înfășurată într-o pânză murdară și decolorată era slabă ca o scăpată din lagărul morții, plină de pustule, cu ochii băgați în fundul capului, ca ai unui cadavru; avea buzele ca

pergamentul, umflate, buhăite de băşici verzui. Barnabé îi adresă câteva cuvinte şi ea întoarse capul cu o încetineală îngrozitoare.

Malko simţi privirea ei în gol, fixă, transparentă, plină de o disperare absolută, ce îţi frângea inima.

— Are SIDA, îi murmură Barnabé la ureche.

Emoţia îi oprise brusc bâlbâiala. Femeia, care trebuie să fi avut cam treizeci de ani, – îi dădeai de două ori mai mult – mişcă imperceptibil două degete scheletice.

— E prietena Mirandei, murmură ciripitorul.

— Aţi vorbit cu ea?

— Încă nu.

Se aplecă cât mai aproape posibil, stăpânindu-şi greaţa.

— O cunoaşteţi pe Bérénice Koukolo?

Făcu o mişcare abia perceptibilă din degete, apoi şopti dintr-o suflare câteva cuvinte în lingală.

— Era prietena ei cea mai bună, traduse Barnabé, sunt din acelaşi sat, din nord.

— Ştie unde se află acum?

Dialogară în şoaptă. În fiecare clipă, Malko se aştepta ca ea să înceteze să mai respire. Surprins, îl văzu pe Barnabé Pombu că răscoleşte prin catrafusele muribundei şi scoate un batic înnodat. Ea era atât de slăbită, încât îi trebui un minut să desfacă nodul. Baticul conţinea câteva hârtii şi un teanc de fotografii. Cu unghiile sale, bolnava scoase o fotografie, destul de deteriorată, pe care Barnabé o apucă cu oarece respect, apoi i-o întinse lui Malko.

Era făcută într-un oraş african. O fată foarte înaltă era pozată într-un şort şi o bluză cu mâneci lungi şi manşete, cu inevitabilii escarpeni, părul negru decolorat, lăsat pe umeri. În spate, se zărea un magazin pe a cărui firmă scria: *La Belle Créature. Créations de mode.*

— E Bérénice Koukolo, explică Barnabé. Ea i-a trimis această fotografie acum şase luni din Pointe-Noire.

— Pot să o păstrez?

El ezită.

— O voi întreba.

Aplecat la urechea ei, se informă, apoi se ridică.

— Vrea să o păstreze. Vom putea veni să o luăm după ce va muri.

Malko simţi un nod în gât. Acum avea o pistă pentru a-l găsi

pe Alphonse Loukoula, cu toate eforturile pline de ferocitate depuse de ucigaşi ca să-l abată de la pista bună pe care apucase. Scoase nişte bancnote din buzunar şi luă două de cinci mii de franci pe care le puse pe hamac. Barnabé interveni imediat.

— Nu, nu, ceilalţi bolnavi îi vor lua banii. E prea slăbită ca să se apere. I-au furat deja toată îmbrăcămintea.

Malko privi în jurul lui şi zări privirile strălucitoare ale mai multor bolnavi chirciţi direct pe pământ: hepatici şi bolnavi de friguri, tremurând de febră. Toţi priveau cu jind la bancnote, aşa cum un câine salivează la vederea unui os.

— Ce putem face în acest caz?

Barnabé părea încurcat.

— Nu... Nu mare luuuucru! Ea nu mai mănâncă şi nu mai are pe nimeni.

— Întrebaţi-o ce ar vrea.

Se aplecă la urechea femeii şi apoi se întoarse spre Malko.

— O injecţie.

— O injecţie?

— Da, ca să moară, suferă prea mult. Îi este teamă că o îngroapă de vie ca să îi ia locul...

Simţi încă o dată că i se face pielea de găină. Malko privi rămăşiţele umane din faţa lui şi primi un nou şoc al disperării absolute. Mica licărire de viaţă ce mai pâlpâia încă în fundul orbitelor scobite îl implora. Zâmbi cu toată căldura umană de care era în stare şi-i spuse lui Barnabé Pombu, cu un nod în gât:

— Spune-i că vom face tot ce trebuie.

Ziaristul traduse. În momentul în care Malko era pe punctul de a pleca, mâna descărnată se ridică şi, cu o încetineală demnă de milă, se puse pe braţul său gol, uşoară ca o muscă. Rămase aşa câteva clipe, apoi căzu la loc în hamac. Malko plecă. Regăsind cerul cenuşiu şi jos, avu impresia că ieşise din iad.

— Trebuie să-i găsim o infirmieră pentru injecţie, îi spuse el lui Barnabé.

Congolezul păru încurcat.

— Dacă îi cereţi dumneavoastră acest lucru, nu va accepta... Sunteţi străin.

— Atunci, eu vă însoţesc şi dumneavoastră îi veţi face propunerea.

— Nu, nu, dacă sunteţi de faţă, nu va merge. Daţi-mi cinci mii de franci şi aşteptaţi-mă aici.

Cu părere de rău, Malko acceptă explicaţiile acestuia şi-i întinse o bancnotă.

— Voi merge acolo şi voi şi rămâne în timp ce îi face injecţia, spuse Barnabé. Altfel, infirmiera va lua banii şi nu-i va face nimic. Morfina este foarte scumpă...

Malko urcă din nou în maşină, bulversat. Nimeni nu se plângea în acest cimitir al muribunzilor. Câteva clipe mai târziu, îl văzu pe Barnabé traversând curtea însoţit de o infirmieră şi intrând în sala cu hamacuri. Ieşi câteva clipe mai târziu şi ajunse la Toyota.

— S-a făcut, spuse el simplu, era foarte mulţumită.

Barnabé Pombu scoase ceva din buzunar, apoi îi întinse fotografia lui Bérénice Koukolo.

— Mi-a dat-o pentru dumneavoastră, spuse el.

* * *

— Ce ar fi să mergem să mâncăm? propuse Barnabé. După aceea, trebuie să închiriem o maşină 4 x 4 ca să mergem la Pointe-Noire.

— Există un restaurant bun aproape de Ambasada americană, îi spuse Barnabé, *Le Soleil.* Este al unui libanez.

— Mergem acolo, zise Malko.

* * *

Aperitivele erau la fel de bune ca la Beirut şi carnea era chiar comestibilă. Barnabé Pombu avusese o idee bună. În momentul în care plecau, o piticanie cu umeri laţi, îndesat ca un luptător, intra în restaurant.

Barnabé îl luă în braţe:

— Rafik! Ce mai faci? Cum mai merge?

— Merge, merge, zise nou-venitul, dar tu?

— Eu plec la Pointe-Noire. Ai prieteni acolo?

— Toţi congolezii sunt prietenii mei, afirmă imediat Rafik.

Barnabé se uită mâna lui dreaptă.

— Ascultă, ţi-ai pierdut inelul?

Rafik râse puţin jenat.

— Da. Nu ştiu pe unde. Dacă îl găseşti, poţi să mergi la bancă să-mi goleşti contul.

Îi arătă degetul mic pe care se putea distinge foarte clar o urmă albă.

— Plec la Kinshasa astă seară, spuse el. Vrei ceva?

— Nişte filme, ceru Barnabé.

— OK.

Ieşiră din *Le Soleil* şi Malko întrebă imediat:

— Cine e?

— O, un tip simpatic, un libanez care mă angajează adesea să fac fotografii la nunţi; plăteşte foarte bine.

— Ce este cu inelul?

— Oh, e o glumă. Un inel în interiorul căruia şi-a gravat numărul de cont dintr-o bancă din Elveţia, ca să nu...

Tăcu dintr-o dată. Malko tocmai scotea inelul ce-l găsise lângă corpul Mirandei.

— Acesta e?

Barnabé Pombu se făcuse cenuşiu la faţă.

— Da, da, cred, gângăvi el. Nu aş fi crezut niciodată.

— Cu ce se ocupă?

— Face import-export.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Da.

— Foarte bine, voi veni cu dumneavoastră diseară când luaţi filmele. Acum, am de gând să mă întâlnesc cu Thomas Hauser. Vă puteţi interesa de o maşină?

— Perfect, şefu', zise Barnabé.

Malko plecă pe jos la Ambasada Statelor Unite. Întâmplarea îi dăduse posibilitatea să-l identifice pe ucigaşul Mirandei. Cum să exploateze această informaţie crucială?

* * *

— Îl cunosc pe acest Rafik, anunţă Thomas Hauser. Este un şiit libanez, dar nu am auzit să se fi amestecat în politică. Cred că face afaceri necurate împreună cu oamenii din Siguranţa Statului. Nu ştiu ce puteţi face, cel puţin oficial.

— Oficial nimic, dar aş putea să-l determin în alt mod, spuse Malko. Unde este permisul meu de portarmă?

— Nu îl am încă, mărturisi americanul dezolat. Şi nu va ajunge nici până la plecarea dumneavoastră la Point-Noire. E mai bine să nu luaţi avionul. Şoseaua este mai discretă, dar vă trebuie douăsprezece ore şi cu un vehicul 4 x 4.

— Barnabé caută unul, preciză Malko.

— Dacă îl veţi găsi pe Loukoula la Pointe-Noire, ce aveţi de gând să faceţi?

— Să-l oblig să vorbească, bineînţeles. Apoi...

— Dacă îl predaţi congolezilor, nu-l vom mai vedea niciodată. Să-l expulzăm ca să fie judecat, ne pune probleme aproape de nerezolvat. Nu rămâne decât o soluţie.

— Care?

Thomas Hauser avu un gest expresiv, mimând un foc de armă.

— Bum! Cel puţin, va exista unul care va plăti...

— Şi de ce nu am începe cu Rafik? îi sugeră Malko.

— Nu. Ne vom pune toată comunitatea libaneză în cap. Sunt detestaţi, dar puternici şi toată lumea le datorează bani.

Ca în toate ţările Africii de Vest, libanezii instalaţi în Congo se ocupau cu comerţul şi, graţie harului pentru bacşiş, făceau lucruri mai mult sau mai puţin cinstite, în combinaţii dubioase cu conducătorii. Supravieţuiau urii populaţiei, fiind protejaţi de potentaţii regimului, investind cel mai puţin posibil şi obţinând maximum de profit, pregătiţi să se cărăbănească la primele semne de pericol.

— Bine, vom vedea ce facem când mă întorc de la Pointe-Noire, spuse Malko.

* * *

Noaptea căzuse de mult timp; Malko îl regăsi pe Barnabé Pombu la barul *Méridien*. Înfulecară rapid la restaurant un pui amărât; serviră şi arahide, apoi o luară spre casa lui Rafik.

Străzile întunecate din Brazzaville erau complet pustii, abia dacă întâlniră două maşini. Barnabé opri în cele din urmă în faţa unei vile izolate într-o grădină protejată de ziduri înalte, acoperite cu cioburi de sticlă, situată în spatele spitalului. Malko zări un „paznic de noapte" tolănit în faţa casei, dormind cu gura deschisă.

— E gardianul, explică Barnabé, înainte de a-l întreba pe negru dacă domnul Rafik este acasă.

— Deocamdată, este acasă.

— Să mergem, spuse Malko. Spuneţi-i că aţi venit să luaţi filmele.

Furia nu-l părăsise. Revedea corpul neînsufleţit al bietei Miranda. Traversară grădina şi urcară pe scara interioară ce

ducea la o uşă pe terasă. Totul era închis cu gratii, chiar şi aparatul de aer condiţionat. Barnabé Pombu bătu şi, câteva clipe mai târziu, o voce neîncrezătoare întrebă prin uşă:

— Cine este?

— Sunt Barnabé Pombu, anunţă informatorul. Am venit să-mi iau filmele.

— OK, ţi le dau, se auzi o voce din partea cealaltă a uşii.

Totuşi, uşa batantă nu se deschise. Se aşternură câteva clipe de tăcere, apoi se auzi un zgomot de zăvoare trase şi uşa se întredeschise în cele din urmă, asigurată cu un lanţ enorm. Piticul libanez, cu părul lui rar în dezordine şi bustul gol, îmbrăcat cu un şort prea lung pentru el, îi întinse prin crăpătură un pachet lui Barnabé Pombu.

— Ţine, îmi datorezi cincizeci de mii.

Abia îi zâmbi lui Malko.

— Nu vă pot invita, e o harababură... Hai, salut!

— Aşteptaţi, spuse Malko, am ceva pentru dumneavoastră.

— Pentru mine?

Libanezul era în mod vizibil mirat. Malko scoase inelul din buzunar şi i-l întinse.

— Nu este inelul pe care l-aţi pierdut dumneavoastră?

Timp de câteva secunde, privirea lui Rafik şovăi, apoi îşi reveni şi spuse indispus:

— Nu, nu este al meu. Plecaţi, n-am timp.

Acesta se dădu înapoi şi trânti uşa cu toată puterea. Zăvoarele pârâiră din nou. Barnabé Pombu schimbă o privire cu Malko. Era topit de frică.

— Nu e mulţumit, zise el lamentându-se.

Malko privi uşa închisă. Nici măcar nu era înarmat şi se simţea complet neputincios. Dar reacţia libanezului era foarte clară: el era asasinul Mirandei. Dar pentru cine anume o făcuse?

— Cred că nu mai e nimic de făcut, mărturisi el.

Era foarte necăjit când se urcă la volanul Toyotei. Acum Rafik ştia că el a aflat şi nu obţinuse nici un avantaj din asta.

* * *

Barnabé Pombu avea gânduri negre şi nu era în apele lui, în timp ce Malko cobora din nou spre centru.

— Ce să mai spun! Şi îl consideram prieten pe acest tip! suspină el.

— Îl cunoaşteţi bine?

— Brazzaville e doar un orăşel. Acesta este unul din libanezii de vază.

Dând peste Rafik, revenea la filiera Hadjez, şiit ca şi el. Barnabé dădea din cap copleşit.

— Când mă gândesc la Miranda! Să te culci cu o fată pe care ai de gând să o strangulezi. Numai un libanez putea să facă aşa ceva.

Barnabé se uită la ceas.

— Trebuie să trec pe la agenţie, la ora şase, dacă m-aţi putea duce. După aceea, mergem să vedem maşina. E un Land-Cruiser. Cu şasiu lung, evită loviturile de rachetă.

Urcară din nou pe Bulevardul Păcii, după sensul giratoriu de la Poto-Poto. Barnabé îl dirijă pe Malko pe una din străzile foarte asemănătoare ce pleca din bulevard – strada Mayama. Informatorul CIA locuia într-o cabană cu acoperişul din tablă ondulată asemănătoare cu celelalte.

— Poimâine dimineaţă mă veţi lua de la piaţa aceea micuţă de acolo, spuse el. O să vedeţi, va merge treaba la Pointe-Noire.

Era în mod vizibil nebun de bucurie că pleacă cu Malko.

— Pe mâine, spuse acesta. La Europcar, la ora opt.

* * *

Land-Cruiser-ul avea o roată de rezervă şi un cric! Lux nemaiauzit în Africa. Malko se strecură la volanul enormului vehicul. Parbrizul era înstelat, caroseria plină de lovituri, dar îl echipaseră în faţă cu o bară de protecţie neobişnuită formată din nişte ţevi de oţel montate pe o bară de fier. Malko îl putea folosi drept tanc de asalt. Kilometrajul indica o sută de mii de kilometri, dar motorul părea că merge ca un ceas. Barnabé Pombu îl privi neliniştit.

— Aţi mai condus asemenea monştri?

— Da, afirmă Malko. E perfect.

Ziaristul ridică capota maşinii şi Malko îl văzu aplecându-se peste motor. Barnabé Pombu scoase apoi două săculeţe din buzunar şi agăţă unul la delcou şi celălalt la pompa de apă.

— Ce faceţi, întrebă Malko intrigat.

— Acestea sunt nişte amulete ca să meargă bine motorul, mărturisi congolezul. Nu se ştie niciodată.

Închise capota liniştit şi încântat.

— Pot să vă las? îl întrebă el. Am mult de lucru la agenţie din cauza plecării mele.

— Nici o problemă, afirmă Malko. Vă iau mâine dimineaţa la ora şase.

După ce se urcă la volanul monstrului său, o luă în direcţia Ambasadei SUA. Avea impresia că şofează pe un autobuz...

Marinarul de pază care începuse să-l cunoască, îl preveni imediat pe Thomas Hauser şi-l lăsă pe Malko să urce singur.

Şeful centralei părea să fie aproape pe stomacul gol: mâinile nu-i tremurau.

— V-am văzut venind pe fereastră, spuse americanul. Văd că aţi găsit o maşină.

— Într-adevăr, zise Malko, dar tot nu am armă.

Thomas Hauser îşi încruntă sprâncenele negre.

— Ştiu. Pe traseu nu cred că aveţi nevoie de ea. Dar am un alt informator la Pointe-Noire... Un tip care a muncit cu noi în Florida în căutarea cubanezilor. Îi spunem Jacky the Sailorman[1]. Vă va folosi drept gardă de corp. Are tot ce-i trebuie.

— Unde l-aş putea găsi?

— În port. Este căpitanul unui vas de pescuit crevete, *Sundowner*[2].

Malko îi povesti despre vizita sa la Rafik. Thomas Hauser dădu trist din cap.

— Nu mă miră. Trebuie să fie sigur de faptul că nu poate fi pedepsit. Nici măcar nu s-a pomenit despre crimă. L-am sunat pe colonelul M'Boukou în legătură cu acest subiect. Trebuia să-mi telefoneze într-o oră. Mai aştept încă. Celălalt a trebuit să dea nişte telefoane ca să închidă ermetic toată afacerea. Nu uitaţi că şiiţii libanezi sunt cei mai mari creditori privaţi ai statului congolez. Aceasta creează nişte obligaţii. În sfârşit...

Alcoolul îl înzestrase cu o mare filozofie.

— Cinăm împreună? îi propuse Malko.

— OK, vă ajung la *M'Bamou*. Voi merge pe jos, mai am o întâlnire în colţ.

---

1. Marinarul (n.a.)

2. Cargobot care face curse neregulate; hoinar (lb. engleză) n.t.

* * *

Malko își termina în liniște cafeaua. Thomas Hauser o ștersese aproape fără să fi mâncat ceva. Ca orice bețiv care se respectă, făcea treabă numai după ce bea: cinci pahare cu Johnny Walker numai cu câteva picături de apă. Un singur gând părea să-l preocupe: Malko trebuia să-l trimită pe Alphonse Loukoula în lumea celor drepți de îndată ce îl va găsi. Aceasta era obsesia lui...

Plăti. Ieși din restaurant și în hol aproape că se ciocni de colonelul M'Boukou, care avea o geantă diplomat în mână și privirea ascunsă în spatele unor ochelari negri. Ofițerului îi trebuiră câteva secunde până să reacționeze, apoi îi strânse cu căldură mâna.

— Cred că sunteți pe o pistă bună! Spuse el.

— Plec mâine dimineață la Pointe-Noire.

— Noroc! Dacă aveți nevoie de ceva la întoarcere... De acolo mă puteți găsi la telefon, dar fiți atent...

— Cu siguranță.

— Acum, dragul meu, trebuie să vă părăsesc, conchise el. Am o întrunire importantă.

Malko îl văzu că se îndreaptă spre lift. O negresă înaltă îl atinse ușor și-i șopti la ureche:

— Șefu', e ora siestei.

Holul colcăia de târfe. Intră într-un magazin ce vindea foarte scump ziare vechi de o lună; nu găsi nimic. Tocmai răsfoia un exemplar vechi din *Financial Times* când zări o siluetă portocalie care se îndrepta spre lifturi. Era inimitabila balansare de șolduri a lui Hortense Saboukoulou. Negresa purta și ea ochelari de soare.

Ieși din magazin, grăbi pasul și intră în lift chiar în momentul în care se închideau ușile.

Hortense Saboukoulou tresări de stupefacție.

— Ce faci aici?

Malko o examină cu atenție: parfumată decoltată, machiată, era într-adevăr superbă. „Întâlnirea de afaceri" a colonelului M'Boukou.

— Tocmai a urcat, îi spuse el cu un zâmbet.

— E mai bine să nu te vadă, spuse ea râzând. Oamenii săi i-au spus că m-am culcat cu tine și era foarte supărat. Cum de ești aici?

— O întâmplare. S-au petrecut multe lucruri destul de importante din seara aceea. Plec la Pointe-Noire mâine dimineață.

Ascensorul tocmai se oprise.

— N-am timp, îi suflă tânăra femeie.

— Atunci, când?

Eziță înainte de a-i spune:

— În această seară, voi cina la *L'Arbalète* cu o prietenă.

Ea se năpusti afară și ușile se închiseră în urma ei.

* * *

Patroana localului *L'Arbalète* era o creatură cu părul blond deschis și îl plasase pe Malko aproape de bar. Hortense era deja acolo, somptuoasă, într-un taior negru ca ochelarii, însoțită de o brunetă cu părul foarte scurt. Ea îi adresă lui Malko un zâmbet discret, apoi își reluă conversația.

Lui Malko, cina i se păru interminabilă. Când erau la cafea, el ceru nota de plată și plecă să aștepte în mașină. Câteva minute mai târziu, o văzu pe Hortense că se urcă într-un Fiat mic și o urmări în direcția bulevardului Ornago, urcând spre Plateau, după ce trecu de palatul prezidențial. Ea o coti la dreapta și se opri să-și lase prietena.

Puțin mai departe, ea se opri în fața pieței Plateau și coborî. Malko o ajunse din urmă.

— Nu poți urca! spuse ea, colonelul o să vină la mine. Pleacă mâine în nord, pentru o săptămână.

— Dar știi foarte bine că și eu plec...

Ea zâmbi dezamăgită.

— Când te întorci, mă găsești la primul etaj. Nu există decât o ușă.

Ea îl strânse în brațe și se îndreptă spre căsuță. Malko, puțin decepționat, fu nevoit să plece.

Sosit la hotel, dădu o bancnotă de o mie de franci pentru a fi sigur că va fi trezit și urcă să se culce. Avea puțin timp la dispoziție ca să doarmă.

* * *

Barnabé Pombu ieși de la el pe la ora cinci și jumătate și se îndreptă spre micuța piață unde avea întâlnire cu Malko.

Auzind un zgomot de motor, se întoarse și zări un taxi hurducându-se în spatele lui. Din reflex, se dădu la o parte ca să-l lase să treacă.

Vehiculul frână brusc și doi bărbați țâșniră din el. Unul din ei, un negru, îl cuprinse din spate și-i imobiliză mâinile de-a lungul corpului. Îl ridică de la pământ și-l duse până la colțul băcăniei încă închisă și-l izbi de perete.

Cel de al doilea era Rafik, cu fața desfigurată de furie. Ținea în mână o baionetă cu care înțepă gâtul lui Barnabé în dreptul carotidei stângi. Vârful pătrunse aproape un centimetru. Barnabé scoase un urlet de durere.

— Vasăzică așa, jegosule, lucrezi cu imperialiștii? scrâșni din dinți Rafik, apăsând pe baionetă.

— Încetează! Încetează! O să mă omori, gemu Barnabé.

— Dar, bineînțeles că o să te omor! replică libanezul.

Îi înfipse baioneta cu toată puterea secționându-i mai întâi carotida, apoi traheea. Un jet de sânge țâșni la mai mult de un metru și Rafik trebui să facă un salt înapoi ca să nu fie împroșcat cu sânge.

Cu beregata tăiată, Barnabé Pombu se prăbuși pe burtă. Încă mai mișca când taxiul plecă o luă din loc.

* * *

Doar o licărire roz și vagă dădea impresia că avea să se lumineze în curând. Malko ajunse la Land-Cruiser și observă imediat că un deflector fusese parțial forțat. Încercaseră să-l spargă... Se uită cu atenție sub caroserie, dar nu văzu nimic suspect; ca de exemplu, o grenadă atașată la una din roți.

Motorul porni fără probleme. Coborî pe Bulevardul Misiunilor, ce era pustiu, și o luă în direcția sensului giratoriu din Poto-Poto. Oamenii dormeau în aer liber, împrăștiați cam peste tot.

Ajunse la Poto-Poto, unde lumea dădea deja semne de viață mulțumită primelor taxiuri care mergeau în junglă. Găsi cu ușurință străduța lui Barnabé și băcănia. Farurile îl luminară pe negrul întins pe pământ, cu fața în jos. Își dădu seama imediat ce se întâmplase când văzu trupul inert. Înmărmurit de furie, coborî, se așeză pe vine aproape de cadavru și zări sângele ce se impregnase de tot în solul noroios.

Capitolul IX

Din instinct, Malko privi în jurul lui. Nu era nici țipenie de om. Al doilea gând fu să se urce din nou în Land-Cruiser și să se îndepărteze, înfrângându-și repulsia. Barnabé Pombu era atât de mulțumit că avea să plece la Pointe-Noire...

Malko, șocat, simțea nevoia să comunice cu cineva. Luând-o de-a lungul bulevardului Lyautey, îi veni brusc o idee și o coti spre Plateau, trecând prin fața palatului prezidențial.

Nu văzu pe nimeni în fața imobilului în care locuia frumoasa Hortense. Sui scările câte patru odată și începu să bubuie în ușă.

— Cine-i acolo? întrebă după un timp tânăra femeie prin ușă.

— Malko.

Ea întredeschise. Era ciufulită, cu un tricou alb mulat din care țâșneau sfârcurile semețe. Un fulger de neliniște trecu prin ochii ei negri:

— Ce se întâmplă?

— Barnabé a fost asasinat.

Intră, descoperind o garsonieră mare, luxoasă cu piei de zebu pe jos și mobilier din lemn de tec, totul cufundat într-o lumină difuză.

— Fă-te comod, spuse Hortense.

Se așeză pe o canapea adâncă de Claude Dalle, în fața unei mobile negre aparținând aceluiași decorator, incluzând o combină hi-fi și un televizor Akai. Înainte de a dispărea în bucătărie, Hortense apăsă pe telecomandă: ușile se deschiseră și muzica se dezlănțui.

Tricoul tinerei femei ajungea până deasupra șalelor, lăsând să se vadă curbura incredibilă. În alte împrejurări, Malko s-ar fi năpustit asupra ei. Dar în acest moment, nu-i stătea gândul la

așa ceva. Ea îi urmărea încordată povestirea. Mâna îi tremură puțin când turnă cafeaua.

— Știam ce i s-a întâmplat Mirandei, spuse ea. Acești oameni sunt foarte periculoși. Colonelul mi-a vorbit de asta. În acest caz sunt implicați libieni, libanezi și congolezi. Probabil și generalul Edoura care conduce Siguranța Statului și este un partizan al sovieticilor și al libienilor.

— Este sigur?

— Boris, ucigașul de seara trecută, este unul dintre oamenii lui. Deci, prin forța împrejurărilor, cunoaște secretul. Avuseseră în vedere Congo, continuă Hortense. Libienii sunt furioși din cauza schimbărilor politice. Acum, ei îi reproșează președintelui Sassou N'Guesso că s-a apropiat prea mult de americani, și a dat în concesie terenuri petroliere societăților „Sunoco" și „Amoco". Au existat chiar amenințări anonime la adresa lui John Kennedy, fiul fostului președinte al Statelor Unite care vine adesea la Brazzaville. Din cauza aceasta, el nu îndrăznește să meargă la hotel și locuiește la Ambasada SUA.

— Și președintele tolerează faptul că generalul Edoura pactizează cu dușmanii?

Hortense zâmbi răutăcios:

— Pentru moment! Dar are viitorul în față. Atât doar, că știe multe lucruri și are prieteni peste tot. Nu trebuie uitat că aici există cubanezi și consilieri sovietici. Ei au „ciupit" destul de mulți ofițeri formați în Uniunea Sovietică. Aceștia sunt pentru libieni.

Altfel spus, președintelui îi era frică de șeful Serviciilor de Informații.

— De ce poliția nu a reușit să meargă pe filieră?

— Generalul e prea puternic și oamenilor le este frică. Privește ce ți s-a întâmplat și ție.

Cel puțin, acum știa mai multe. Dacă ancheta efectuată asupra sabotajului avionului DC 10 nu a ajuns cu adevărat la capăt, se datora faptului că erau implicate personaje puternice. Libienii își aleseseră bine aliații. Malko întrezărea o urzeală între libienii înverșunați să se răzbune pe americani, între șiiții libanezi, aliații lor împotriva Occidentului, și între congolezii convertiți.

— Pleci totuși la Pointe-Noire?

— Da, spuse el. După o scurtă ezitare, adaugă: Aș vrea să mă însoțești.

— Eu?

— Da, tu vorbești dialectele congoleze. Dacă va trebui să fac investigații în oraș, îmi vei fi de mare folos. Evident că după ce i s-a întâmplat lui Barnabé, înțeleg dacă refuzi.

Ea dădu ușor din umeri.

— Ei, asta-i bună, nu mi-e frică! Dar...

— Mi-ai spus că M'Boukou a plecat pentru o săptămână. O să te sune?

Ea zâmbi.

— Nu am telefon. Dar pot să spun că am plecat în satul meu. Sunt lucruri care se pot aranja. Știi, oficial, eu sunt mereu „al doilea său birou" și îmi dă mulți bani. Privește: a fost adus cu un conteiner expediat de Claude Dalle special pentru a mobila Președinția. O să vin totuși! Așteaptă-mă!

Când ieși din baie, ea purta o pereche de jeanși foarte strâmți și o bluză gri din mătase groasă. Își îndesase catrafusele într-o geantă mică. Coborâră scările în liniște. Se făcuse complet ziuă. Hortense îl ghida pe Malko să găsească drumul național numărul unu.

Drumul era o dantelă de asfalt! Aproape tot învelișul dispăruse, luat de ploi. Land-Cruiser-ul sărea din groapă în groapă, făcând zigzaguri pentru a le evita pe cele mai adânci. Malko, agățat de volan, se ținea cât de cât, dar Hortense sărea ca pe arcuri. Și cum, în plus, toate vehiculele făceau zigzaguri pentru a ocoli porțiunile prea abrupte, se întâmpla des să te trezești nas în nas cu un camion... Pe stânga lor, torentele din Kintambou, învăluite încă în ceață, ofereau o priveliște superbă.

— O cunoșteai pe Bérénice Koukolo? întreba Malko.

— Nu, nu personal, dar mi s-a spus că este foarte frumoasă. Un manechin.

— Ce făcea ea cu Loukoula?

Hortense scoase un hohot de râs.

— Acesta era una din cocotele masculine cele mai cunoscute în Bacungo. Femeile sunt nebune după bărbați bine îmbrăcați. Și apoi, cu siguranță, era bun la pat. Aici, se ține la asta!

Liniștea se lăsă din nou, apoi Hortense își șterse fruntea de sudoare. Soarele bătea din plin în geamul ei.

— Pornește climatizorul! ceru ea.

Malko se conformă și o răcoare delicioasă invadă Land-Cruiser-ul. Deodată, din cauza unei hurducăituri și mai violente,

Malko zări ieșind din unul dintre orificiile climatizorului un fel de creion negru. Nu avu timpul să se întrebe ce era, că Hortense scoase un urlet strident, cu ochii măriți de groază.

— Oprește repede!

Malko strivi pur și simplu frâna, încât Land-Cruiser-ul se puse de-a curmezișul și feri la milimetru un microbuz, încărcat cu vreo optzeci de persoane agățate de unde puteau mai bine.

Hortense deschisese deja portiera și se năpusti afară.

— Coboară! striga ea. Malko înțelesese. Pe gura climatizorului tocmai țâșnise un șarpe negru foarte subțire care se târa spre bordul mașinii, chiar deasupra genunchilor săi!

Ajunse lângă Hortense. Ea se făcuse cenușie, semn de teroare absolută la negri.

— E un mamba! zise ea cu o voce răgușită. Dacă te mușcă, ești terminat în cinci minute. Nu există antidot...

Malko privi reptila care se târa pe podeaua mașinii și care se refugie sub unul din scaunele Land-Cruiser-ului. Iată de ce deflectorul său fusese forțat... Nu era o metodă absolut sigură, dar avea șanse mari de reușită. Hortense se aruncă spre el.

— Ce frică mi-a fost!

Mai mulți șoferi claxonară cu subînțeles văzându-i înlănțuiți.

— Ce facem?

— O să las o portieră deschisă, spuse Malko, frigul o va face să iasă.

Se așezară pe un taluz și, într-adevăr, după zece minute, mamba ieși din mașină și dispăru în iarbă. Mai pierdură aproape douăzeci de minute ca să inspecteze cele mai mici cotloane ale mașinii pentru a se asigura că acesta nu avea vreun prieten.

— Să ne grăbim! îl sfătui Hortense, nu aș vrea să trecem prin Mayumbé în timpul nopții.

— Ce este Mayumbé? o întrebă Malko care se așezase din nou la volan.

— O pădure complet sălbatică între Loubomo și Pointe-Noire. Este un drum de munte foarte greu de străbătut. Și apoi e o regiune „sensibilă", foarte aproape de frontiera angoleză și zaireză. Soldații de acolo sunt nervoși. Pot să tragă asupra noastră noaptea. Există și patrule cubaneze.

Traversară un sat în trombă. Drumul se transforma pe nesimțite într-o potecă, o cale strâmtă și sinuoasă între stânci, cu făgașuri întărite pe unde Land-Cruiser-ul sărea ca un dop, în

ciuda greutății sale. Malko reperă în oglinda retrovizoare un vehicul străin, un Nissan alb, tot 4 x 4, înălțat pe niște roți mari și late, cu geamuri negre și o cabină dublă. Mergea în spatele lor la o distanță apreciabilă. Absorbit de condus, nu-i acordă prea multă atenție. La urma urmei, nu exista decât un singur drum ca să ajungă la Pointe-Noire.

În sfârșit, drumul deveni mai bun, din asfalt, și putu să meargă cu o sută de kilometri pe oră. Savana se întindea peste tot în jurul lor. Mai făcură câteva curbe, apoi o „trecere la nivel", adică un semnal indicând că se traversa o cale ferată. Un salt abominabil și se treziră în mijlocul unui sat! Era zi de piață și oamenii se înghesuiau grăbiți în jurul tarabelor ambulante cu fructe și cu legume. Un tânăr dădu buzna agitând deasupra capului un tapir viu, legat cu o sfoară. Malko căuta drumul. Nu exista nici unul. Era o fundătură.

Hortense Saboukoulou se aplecă și întrebă în lingala unde se află. Ei se înșelaseră; răscrucea pentru Pointe-Noire se afla la vreo zece kilometri în urma lor, spre dreapta. Făcură cale întoarsă. Încă o dată, erau cât pe ce să treacă de ea. Începea o șosea de laterită ce tăia în două o pădure. Un indicator decolorat indica „Pointe-Noire". Malko băgă în a viteza a doua și, apropiindu-se de curba următoare, simți cum pulsul i se accelerează: Nissan-ul era acolo, oprit la marginea șoselei!

Trecând pe lângă el, zări în interior patru negri. Cel așezat alături de șofer era Boris, bărbatul care fusese cât pe ce să-l injunghie. Probabil, asasinul lui Barnabé.

— Ei sunt! izbucni Hortense.

— Da, spuse el. Știu că mergem la Pointe-Noire. Altminteri, nu ne-ar fi așteptat.

Ea se întoarse, apoi verifică dintr-o privire indicatorul de benzină.

— Îi poți împiedica să te depășească... Șoseaua este îngustă, iar ei știu că mergi la Pointe-Noire. Ar fi suficient să te aștepte la ultimul baraj înainte de intrarea în oraș. Nu există decât un drumeag în Mayumbé. Sau vor încerca ceva la Loubomo.

— Vom vedea, zise Malko resemnat.

Șarpele nu fusese altceva decât o măsură de prevedere suplimentară. Adversarii îi voiau cu adevărat pielea. Iar acum și pe cea a lui Hortense Saboukoulou. Prinse bine volanul cu ambele mâini. Drumul era atât de îngust și de prost, încât s-ar

fi putut crede că s-a rătăcit. Urca și cobora într-un peisaj magnific de savană, cu munți la orizont.

Trecură peste un pod unde o tăbliță cu litere roșii avertiza că scăldatul este interzis: bilharioza era în floare... Land-Cruiser-ul lăsa în spatele lui o dâră de praf roșu care îngreuna vederea. Încetini, profitând de o trecere deosebit de dificilă și verifică dacă Nissan-ul era tot acolo, la o distanță suficient de mare pentru a nu se umple de praf... Îi depăși un camion cu vreo cincizeci de nenorociți ce stăteau în picioare, înghesuiți ca sardinele. Când și când, traversau în trombă câte un sat în uralele copiilor.

Oamenii care mergeau pe carosabil săreau ca broaștele pe taluz când auzeau că vine vreun vehicul. Știau că merge în zigzag pentru a evita gropile. Aici nu existau reguli de circulație. Land-Cruiser-ul începu să vibreze din toate încheieturile. Drumul arăta ca o tablă ondulată, cu șanțuri de douăzeci de centimetri. Malko avea impresia că se găsește pe un covor electric. Agățată cu amândouă mâinile de un mâner, Hortense Saboukoulou rezista eroic. Sânii ei de abanos abia se mișcau sub bluză.

— Accelerează, îl imploră ea.

În fața lor, șoseaua se întindea cât vedeai cu ochii. Apăsa progresiv pedala de accelerație. Acul urca: 70... 80... 95... 110.

Masivul Land-Cruiser, cântărind două tone și jumătate, zbura de-a dreptul pe „tabla ondulată" învăluit într-un nor roșu. Tot interiorul mașinii luase aceeași culoare: volanul, tabloul de bord și scaunele. Malko își trecu mâna peste frunte, apoi văzu că se făcuse precum cărămida la culoare. Hortense Saboukoulou părea vopsită în culorile războiului. Mergând pe mijlocul pistei, Land-Cruiser-ul părea că este gata de decolare. Vuietul surd al vibrațiilor producea un zgomot de fond neliniștitor. În orice clipă un cauciuc putea exploda sau un amortizor putea să cedeze; și asta însemna accident. Apăru o curbă și un alt nor de praf veni spre ei. Un vehicul venea din sens opus, cu aceeași viteză tot pe mijlocul pistei, marginile acesteia fiind impracticabile...

Malko șuieră printre dinți.

— *Himmel herr Gott!*[1]

Distanța se diminua văzând cu ochii și se găseau într-o

1. *Dumnezeule din ceruri! (în lb. germană) n.t.*

„collision course". Cealaltă mașină, tot un 4 x 4, ținea axul drumului, sperând că Malko va ceda. La această viteză, de îndată ce roțile mușcau din marginile drumului, puteau să-și ia zborul... Malko devie direcția milimetru cu milimetru.

— Atenție!

Hortense, agățată de ușă, era desfigurată de groază. Se simțea clar cum Land-Cruiser-ul aluneca spre povârniș, din cauza drumului ca spinarea unui măgar. Dacă Malko rămânea pe această traiectorie, însemna coliziunea frontală; dacă făcea o mișcare prea bruscă cu volanul, începea rostogolirea. Și bineînțeles, în Africa, centura de siguranță nu exista decât în visele frumoase ale tehnicienilor...

Treizeci de metri... Douăzeci de metri. El observă trăsăturile șoferului. Ținea strâns volanul și își vedea de drumul lui. Nici el nu-și putea permite o manevră bruscă... Malko mai răsuci ușor volanul. Celălalt trebuie să fi făcut la fel. Hortense scoase un urlet de groază. Cele două vehicule tocmai se încrucișau la o distanță de câțiva milimetri. Pentru câteva clipe, Land-Cruiser-ul pluti din cauza golului de aer și Malko se întrebă dacă îl va mai putea redresa. Apoi, reuși să intre pe urmele din mijlocul drumului și să preia controlul vehiculului... Voi să se uite în oglinda laterală și observă că aceasta dispăruse, smulsă în trecere!

— Dumnezeule! Ce frică mi-a fost! suspina ea.

— Și mie, recunoscu Malko.

Drumul coborî spre un pod îngust construit din trunchiuri de copaci. Încetini și zări Nissan-ul departe în urma sa. Încă nu câștigase. În timp ce se hurducau pe trunchiurile de copaci, el se aplecă și, prin răscroiala bluzei, apucă sânul tare ce stătea ridicat spre nasul lui.

— Te doresc! îi spuse el lui Hortense. Păcat că nu putem opri.

Ea îl privi cu ochii umezi, plină de dorință, și spuse:

— Înainte de Loubomo, există treizeci de kilometri de asfalt. Te voi satisface atunci.

De fiecare dată când trecea pe lângă moarte, Malko era încercat de această poftă nebună de a face dragoste. Hortense îi puse pe jeans mâna ei acoperită de praf și-și puse unghiile lungi în mișcare în locul potrivit. Imediat, el simți o furnicătură ce-i producea plăcere... Atât de mare era încordarea lui. Continuând puțin, ea l-ar fi satisfăcut în acest fel. Era puțin

trist... Își retrase mâna și se uită la ceas. Încă patru ore până să ajungă la Loubomo, perla zonei centrale din Congo...

Ca o insectă dăunătoare, Nissan-ul ronțăia drumul, la o distanță potrivită. Sfârșise prin a se obișnui cu prezența periculoasă a adversarilor lui care nu știau dacă e înarmat și nu voiau să-și asume riscuri; sau aveau un plan pe care el îl ignora cu totul. Generalul Edoura trebuia să beneficieze de complici în toată țara.

* * *

Savana accidentată făcuse loc unor câmpuri cu porumb și unui peisaj neted cu dealuri în depărtare. Pista era mai largă, destul de bună pentru rulaj, dar praful nu dispăruse. Se bucuraseră de o bucată de bitum de câțiva kilometri, în fața unui pod suspendat care nu-i permisese lui Hortense să-și îndeplinească promisiunea. Existau pe traseu treceri peste calea ferată nepăzite și ei se luară la întrecere cu un trenuleț care-i depășea și se oprea apoi în toate satele. Hortense moțăia, roșie ca o femeie apaș!

Malko își șterse fruntea de sudoare, mânjindu-se și mai mult cu laterită. Se transformase într-un pilot de curse: execută viraje mari, apăsă pe accelerație și pe frână. Uneori, câte o denivelare de teren îl lua prin surprindere și Land-Cruiser-ul sărea într-o serie de scârțâituri, apoi pornea din nou cu niște scrâșnete de pinioane martirizate... Drumul spre Pointe-Noire era aproape pustiu, oamenii luând avionul sau trenul. Însă, la ieșirea dintr-o curbă, te puteai oricând trezi în fața unui vehicul ce rula fără prudență înghițind kilometri întregi din teribila „tablă ondulată". Avea senzația că se deplasează de zile întregi prin acest peisaj monoton. Sudoarea îi curgea în ochi, brațele îl dureau, șalele, de asemenea. Cu toate puterile sale, el se agață de o singură idee: să o găsească pe această Bérénice Koukolo care părea că deține cheia sabotajului asupra avionului DC10. Și, în urma lor, Nissan-ul se menținea la aceeași distanță, ca un vultur...

Scrutând orizontul, zări o pată de praf roșu, la dreapta sa, la circa un kilometru, care se deplasa pe un drum perpendicular cu șoseaua. O urmări cu privirea câteva clipe doar ca să se amuze; apoi reveni pe făgașul său. Dar brusc, un panou

montat în vârful unui stâlp indicator îi atrase atenția: *Societatea Socalib. Prima la dreapta, Tala-Tala, 6 km.*

Socalib! Era societatea mixtă congolezo-libiană de care îi vorbise Thomas Hauser. Se uită din nou la vehicul, descoperind că este vorba de o semiremorcă încărcată cu buștenii. Aceasta urma să ajungă la intersecția cu drumul pe care se găsea Malko. El încetini brusc, cu ochii în oglinda retrovizoare. Nissan-ul se apropia mai mult. Malko distinse clar că unul dintre pasageri era aplecat peste geamul deschis, cu un walkie-talkie cu antena scoasă.

Trezită de încetinirea bruscă a mașinii, Hortense Saboukoulou era cât pe ce să se izbească de parbriz.

— Ce e? întrebă ea cu vocea înecată de praf.

— Camionul de acolo! spuse Malko. Mă întreb dacă nu este o capcană. La colț se află o întreprindere libiană.

Acceleră, cu ochii în patru. Semiremorca încărcată cu buștenii tocmai se angajase pe șosea în fața lui, ocupând toată partea carosabilă. O furnicătură trecu prin stomacul lui Malko. Îi rămânea puțin timp pentru a acționa. Din nou, se uită în oglinda retrovizoare. De această dată, pe unul din geamuri se vedea ieșind țeava unei puști... Și Nissan-ul accelerase. În timp ce-l supraveghea, Malko văzu că farurile semnalizează de trei ori. Un semnal adresat camionului care se apropia rapid. Malko examină părțile laterale. Era imposibil de trecut. Drumul de laterită era despărțit de câmpurile cu brazde adânci de niște șanțuri largi. Pentru a trece peste ele, ar fi fost nevoie de mai multe minute, timp în care camionul îl putea strivi. Hortense se întoarse.

— Au arme! izbucni ea cu o voce strangulată.

Malko privi orizontul pustiu cât vedeai cu ochii: locul ideal pentru comiterea unui atentat ce putea fi considerat un simplu accident de circulație.

Capitolul X

Extenuat din cauza tensiunii nervoase, Malko privea cum botul semiremorcii se apropia. Ocupase tot carosabilul, lăsând libere doar două benzi înguste ce nu permiteau să depășească. Se afla încă la trei sute de metri de cealaltă parte a înclinației pistei. Mai departe, pista se îngusta, trecând peste un râu mititel, pe unul din numeroasele podețe din butuci care se înșirau de-a lungul drumului. Land-Cruiser-ul se balansa în coborâre. Avea să ajungă primul la podeț. Malko se întoarse spre Hortense Saboukoulou.

— Ține-te bine!

Trecu schimbătorul de viteză la punctul mort și, apucând levierul micuț al crabotului, îl trase în spate, apoi în jos spre dreapta. În acest fel, erau puse în mișcare cele patru roți și cuplajul maxim. El ridică capul. Semiremorca cobora repede panta, ducându-se spre podeț. Șoferul sună lung din sirena ce semăna cu sunetul de corn. În același moment, Malko, încetinind puțin, schimbă violent direcția spre dreapta.

Roțile din față ale Land-Cruiser-ului trecură peste butucii ce serveau ca parapet, cu o zguduitură înspăimântătoare care îi proiectă pe amândoi în tavan. După ce reveniră la locurile lor, se întâmplă același lucu când roțile din spate trecură peste același obstacol. În timp ce Land-Cruiser-ul cobora spre pârâu în zbor planat, se lăsă o clipă de liniște. Apoi simțiră un șoc îngrozitor împroșcând totul cu noroi în jurul lor. Malko avu impresia că se înfundă în scaunul său până la mijloc.

În spatele lor, se auzi o bubuitură puternică. Camionul care pornise cu viteză foarte mare reuși să prăbușească podul sub propria-i greutate. Partea din spate a remorcii rămase înțepenită printre lemnele sfărâmate. Se făcu din nou liniște. Agitat, Malko băgă în viteza întâi și acceleră. Nimic. Vehiculul nu se mișca.

— Dumnezeule! exclamă Hortense Saboukoulou, îngălbenindu-se de frică.

Peste câteva clipe, pasagerii din Nissan aveau să fie aici, năpustindu-se asupra prăzii.

Văzând beculețele roșii aprinse pe tabloul de bord, Malko realiză deodată că a calat motorul. Puse pe punctul mort, răsuci cheia în contact și imediat motorul scrâșni. De această dată, Land-Cruiser-ul făcu un mic salt înainte, hurducându-se prin albia pârâului.

— Să-i dăm drumul! spuse el fericit.

Apa nu ajungea decât până la jumătatea roților. Aparent, motorul nu suferise de pe urma zborului prin aer. Malko își continuă drumul cu dinții încleștați abia păstrându-și echilibrul pe bolovanii alunecoși. Nimeni nu era în urma lor. Când se considera destul de departe de pistă, observă un loc unde malul nu era prea abrupt și îl escaladă cu greutate, dând într-un câmp de unde nu se mai vedea nici pista.

Imediat, coborî și examină vehiculul. Miracol: Land-Cruiser-ul se înclina pe stânga, având un arc rupt, însă doar atât...

În schimb, rana de la deget i se redeschise și sângele-i picura prin pansament.

— Să nu rămânem aici, spuse el. Vor veni după noi.

Plecară pe câmp și făcură un lung ocol, apoi ajunseră din nou pe pistă.

După ce parcurseră mai mulți kilometri, întâlniră un drum ce șerpuia prin savană și o luară pe acolo. Acesta dădea în șoseaua principală. Nu se vedea nici un alt vehicul la orizont. Malko vîră la dreapta și acceleră.

— Ei nu știu sigur unde se afla Bérénice Koukolo, remarcă el. Altfel ar fi lichidat-o... În loc să se chinuie în van să lupte împotriva mea.

Drumul urca și cobora din nou printre dealurile puțin împădurite. Lui Malko începea să i se facă lehamite. Nici urmă de Nissan. Deodată, simțiră o alunecare ușoară și fără hurducături ce înlocui drumul plin de hârtoape. Land-Cruiser-ul rula acum pe asfalt! Hortense Saboukoulou suspină mulțumită.

— Peste o oră și jumătate vom fi la Loubomo, anunță ea. Ai fost nemaipomenit!

Calm, ea își descheie bluza, o scoase, o scutură pe geam lăsând un nor de praf roșu, apoi rămase cu bustul gol, arătându-și cu mândrie sânii tari.

Simțindu-i degetele lungi ce se strecurau în jeanși, Malko începu ușor să tremure. Mai întâi ea îi masă îndelung sexul,

zgâriindu-i ţesutul aspru cu unghiile, până la limita suportabilă a durerii. În acel moment, ea îl lăsă şi, strecurându-şi capul sub volan îl vârî uşurel în gură. Cu sânii striviţi de coapsa lui dreaptă, îi transmitea căldura lor, mărindu-i excitaţia. Ghemuită între cele două scaune, Hortense îşi achita cu conştiinciozitate promisiunea, în ciuda poziţiei sale incomode. Nu se grăbea. Limba urca şi cobora provocându-l; apoi plimbă o mână pe pieptul lui Malko, transmiţându-i nişte descărcări electrice în tot corpul. Cu sfârcurile sânilor duri ca nişte creioane, îi freca membrul în erecţie. Simţea că moare de plăcere. Când îl apucă din nou cu gura, un tunel fierbinte şi unsuros, Malko îşi înăbuşi un strigăt de plăcere. De această dată, ea îl înghiţi până la rădăcină, ajungându-i până la glotă. Hortense ridică deodată capul, cu ochii tulburaţi de plăcere şi bazinul fu scuturat de spasme de nestăpânit.

— Asta mă satisface! spuse ea cu o voce răguşită.

Ca o nebună, începu să-şi mişte rapid bazinul, cu ochii ţintuiţi la membru. Deodată Malko simţi că seva-i urcă din şale cu o violenţă nemaiîntâlnită. Avu un spasm atât de puternic, încât capul său lovi plafonul.

Strigase în momentul în care negresa îi luă din nou sexul în gură, înghiţindu-i sperma. Ea linse şi ultima picătură precum îşi linge o pisică puii. Apoi se ridică tot cu sânii goi, chiar în momentul în care trecea pe lângă ei un grup de femei înfăşurate în pânza lor specifică, cu oale de email pe cap, care o fixară cu priviri uluite.

Cu o mână între picioare şi capul răsturnat pe spate, Hortense Saboukoulou îşi satisfăcu apoi plăcerile când ajunseră în dreptul ultimelor case din Loubomo.

* * *

Toate drumurile erau asfaltate. Loubomo nu era decât un târguşor pierdut în mijlocul pădurii, cu o gară mare, câteva staţii de benzină şi unicul *Grand Hotel*. Malko traversă calea ferată şi se opri la prima staţie de benzină aflată în stânga.

— Trebuie să facem plinul, îl sfătui Hortense. În Mayumbé nu există benzină.

— Lui Malko îi era ruşine de ţinuta ei. Ai fi spus că se întorceau de la cursa Paris-Dakar. Era ora trei. Beneficiau de încă trei ore şi jumătate de lumină. Riscau prea mult dacă înnoptau la *Grand Hotel*.

— Plecăm imediat, zise el.

— Ai dreptate, aprobă Hortense. Merg să caut ceva de mâncare. Se reîntoarse după câteva clipe cu un mănunchi de banane! Ei începură să mănânce în timp ce escaladau primele coline din Mayumbé...

Trecură prin faţa enormului baobab scorburos unde Savorgnan de Brazza[1] dormise acum un secol chiar în faţa unei leprozerii.

Se treziră brusc în infernul din Mayumbé; un drum din argilă roşie cu băltoace adânci, pe care alunecai ca pe polei. Un drum de munte care urca prin mijlocul unei păduri seculare, nespus de frumoasă, şerpuind sub bolţile de bambuşi gigantici ce ascundeau lumina zilei, arbori dezgoliţi ce se-nălţau până la cer. Era pustiu. Nu depăşea patruzeci de kilometri la oră şi trebuia să schimbe viteza la fiecare douăzeci de metri. Uneori, atingând marginea prăpastiei, drumul era dominat de pereţi verticali înalţi de o sută de metri, la poalele cărora curgea un râu.

Hortense şi Malko nu mai schimbau nici un cuvânt. Singurul lui scop era să ajungă la Pointe-Noire înaintea urmăritorilor şi să o găsească pe misterioasa Bérénice Koukolo.

După două ore de la plecarea lor, zăriră pe neaşteptate, de-a lungul pistei, o barieră în care era fixat un drapel congolez. Ajunseră la un post de control. Malko opri şi coborî. Patru militari înarmaţi cu Kalaşnikov erau înghesuiţi sub o streaşină mică, semănând cu nişte episcopi. În Africa, în momentul în care un negru se bucură de puţină autoritate, atunci el devine un alt om. Şeful examină actele maşinii Land-Cruiser şi ale lui Malko cu o mimică ameninţătoare. Apoi ocoli vehiculul şi reveni cu un aer nemulţumit:

— Nu aţi plătit taxa de drum?

— Aceasta este o maşină închiriată. Presupun că totul este în regulă.

— Este foarte grav, aţi comis o infracţiune foarte gravă, spuse poliţistul congolez. Eu nu pot să vă las să continuaţi drumul. În prezent, eu răspund de acest sector şi dumneavoastră nu sunteţi în regulă.

Asta le mai lipsea!

Malko se strădui să rămână calm. În Africa, cu răbdare, cu

1. Pierre Savorgnan de Brazza – explorator francez de origine italiană (Roma 1852 – Dakar 1905). A întreprins expediţii, între 1875 şi 1897, punând bazele părţii franceze a Statului Congo (n.r.)

zâmbete, cu șpagă, reușești să treci peste toate obstacolele. Dar discuțiile nu-s pentru câini... Îl luă de o parte pe negru și îi șopti la ureche:

— Doamna trebuie să ajungă în seara asta la Pointe-Noire, are probleme în familie.

— Trebuie să vă întoarceți la Loubomo, repetă negrul neclintit.

Malko fierbea de furie: mașina Nissan trebuia să fie pe urmele lor. El se forța să zâmbească și zise:

— Nu există nici un alt loc în drum spre Pointe-Noire unde am putea plăti amenda?

Mai întâi se lăsă liniștea... Apoi negrul încheie prin a fi de acord:

— Ba da, la Bilala. Dar nu e prea legal. Trebuie să vă întoarceți la Loubomo.

În vocea sa, se simțea deja mai puțină convingere... Malko îl bătu amical pe spate.

— La Bilala, ați putea să beți o bere. Este cald.

— Asta da, serviciul este dur! sublinie polițistul, umflându-se în pene.

— Ei bine, să-i dăm drumul, spuse Malko, uitându-se întruna spre curba de unde putea să apară Nissanul.

Dar congolezul deveni din nou reticent.

— Într-adevăr, este foarte cald! repetă el, dar și colegilor mei li s-a uscat gâtul. Trebuie să-i încurajăm.

— Nu ține! spuse Malko. Dar poți să le aduci tu berea din Bilala. O cumpărăm împreună.

— Atunci, să mergem, zise polițistul, aparent convins de aceste argumente.

Se duse să-și ia Kalașnikovul și se instală în Land-Cruiser după ce o salută politicos pe Hortense Saboukoulou. Unul din zbiri ridică bariera, iar Malko își reluă raliul pe pământul argilos. Dar nu pentru mult timp. Nu parcursese o sută de metri, că polițistul și anunță:

— Șefu', amenda este șapte mii două sute de franci.

— Este scump.

— Da, șefu', e scump, dar dacă îmi vei da cinci mii, voi aranja cu șefii mei. La urma urmei, eu cobor aici.

Opri din nou. Malko scoase o bancnotă și i-o întinse.

— Să zicem că astea sunt berile, observă negrul, agasat.

De îndată ce primi încă două mii de franci, îi reveni zâmbetul. Îi întinse lui Malko mâna cu palma roz și zise:

— Mulțam', șefu'. Vă urez drum bun. Și dumneavoastră, domniță!

Emoționant. În momentul în care vru să coboare, Malko avu o idee.

— Văd că ești un polițist bun, spuse el. Îți dau o informație. Adineauri, când luam benzină din Loubomo, m-am trezit lângă o mașină cu patru bărbați. Mi s-a părut că aveau arme ca ale voastre. Spuneau că merg și ei la Point-Noire. Dacă-i vezi trecând poate că ar trebui să-i percheziționezi. Este un Nissan alb nou-nouț, cu geamuri negre.

Soldatul asculta încântat și uluit.

— Nu mai spune, șefu'! exclamă el cu vocea pițigăiată, cum o au negrii când sunt emoționați. Sunt cu siguranță bandiți din FEEC[1]. Aici, este o zonă cu mulți dușmani. Voi căsca ochii.

El plecă în fugă și ajunse la postul său, gândindu-se deja la bacșișul gras pe care l-ar putea stoarce de la „bandiții" din FEEC.

Hortense Saboukoulou râdea pe sub mustăți.

— Ia zi, cunoști bine Africa! Nu trebuie să te superi. Sunt foarte prost plătiți, nu li s-au mărit salariile de zece ani. Și apoi, există la noi un proverb care spune: „Dacă îl furi pe un alb, înseamnă că nu ai furat".

Malko nu răspunse, preocupat să ocolească o groapă. Mai erau încă trei ore de mers și se înnopta.

* * *

Ieșiseră din Mayumbé cu o jumătate de oră mai devreme, dar se făcuse noapte de mult. Din Hinda, era un drum nisipos pe care Land-Cruiser-ul derapa tot timpul. Hortense, aproape adormită, se legăna ca un balot; Malko avea impresia că este la volan de zece zile. Deodată, nisipul cedă locul asfaltului și liniștea îi învălui. Luminile din Pointe-Noire apărură în depărtare.

Capitală industrială a statului Congo și, datorită petrolului, era mult mai mare ca întindere decât Brazzaville, cu un port enorm, cu rafinării și o activitate tumultuoasă. Hortense Saboukoulou se lăsă să alunece într-o parte și puse capul pe genunchii lui Malko. El îi simțea căldura gurii prin jeanși și asta-i trezi dorința, în ciuda oboselii zdrobitoare.

Douăzeci de minute mai târziu, el se învârtea pe străzile din Pointe-Noire, ajungând pe bulevardul Général de Gaulle,

1. *Frontul de Eliberare a Enclavei Cabinda*

principala arteră ce traversează orașul dintr-o parte în alta. Din nou Land-Cruiser-ul începu s-o ia razna. Avea mai multe gropi decât un drum obișnuit.

Malko se trezi în fața gării micuțe și, după ce întrebă de vreo zece ori pe unde s-o ia, reuși să găsească hotelul *Zamba*, singurul de pe malul mării. Era mai răcoare decât la Brazzaville, din cauza brizei binefăcătoare.

Recepționerul le aruncă o privire speriată.

— Ei bine, de unde veniți în halul ăsta? Ați traversat prin Mayumbé?

— Da, răspunse Malko, și suntem foarte obosiți.

Îi conduse într-o cameră minusculă ce dădea înspre piscină. Arăta mai mult a motel decât a hotel și confortul era minim. Se năpustiră amândoi în baie, certându-se pe duș, lăsând dâre roșiatice pe podea.

Timp de douăzeci de minute, apa curse roșie. Cu cât se frecau mai mult, cu atât ieșea de pe ei mai multă zgură... Ce să mai spună despre păr, care ajunsese o pastă lipicioasă.

În sfârșit, aproape curățați, Hortense și Malko se aruncară în pat.

— Vrei să mergi acolo imediat? întrebă Hortense Saboukoulou neliniștită.

— Nu, spuse Malko.

Oboseala îi justificase hotărârea. În orice caz, dacă adversarii săi ar fi cunoscut adresa lui Bérénice Koukolo, ar fi avut destul timp s-o lichideze.

Înverșunarea cu care au vrut să-l împiedice pe Malko să ajungă în Pointe-Noire arăta că problema nu se punea așa...

Fără să-și dea seama, ei adormiră. Malko nu se gândea că ucigașii acționau ziua în amiaza mare. El se trezi pe la ora cinci, din cauza luminii, cu o incredibilă erecție.

Hortense îi întoarse spatele, întinzându-se pe o parte. El îi mângâie încetișor fundul și șoldurile începură să-i fremete. Delicat, se lipi de crupa cambrată, și o pătrunse încetișor, fără însă s-o trezească. Fu o înlănțuire scurtă și plăcută.

Negresa gemu puțin atunci când se goli în ea, apoi căzu din nou într-un somn adânc. Malko rămase treaz, întrebându-se ce-i va rezerva localitatea Pointe-Noire și dacă va reuși să afle secretul în legătură cu atentatul asupra avionului DC10.

Capitolul XI

Intrarea în portul din Pointe-Noire, aflată chiar după gară, era păzită de un soldat blajin care se împotrivi simbolic hârtiei de o mie de franci întinsă de Malko. Fascinat de sânii lui Hortense Saboukoulou, care se mișcau sub bluza sa, el ridică bariera fără să scoată un sunet. Rămânea să găsească *Sundowner*, vaporul lui Jacky Marinarul, informatorul CIA.

Malko mergea de-a lungul cheiurilor încărcate cu conteinere. Unele erau sparte de hoți, dar reuși să dibuiască *Sundowner*, blocat între două cargouri enorme nigeriene. Era un vapor de pescuit de șaptezeci și cinci de picioare lungime, foarte nou, care părea pustiu.

— Așteaptă-mă în mașină, o rugă el pe Hortense.

Trecu pasarela și dădu o raită pe punte. Duneta era închisă cu un lacăt enorm.

Coborî pe puntea inferioară, care mirosea a vopsea și avea să se piardă în cotloanele vaporului. Deodată, o voce răgușită ca de bețiv se auzi în spatele lui:

— Nu vă mișcați, sunteți terminat!

În același timp, Malko simți ceva rece pe ceafă. Era țeava unei puști. Rămase nemișcat în timp ce o mână abilă se asigura că nu avea armă. Apoi bărbatul îl întoarse. Era un blond cu înfățișare obosită, cu o mustață pleoștită, cu un nas ciudat ce semăna cu o trambulină de schi, cu ochi albaștri spălăciți ca de bețiv înveterat. Era cu bustul gol și cu un prosop înfășurat în jurul taliei.

— Ce dracu' căutați pe vaporul meu? întrebă el. Nu este nimic de furat.

— Sunteți Jacky Marinarul?

— Chiar el. Dar dumneavoastră?

— Malko Linge. Vin din partea lui Thomas Hauser.

Jacky Marinarul scoase un oftat descurajat.

— *Shit!* Nu mă puteaţi preveni! Nu mai era mult şi vă făceam capul ţăndări. Aceste cutre de negri ar fura şi praful de pe tobă. De altfel, sunt foarte neîncrezător. Veniţi în cabina mea.

Malko îl urmă pe un coridor proaspăt vopsit, apoi într-o cabină destul de spaţioasă ai cărei pereţi erau acoperiţi de fotografii care mai de care mai îndrăzneţe. Un televizor mic Akai cuplat la un video Samsung era gata-gata să se sfărâme de greutatea casetelor porno de pe el.. O negresă tânără era lungită pe pat. Atunci când îl văzu pe Malko, trase cearceaful peste ea. Furios, Jacky Marinarul i-l smulse, dezvelindu-i un corp zvelt de culoarea cafelei cu lapte.

— Arată-ţi fundul, pentru Dumnezeu! spuse el. Este tot ce ai mai frumos.

Prostituata se zbătea ca un vierme, căutând să se acopere. Informatorul CIA îi puse mâna lată pe şale, imobilizând fundul arcuit şi îi aruncă o privire deocheată lui Malko.

— Dacă vreţi să serviţi micul dejun... Târfuliţa asta mică vine direct din satul ei şi nu are SIDA, nu-i aşa Guena?

Malko refuză politicos. Informatorul CIA, cu privirea-i întunecată, nu prea îi inspira încredere. Sigur, alcoolul făcea ravagii la CIA. După Thomas Hauser... Când târfa încercă să-i scape, Jacky trase un fluierat scurt. Imediat, un câine-lup enorm apăru din despărţitura dintre pat şi perete şi îşi puse imediat labele din faţă pe pat.

Negresa trase un ţipăt puternic, ghemuindu-se sub cearceaf.

— Dacă vei continua să faci pe proasta, o ameninţă Jacky, îl voi pune pe Dingo să te reguleze!

Guena rămase liniştită, implorându-l pe Malko din priviri. În mod vizibil, între câine şi el, ea făcuse alegerea. Murmură câteva cuvinte şi Jacky, mărinimos, o goni dându-i o palmă peste fund, cu un zâmbet desfrânat.

— Vă imaginaţi, zise el, congolezii cred că albii le pun pe fetele lor să se reguleze cu câinii... Asta e obsesia lor. Guena este sigură că nu cer decât asta. Bun, ce pot face pentru dumneavoastră? Dacă vreţi să vă scot de aici, nu pot, deoarece am o turbină defectă şi aştept piesa de cincisprezece zile...

Calm, scoase o sticlă de Johnny Walker şi se servi cu un

pahar plini ochi cu care puteai adormi chiar şi un mamut în puterea vârstei. Ridică paharul înspre Malko, în semn de noroc.

— Primul pe ziua de astăzi!

Malko îl lăsă să se ameţească puţin, apoi îi explică de ce venise la Pointe-Noire şi toată povestea despre DC10.

— Îl cunoaşteţi pe Issam Hadjez? întrebă el.

— Jacky Marinarul îşi scărpină tatuajele de pe antebraţe, apoi zise:

— Ca toată lumea. Împreună cu prietenii săi are un imobil mare lângă Europcar. Ei sunt mână în mână cu Miliţia şi cu Siguranţa Statului şi fac trafic cu tot soiul de mărfuri. Printre altele, la ei ajung toate mărfurile furate din port, şi sunt destule...

— Şi din punct de vedere politic?

— Nu cunosc; aceşti tipi nu fac politică, ard gazul de pomană, asta-i tot.

— Ce ştiţi despre moartea sa?

Jacky Marinarul dădu peste cap o duşcă mai modestă de Johnny Walker.

— Un accident nenorocit! O cunosc pe târfa care era cu el în seara aceea. Este un truc clasic. L-a ademenit într-un loc pustiu pentru ca prietenii ei să-l jefuiască. De obicei, victimele au atâţia bani, încât hoţii nu rezistă. Când a văzut că i-au dispărut biştarii, a înnebunit. Iar vagabonzii i-au făcut felul.

— Cu târfa ce s-a întâmplat?

— Cu Eugénie? Nimic. Pierde vremea prin barul *Zamba* şi *Chez Mickey* la agăţat de „expatriaţi". Îmi este utilă pentru că-i cunoaşte pe toţi vagabonzii din Pointe-Noire. Este un fel de supermagazin. Când am nevoie de ceva... De exemplu, whisky-ul ăsta a fost furat de la docuri. Nu există legi vamale.

Malko înregistra. Cel puţin un mister fusese înlăturat. Acum trebuia să ajungă la subiectul adevărat. Scoase din buzunar fotografia lui Bérénice Koukolo şi i-o întinse lui Jacky Marinarul.

— O cunoaşteţi?

Americanul privi atent documentul şi dădu din cap negativ.

— Asta pare o curvă frumoasă, remarcă el cu admiraţie. Cu o crupă ca asta, nu cred că se plictiseşte. Nu am văzut-o niciodată prin baruri de noapte, la *Pizzeria*, la *Zamba*, la *Retro*. Şi dacă se întâmplă asta cumva, este trimisă urgent în satul său să se ascundă. Pe aici, cam aşa se procedează.

Nu mai rămăsese decât să găsească magazinul cu firma

„La Belle Créature". Malko luă fotografia. Guena apăru înfășurată în tunica lungă, cu un platou și cafea. Ea se aplecă în fața lui Malko, dezvelindu-și sânii ascuțiți. Jacky Marinarul observă cu zâmbetul său de om desfrânat.

— Pe aceasta, cred că o voi lua în croazieră.

— Ați putea să cereți o armă prietenilor dumneavoastră, întrebă Malko, până ajungem la această Eugénie?

Jacky Marinarul rânji ironic.

— Ei nu umblă decât cu cuțite de abator sau de măcelar. Trebuie să apelezi la Miliție ca să procuri o armă serioasă.

— La Miliție?

Celălalt avu un zâmbet dezarmant.

— Da, îl cunosc bine pe șeful PSP din oraș. Pentru o sută de mii de franci, poți căpăta un Kalașnikov cu două sau trei încărcătoare. Acestea vă vor ajunge...

— Dar cum procedează?

— Ei declară arma inutilizabilă... Râcâie seria și gata. Evident, nu trebuie să vă prindă cu ea... Mă voi ocupa îndată de aceasta. Dați-mi mălaiul, așa va fi mai simplu.

Trebuia să aibă încredere în el, nu avea ce face... Malko numără banii, pe care Jacky îi înșfăcă îndată. Se întinse.

— Bun, mă duc să fac un duș; ne întâlnim astă-seară, pe la șase la *Zamba*. Oră la care cei puternici se duc să bea, rânji el. Mă voi lămuri atunci ce este cu tipii care vă urmăresc; vreau să știu dacă sunt în oraș. Este foarte mic.

Îl însoți din nou pe Malko pe chei și fluieră admirativ când o zări pe Hortense în mașină.

— V-ați adus bucățica... Fiți cu ochii în patru la SIDA.

Hortense Saboukoulou aruncă o privire dezgustată informatorului CIA și, întorcându-se cu spatele, zise:

— Ce-i cu acest alb? Nu este politicos.

— Nu-ți alegi mereu aliații, explică filozofic Malko.

Plecară spre hotel. Chiar înainte de a intra în parcare, simți o greutate de plumb în stomac: Nissan-ul era parcat la soare, la zece metri de intrare. Era gol. Hortense îl zări și se schimbă la față.

— Mai sunt încă acolo? oftă ea. Nu miroase-a bine.

Malko și negresa pătrunseră cu teamă în holul gol. Numai un negru bea singur în bar. Nu era Boris. Dar Malko nu-i identificase pe cei trei acoliți pe care îi zărise în fugă în Nissan. El ajunse la piscină: era puțină lume, numai o femeie de vreo

patruzeci de ani încolăcită în jurul unui tinerel. Amândoi erau albi.

Era o burgheză din Brazzaville venită să se mândrească la Pointe-Noire unde albele erau rare și expatriații numeroși. Puțin mai departe, trei persoane serveau prânzul sub o umbrelă de soare.

Malko își simți pulsul accelerându-se. Fata era frumoasă, într-un costum de baie decoltat, cu o tunsoare ca a lui Grace Jones, tăiată parcă în stâncă. Unul dintre cei doi bărbați era Boris, criminalul cu cuțit, ușor de recunoscut după ochii ușor migdalați și după cioc.

* * *

Boris se opri din mâncat și îl fixă pe Malko cu privirea-i puțin turmentată și un rânjet ușor sarcastic. Dintr-o privire, Malko constată că nu aveau arme. Deci, nu-i amenința un pericol imediat. Hortense îl strânse de braț și murmură cu o voce speriată.

— Să plecăm de aici, mi-e frică.

Cu gesturi ferme, Malko o duse la o masă mai îndepărtată de cea a tâlharilor și luară loc acolo. Boris începu să mănânce din nou, în aparență indiferent.

Malko parcursese cu o privire distrată meniul pe care tocmai îl primise.

Boris și acoliții lui se aflau pe urmele lui ca să-l lichideze. Aveau să aștepte momentul propice. Datorită ajutorului acordat de Jacky, putea să facă față acestei probleme. Numai că situația se complica cu Bérénice Koukolo. Căci, înainte să-l omoare, Boris îl supraveghea. Deci, Malko risca să-l ducă direct la Bérénice, dacă ar reîntâlni-o.

— Vrei să iau legătura cu poliția de aici? îi sugeră Hortense neliniștită.

— Nu, spuse, Malko, după ce se gândi câteva minute. Nu ar servi la nimic. Am o idee mai bună. Bineînțeles, dacă accepți să mă ajuți!

— Firește.

— Cunoști orașul Pointe-Noire?

— Da, destul de bine.

— Avem nevoie de un loc izolat unde să ne întâlnim.

Hortense răspunse după câteva secunde de gândire.

— Da, la Clubul Nautic, pe plaja Mondaine. De ce?
— Ne vom despărți imediat. Vei lua un taxi și te vei duce î oraș s-o cauți pe Bérénice Koukolo.
— Dar mă vor urmări! protestă ea.
— Nu, afirmă Malko.
Atunci când termină de explicat, Hortense era puțin ma liniștită...
— Dacă o găsesc, ce fac?
— Trebuie s-o convingi să vină cu tine la Clubul Nauti unde voi fi și eu.
— Și dacă nu vrea?
El făcu un gest de neputință.
— Să încercăm.
Hortense îi spuse deodată cu voce șoptită:
— Privește! Pleacă!
Boris și însoțitorul său tocmai se ridicaseră de la masă. S îndreptară spre bar și dispărură. Negresa care servise prânzu cu ei, se întinse, apoi dădu o raită pe la piscină, legănându-s în modul cel mai provocator, apoi se așeză pe o saltea și îș suflecă până la talie partea de sus a costumului de baie. Era frumoasă târâtură tropicală în așteptarea vreunui client...
— Pleacă tu întâi, spuse Malko. Să nu-ți fie frică. Totul va bine.
Hortense se ridică cu un zâmbet crispat. Abia se atinses de racii delicioși. Malko o lăsă să facă câțiva pași, apoi s ridică și el, traversând barul și holul. Hortense se îndreptă spr cele două taxiuri ce staționau în fața hotelului; erau albastre c toate taxiurile din Pointe-Noire. El merse fără grabă spr parcare. Nissan-ul era tot acolo în spate, la câțiva metri d Land-Cruiser. Din cauza geamurilor negre, era imposibil s vezi ce se-ntâmplă în interior. Cu coada ochiului, el o zări p Hortense urcând în primul taxi. Se sui în Land-Cruiser, porn motorul fără să accelereze, urmărind cu coada ochiului Nissan ul. Aproape imediat, văzu un fum albastru ieșind din țeava d eșapament. Taxiul era pe punctul de a vira ca să se îndrept spre oraș. Nissan-ul dădu cu spatele. Malko trecuse primul mergând cu viteză mică spre ieșirea din parcare. Se opri blocând-o. Nissan-ul tocmai ciocni cu forță Land-Cruiser-ul, îndoindu-i bara de protecție. Șoferul realiză imediat ce se petrece. El dădu înainte pentru a se elibera. Malko făcu la fel, rămânând în spatele Nissan-ului. Manevra dură două sau tre minute, până ce șoferul din Nissan opri și deschise portiera.

Malko avu timp să vadă un bărbat sărind din vehicul, cu un pistol la brâu. Era Boris! Atunci, el dădu înapoi rapid, ieșind din parcare. Taxiul în care se urcase Hortense era departe. Îi fu greu s-o mai ajungă, de vreme ce-i recomandase negresei s-o șteargă cât putea de repede.
Furios că-l văzu fugind, Boris se urcă din nou în mașină. Malko demară, luând-o spre centru. Fără prea mari iluzii. Nissan-ul era mai rapid decât bătrânul Land-Cruiser, deci nu putea să se descotorosească de ei... Oricum, prima parte a planului său era îndeplinită. Rămânea cea de a doua.

* * *

De vreo zece minute, Malko se învârtea prin cartierul Bondji, din Pointe-Noire, situat la vest de gară și de calea ferată. Vile elegante, depozite de lemne, terenuri virane și marele bulevard ce mergea de-a lungul Coastei Sălbatice. Nissan-ul rula la câțiva metri în spatele lui.
Un șuier de sirenă ce venea de la gară îi dădu semnalul de începere a acțiunii. Vira pe o potecă de pământ bătătorit ce dădea spre trecerea la nivel fără bariere, traversând calea ferată în direcția orașului. Se auzi șuieratul locomotivei și se formă un șir de mașini. La stânga, un imens mărfar tocmai se punea în mișcare în direcția Loubomo.
Încetini, apoi se opri în spatele unui camion. Nissan-ul făcu la fel. Bătrâna locomotivă diesel se apropia cu viteză mică, trăgând în urmă vagoane cu platformă pline de copii și de candidați la o călătorie gratuită, așezați pe buștenii. Convoiul se găsea la douăzeci de metri de trecerea la nivel. Malko băga într-a-ntâia și, din aceeași poziție, scoase din viteză, fiind destul de atent să nu vină prea aproape de camion.
Depășind coloana de mașini oprite, sosi primul la trecerea la nivel. Din locomotivă țâșni un șuierat ascuțit . Aceasta se afla la mai puțin de zece metri. Învârtind volanul spre dreapta, Malko se înghesui în fața primei mașini dincoloană și se așeză de-a curmezișul peste șinele de cale ferată. Când roțile din spate părăsiră balastul, bara de protecție a locomotivei se afla la câțiva centimetri în spatele lui. Îl zări pe mecanicul locomotivei făcându-i semne furibunde, în timp ce pasagerii clandestini din vagoane aplaudau gălăgios fapta sa... Se

întoarse. Vagoanele de marfă se deplasau cu o încetineală exasperantă și erau vreo patruzeci la număr. Surprins, șoferul Nissan-ului nu avu timp să reacționeze.

Traversă sensul giratoriu și ajunse în Piața Poștei pe niște străzi desfundate. Parcă mașina în fața pieței de fildeș și plecă pe jos pe bulevardul Charles de Gaulle.

Mai avea timp să caute un taxi și apoi să ajungă la locul de întâlnire cu Hortense Saboukoulou. Și dacă totul mergea bine și cu Bérénice Koukolo. Făcu semn unui taxi albastru și se urcă în el.

— Unde mergi, șefu'?

— La Clubul Nautic, pe plaja Mondaine.

* * *

Hortense Saboukoulou fu lăsată de cel de-al doilea taxi la sensul giratoriu de la intrarea în orașul vechi, acolo unde se găsea un evantai de bulevarde înfingându-se ca niște degete în imensul oraș african. Acestea purtau denumiri oficiale, dar toată lumea îl botezase pe fiecare cu numele zilelor săptămânii. Se apropie de o femeie chircită în fața unei tarabe cu legume.

— Bună ziua, caut un magazin de modă, „La Belle Créature".

Aceasta își scărpină parul încâlcit și slinos și-i adresă un zâmbet șterb.

— Cred, doamnă, că e pe Strada Miercuri, după a doua intersecție la dreapta, în centrul cartierului Fouks.

Hortense mulțumi și plecă pe jos, salutată de fluierăturile tinichigiilor care ciocăneau cu sculele lor direct pe trotuar. Tunica lungă mulată îi punea în evidență toate formele și negrii nu-și ascundeau admirația. Unul dintre ei strigă:

— Asta da femeie, este mai bună decât o albă.

Contrar legendei, negrii nu prea sunt atrași sexual de albe. Ei găsesc că acestea miros urât, că au o piele neplăcută și nu au fese... Înfățișarea lui Hortense Saboukoulou îi asigura renumele de „al doilea birou". Aceste lucruri sunt respectate în Africa. Curioși, câțiva puști începură să o urmărească, în timp ce ea își strâmba tocurile înalte pe trotuarele desfundate ale bulevardului Miercuri.

Cazangiii și atelierele mecanice făcură loc dughenelor cu haine, băcăniilor, acelor prăvălii africane unde se vând de toate. Un măcelar oferea bucăți de carne pline de muște, chiar la marginea trotuarului... Hortense începea să transpire și inima îi bătea mai tare. Se uita de mai multe ori în spate îngrozită. Dacă ceilalți o urmăriseră, erau în stare să-i taie gâtul. Se întrebă brusc de ce face toate acestea pentru un alb pe care abia îl cunoscuse... În cele din urmă, recunoscu în sinea ei că o excita. Îi plăcuse să i-o ia în gură și să-l simtă violându-i trupul.

Absorbită de gânduri, era cât pe ce să treacă de magazin. O firmă albastră indica: *La Belle Créature. Haute Couture. Créations de Mode.* Alături de firmă, zări o femeie pictată naiv cu sânii mari și înfrumusețați. Mai multe muncitoare erau aplecate asupra mașinilor de cusut instalate direct pe trotuar. În interior, erau câteva baloturi de materiale, niște etajere, fotografii de modă decupate din reviste. Două vânzătoare tocmai discutau cu niște cliente, ce păreau enorme în tunicile lor largi. În spate, se găsea un atelier cu un manechin vechi pe care era prinsă în ace o rochie.

O vânzătoare se apropie, atrasă de bijuteriile și înfățișarea de femeie înstărită a lui Hortense Saboukoulou.

— Bună ziua, doamnă, spuse ea cu acea politețe exagerată a africanilor. Este prima dată când veniți la noi. Veți fi mulțumită. Cu un corp ca al dumneavoastră, o să facem minuni...

Hortense Saboukoulou zâmbi.

— Mulțumesc. Aș putea să o văd pe patroană?

Aceasta nu se formaliză.

— Doamna Céline? Bineînțeles, acum este în birou, vorbește la telefon. Puteți să așteptați?

Hortense se așeză pe un taburet, ascunzându-și neliniștea.

Discret, ea examina trăsăturile tuturor celor ce se aflau acolo. Nici una nu putea fi Bérénice Koukolo a cărei fotografie o avea în geantă. Poate că logodnica lui Alphonse Loukoula nu avea nici o legătură cu acest magazin. Putea foarte bine să fi pozat ca manechin, doar ocazional. Fixa ușa în spatele căreia se afla „patroana". Oare cum avea să o primească?

Câteva clipe mai târziu, ușa biroului se deschise și apăru o femeie tânără cu părul scurt, aproape perie. Înaltă și subțire, ea era strânsă într-un costum bej deschis, care, ca o salopetă, se deschidea dintre picioare până la gât cu un fermoar. Centura

lată din imitație de panteră îi punea în contrast talia subțire cu șoldurile superbe. Fermoarul combinezonului era coborât destul de jos pentru a lăsa descoperită dantela albă a unui sutien jumătate de cupă bine umplut. Hortense Saboukoulou avu senzația că primește o lovitură de pumn în stomac. „Doamna Céline" nu era nimeni alta decât Bérénice Koukolo!

După ce angajata îi șopti câteva cuvinte la ureche, patroana se apropie de ea cu un zâmbet comercial.

— Bună ziua, doamnă, se adresă ea cu o voce melodioasă, ați cerut să mă vedeți, sunt la dispoziția dumneavoastră.

— Da, doamnă, confirmă ea, am putea merge în birou?

„Doamna Céline" îi adresă un zâmbet complice, gândindu-se că este vorba de o femeie întreținută care voia ca amantul său să-i ofere niște haine și dorea să încheie o mică înțelegere cu croitoreasa ca să-i returneze o parte din preț. Practica obișnuită.

— Vă poftesc în biroul meu, îi propuse ea, dar este foarte mic.

Într-adevăr, abia încăpeau amândouă în picioare. Pereții dispăreau sub schițele și eșantioanele de țesături. Patroana se strecură pe scaunul ei.

— Sunteți din Pointe-Noire? întrebă ea.

— Nu, spuse Hortense Saboukoulou. Am sosit ieri de la Brazzaville.

„Doamna Céline" zâmbi, simțindu-se flatată.

— Și ați auzit de magazinul meu?

Hortense Saboukoulou își ținu respirația și o privi drept în față.

— Oarecum. Caut pe cineva și cred că dumneavoastră mă puteți ajuta. Pe o anume Bérénice Koukolo.

Un licăr de groază străbătu privirea patroanei. Îi trebuiră câteva secunde să răspundă cu o voce nesigură:

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Trebuie să fie vorba de o greșeală.

Hortense își aținti privirea în a ei și-i spuse cu un zâmbet binevoitor.

— Dumneavoastră sunteți Bérénice Koukolo. Știu și nu vă vreau răul. Dimpotrivă. Priviți: sunteți chiar dumneavoastră!

Scoase din geantă fotografia primită de la Malko și o puse pe birou. Bérénice Koukolo o examină cu atenție, apoi ridică capul.

— De unde o aveți? întrebă ea cu o voce tulburată.

— Înainte de a muri, în urmă cu câteva zile, prietena dumneavoastră i-a dat-o cuiva.

Nervoasă, Bérénice Koukolo lua o țigară „Mustang" și o aprinse. După câteva fumuri, i se adresă lui Hortense:

— E adevărat, eu sunt Bérénice Koukolo. Dar de șase luni, mă numesc Céline Nongo. Sub acest nume am deschis magazinul. Nimeni nu-mi cunoaște adevărata identitate. Dar dumneavoastră cine sunteți? De ce ați venit de la Brazzaville să mă căutați?

În această clipă, Hortense Saboukoulou avu o sclipire de geniu. În loc să-i răspundă direct, ea o întrebă pe un ton prietenesc.

— Nu bănuiți de ce?

O străfulgerare de ușurare străbătu privirea întunecată a lui Bérénice Koukolo. Încet și emoționată, ea întrebă:

— Îmi aduceți vești de la Alphonse?

Capitolul XII

Hortense Saboukoulou avu impresia că cineva îi ungea gâtul cu miere. Niciodată n-ar fi sperat să fie atât de simplu. În fața ei, Bérénice o cerceta cu o privire neliniștită și tristă. Aceea a unei femei îndrăgostite. În sinea ei, îl admira pe Malko pentru tenacitatea sa. De asemenea, și pe amantul său, colonelul M'Boukou, pentru că a avut dreptate în pofida părerii tuturor.

— Este adevărat, am venit din cauza lui Alphonse, confirmă ea.

Fața croitoresei se lumină:

— S-a întors din Zair?

De aici, se intra în zona periculoasă. Hortense nu răspunse, folosind o strategie prefăcută:

— Cum v-am mai spus, am venit special din Brazzaville ca să vă întâlnesc. Mai e o persoană căreia i-ar face plăcere să vă vorbească.

O strălucire de neliniște străbătu ochii negri ai lui Bérénice Koukolo.

— Cine? Nu cumva e Alphonse...?

Lăsă fraza neterminată.

— Este un alb, completă Hortense Saboukoulou. Îl cunosc bine, puteți avea încredere în el.

— Un alb?

De această dată, logodnica dispărutului era absolut înnebunită. Cu privirea străpungând-o pe cea a lui Hortense, ea spuse încet:

— Nu vreau să-l văd. Nu știu cine sunteți. N-ar fi trebuit să vă primesc deloc.

Hortense Saboukoulou nu era femeia care să se intimideze atât de ușor; ea nu se mișcă și adăugă simplu:

— Ar fi mai bine să plecați de aici. Am fost urmăriți de la

Brazzaville de niște oameni care nu vă vor binele. O cunoașteți pe o oarecare Miranda?

Bérénice Koukolo răscoli prin memoria sa și până la urmă spuse:

— Da, se prostitua de când eram la Brazzaville. De ce mă întrebați?

— Pentru că a murit. A fost asasinată. Există niște oameni care vor pielea dumneavoastră și pe cea a lui Alphonse Loukoula. Bărbatul care este cu mine vrea să vă protejeze. Trebuie să-l primiți.

Se vedea cât de colo că Bérénice era depășită de evenimente... Privirea se plimba când la Hortense, când la ușă. Simțind că vizitatoarea sa nu renunță, ea zise:

— Bun, merg cu dumneavoastră. Pentru o probă. Nimeni nu trebuie să fie la curent.

Cele două femei ieșiră din magazin. Hortense privi neliniștită în jurul ei. Nimic suspect. Se grăbea să-l reîntâlnească pe Malko. O simțea pe Bérénice dezorientată și era momentul s-o exploateze.

— Unde vreți să mergeți? întrebă aceasta.

— Avem întâlnire la Clubul Nautic pe plaja Mondaine. Să luăm taxiul.

* * *

Malko crezu că leșină de bucurie când o văzu pe Hortense Saboukoulou urcând scările de lemn ce duceau la terasa clubului de iahting, însoțită de o negresă superbă cu părul scurt ca peria. Nu ar fi recunoscut-o, poate, pe Bérénice: în fotografie ea avea părul lung... Ei erau, practic, singurii clienți din barul de pe terasa ce domina plaja cu nisip cenușiu plin de gunoaie; oceanul aducea la mal o peliculă de păcură. Departe, în larg, zăreai platformele de foraj pregătite a fi remorcate pe mare de șlepuri enorme. Totul amintea mai mult de Hénin-Liétard decât de Saint-Tropez.

Un roi de țânțari se învârtea deasupra capului său, după toate aparențele, purtători de malarie. La această oră, nu era aproape nimeni: oamenii veneau seara. Hortense făcu prezentările și Bérénice Koukolo se așeză în fața lui, în mod evident, înspăimântată. Ea se întorcea întruna, ca și cum

fantoma logodnicului ei avea să apară. Malko își savură câteva secunde victoria. Hortense rupse tăcerea zicând:

— Bérénice credea că-i aduc noutăți despre Alphonse Loukoula.

Tânăra negresă întoarse privirea îngrijorată către Malko.

— Cum? Nu l-ați întâlnit?

Privirea ei se tulbură.

— Nu, spuse calm Malko, dar mi-aș dori mult să-l găsesc. Cu acest scop am venit în Congo.

— Cine sunteți dumneavoastră?

Bérénice își înfipsese unghiile în palmă. Aplecată în față, îl privea pe Malko de parcă ar fi diavolul.

— Fac o anchetă asupra exploziei avionului DC10, replică el. Zborul în care prietenul dumneavoastră ar fi trebuit să piară.

Bérénice Koukolo se ridică dintr-o dată ca un arc. Ar fi fugit, dacă Hortense nu ar fi ținut-o strâns de mână. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Hortense îi vorbi câteva secunde și o convinse să ia loc din nou. Își mișcă capul de la dreapta la stânga ca și cum ar fi lovit-o damblaua. Lui Malko îi era milă de ea. Adevărat, și Bérénice Koukolo era o victimă. Dar era în viață, ca și amantul său, în ciuda celor o sută șaptezeci de pasageri ai zborului fatal.

El făcu semn chelnerului și comandă două Cointreau cu gheață și o votcă. Așteptă apoi ca Bérénice Koukolo să se calmeze și se aplecă spre ea.

— Bérénice, spuse el, cu o voce caldă și calmă, am nevoie să colaborezi cu mine. Cunosc deja multe elemente ale acestei afaceri. Eram aproape sigur că Alphonse Loukoula nu a fost omorât, pentru că un terorist nu aruncă bomba ca să sară și el în aer. Dar, știu că nu el este adevăratul responsabil al atentatului și că posedă informații care-i pot pune viața în pericol. Au făcut totul pentru a mă împiedica să-i vorbesc. Au ucis oameni și au încercat să mă omoare. Dacă va apărea, va fi lichidat. Singura lui șansă este de a-mi mărturisi ceea ce știe. Dacă-l găsesc înaintea mea, este mort... Și dumneavoastră, probabil.

Hortence Saboukoulou susținu această prezentare a problemei cu o pledoarie îndelungată în lingală. Pe măsură ce îi vorbea, Bérénice Koukolo parcă se făcea tot mai mică. Nu se atinsese paharul de Cointreau și tenul capătă nuanța de gri specifică africancelor cuprinse de spaimă. Încercă să-l

privească pe Malko, apoi lăsă ochii în jos. Acesta din urmă insistă:

— Bérénice, spuneți-mi tot ce știți. Este cel mai mare serviciu pe care îl puteți face pentru Alphonse Loukoula, dacă țineți la el.

Apoi tăcu pentru a o lăsa să se gândească. Desigur, cu condiția ca ea să nu toarne gogoși! Se apropia de țintă, dar nu îndrăznea să o bruscheze. Dacă Bérénice s-ar închide ca o nătângă în ea, misiunea s-ar da peste cap. Mai ales atunci când obținuse dovada că Alphonse Loukoula era în viață, deci că toate supozițiile despre atentat erau false. Stadiul următor era să se reconstituie ceea ce se petrecuse, cu adevărat, acum un an, la Brazzaville.

O idee îi trecu prin gând:

— Îl cunoașteți pe un oarecare Rafik, întrebă el, un libanez șiit care are o afacere de import-export, în Brazzaville?

Colțurile gurii lui Bérénice coborâră într-o grimasă de dispreț.

— Ce ticălos! De ce nu vă duceți să-l interogați pe el? Întrebați-l de ce nu s-a îmbrăcat în ultimul moment? Doar avea bilet...

Aceasta nu făcea decât să confirme convingerea lui Malko. Libanezul făcea parte dintre instigatorii atentatului... Simțea că Bérénice e gata să vorbească. Se aplecă înspre ea cu zâmbetul său cel mai liniștitor.

— Cum s-a întâmplat cu Alphonse de s-a implicat în această poveste?

Secundele care se scurseră îi păreau lui Malko secole. Câțiva pescăruși țipau deasupra capetelor lor. Un elicopter de pe petrolier trecu pe cer. Un cargou șuieră. În josul plajei, niște negri curățau un vapor cu jeturi mari de apă, râzând în hohote. Malko înregistra orice zgomot. Deodată, vocea lui Bérénice le acoperi pe toate.

— Din cauza lui Issam Hadjez, spuse ea, cu o vocea plină de ură. Acest libanez murdar!

— Era un prieten de-al lui Alphonse Loukoula?

— Bérénice înghiți puțin Cointreau, după aceea, răspunse:

— Nu era nici un prieten, îl corectă ea, disprețuitoare. Ca toți libanezii, căuta să facă bani pe spinarea negrilor săraci și imbecili. El se folosea, pentru micile sale traficuri murdare, de Bernard Moulouki, un amic de-al lui Alphonse, nu prea inteligent.

— Explicați-mi!

— Moulouki mergea la Abidjan să ia niște pachete pentru Issam. Și cum îi cunoștea pe vameși, era ușor. De fiecare dată, el aduna cinci mii de franci. În plus, îi plăcea mult să se ducă la Abidjan; se simțea om de afaceri. El care abia știa să meargă cu pantofi în picioare.

— Ce fel de pachete?

— Bérénice îl fixă pe Malko ca și cum ar fi coborât dintr-o farfurie zburătoare.

— Droguri. Heroina care sosea din Beirut și pleca spre Europa. Abidjan fiind foarte bine păzit, era mai bine să se facă tranzitul prin Brazzaville.

— Și Alphonse făcea asta?

— Uneori, dar Alphonse muncea. El își deschisese un magazin, „Le Carrefour de la Sape". Lua comenzi pentru costume, cămăși, haine bărbătești, apoi pleca la Paris cu trei valize mari, goale, și le aducea pline. Chiar plătind vameșii, aceasta îl costa zece la sută din taxele vamale. La noi, totul este foarte scump.

Malko o știa: Congo ocupa locul al treilea pe lista celor mai scumpe țări din lume, după Japonia și Nigeria... Încă un plan local despre care nimeni nu-i vorbise.

— Și, Bérénice, dumneavoastră ce făceați?

Pentru prima dată, ea îi zâmbi.

— Când l-am cunoscut pe Alphonse, eu eram manechin... Apoi, el s-a îndrăgostit de mine și mi-a dat bani pentru un bilet de avion și m-am dus să cumpăr rochii și încălțăminte pentru prostituatele pe care le cunoșteam.

— Și apoi, ce s-a mai întâmplat?

— Afacerile mergeau bine. Dar Alphonse voia mereu să-mi facă cadouri, dar nu avea bani. Și într-o zi, Issam Hadjez i-a spus că era o prostie să plece cu valizele goale... El putea să i le umple. Și ar câștiga mulți bani.

— Dar vameșii? obiectă Malko. Bănuiesc că îi cerea să transporte droguri.

Bérénice Koukolo înclină din cap afirmativ.

— Bineînțeles. Dar la Brazzaville, Alphonse îi cunoștea pe vameși sau avea un aranjament. Și la Paris, cred. A acceptat și a câștigat mulți bani. Mie îmi era frică, eu nu am vrut și m-am certat cu Issam. Dar ei au continuat să facă afaceri împreună.

— Dar cu atentatul cum s-a întâmplat?

Bérénice se posomorî din nou.

— Nu știu prea bine. Am asistat numai la început. Într-o seară, Bernard Moulouki a venit acasă la noi cu o valiză mare albastră și cu un bilet de avion, din partea lui Issam. I-a spus lui Alphonse că trebuie să meargă împreună la Paris. Valiza era adusă din Abidjan, ca de obicei.

— Asta se întâmpla aici?

— Nu, la Brazzaville. Alphonse a luat valiza și a ascuns-o sub pat. S-a mirat pentru că, de obicei, Issam îi aducea pachetele puse în plastic și apoi el le aranja în valiză împreună cu sculpturile în lemn pe care le vindea unui văr din Paris. Issam i-a spus că la Paris va veni cineva să i-o ceară, dar că nu era nici o problemă.

— Și apoi?

Se ajungea la punctul crucial. Bérénice nu răspunse imediat.

— Nu știu ce s-a întâmplat în realitate, mărturisi ea. Nu l-am însoțit pe Alphonse la aeroport pentru că mama mea era foarte bolnavă. A doua zi dimineață, am aflat despre explozia din timpul zborului. Am crezut că înnebunesc. Ca și rudele celorlalți pasageri, m-am dus la biroul companiei care mi-a confirmat că Alphonse se afla la bord și că nu erau supraviețuitori.

— Apoi, când ați primit vești de la el? o interogă Malko.

— O lună mai târziu. Prin prietena mea, cea care v-a dat fotografia. În momentul acela, nu era așa de bolnavă. Într-o seară, ea a venit să mă caute, chipurile să mergem la niște prieteni. Noi am fost într-un restaurant-discotecă în aer liber, *Les Rapides*. Și acolo m-am pomenit față-n față cu Alphonse! Își lăsase părul să crească și nu-și mai decolora tenul ca să capete culoarea fructului de papaya ca un adevărat dandy. Mi-a spus că nimeni nu trebuie să știe că trăiește. Altfel, l-ar căuta și l-ar împușca.

— Unde locuiește?

— Nu a vrut să-mi spună, în cazul în care aș fi interogată, dar cred că a trecut clandestin fluviul. Nu este foarte greu cu o pirogă: există călăuze de profesie.

— V-a pomenit ceva despre Issam Hadjez?

Ochii tinerei femei se umplură de lacrimi.

— Da, mi-a spus că este un ticălos, că l-a trădat și că libanezul îl crede mort.

În final, există și o dreptate divină... Issam Hadjez murise și Alphonse Loukoula trăia... Dar mai există încă multe conuri de umbră.

— După aceea, v-ați întâlnit des?

— Din când în când, mărturisi femeia. El a vrut ca eu să vin la Pointe-Noire. Pentru că altfel, ar fi fost tentat să mă vadă și ar fi riscat...

Ea tăcu. Soarele era încă sus pe cer, iar căldura copleșitoare. Picături mici și fine de sudoare îi broboneau fruntea lui Bérénice. De îndată ce tăcu, își roti privirea în toate direcțiile, ca și cum o pândea un pericol.

— De cine îi era teamă? întrebă Malko.

Bérénice îl înfruntă cu privirea.

— Nu știu chiar totul, zise ea cu o voce nesigură. În repetate rânduri, am primit telefoane neclare de la Issam Hadjez. Mă atrăgea în capcană ca să afle dacă Alphonse era mort. Dar sunt isteață și nu i-am căzut niciodată în plasă.

— Asta-i tot?

— Nu. La Brazzaville, niște oameni de la Siguranța Statului s-au dus la părinții lui. Nici aceștia nu păreau deloc siguri că el murise. Părinții i-au alungat; credeau că fiul lor e mort.

Jocul de puzzle începea să capete contur. Alphonse Loukoula era singurul care îi cunoștea pe toți participanții la atentat. Evident, aceștia aveau tot interesul ca el să fie crezut mort. Dar Malko nu înțelegea nepăsarea lui Thomas Hauser, șeful CIA. Avea mulți „captatori" la omologii săi congolezi. De ce nu îi alertase niciodată pe cei de la Langley în legătură cu ancheta despre Alphonse Loukoula și despre ipoteza că acesta ar trăi? Și de ce un businessman libanez care nu făcea politică se băgase într-o astfel de afacere?

— Ce veți face?

Vocea tristă a lui Bérénice Koukolo îl smulse pe Malko din gândurile sale.

— Trebuie să mă ajutați să-l găsesc pe Alphonse, spuse el. Și el este o victimă. Când l-ați văzut ultima dată?

— Acum o lună.

— Unde?

— La Brazzaville. Ne-am întâlnit la o verișoară care nu știe cine este. A stat fix două ore. Cum avea la el mai multe cutii de caviar pe care le aducea din Zair pentru vânzare, am mâncat și apoi am făcut dragoste. Eu voiam să rămână peste noapte, dar îi era frică.

— Aveți un mijloc prin care luați legătura cu el, întrebă Malko. Cum v-au fixat întâlnirile? Vă lăsa vreun mesaj undeva?

Bérénice își băgă nasul în paharul său cu Cointreau, adulmecând aroma degajată de contactul alcoolului cu cuburile de gheață. Hortense începu să-i vorbească din nou cu o voce apăsată. Bérénice se încordă.

— Dacă vă spun, nu o să vrea să mă mai vadă niciodată. Mi-a jurat...

— Este pentru binele lui, afirmă Malko. Nu va putea să se ascundă la infinit.

Liniștea fu tulburată de râsetele negrilor de pe plajă. Apoi Bérénice mărturisi cu o voce imperceptibilă:

— Îi telefonez în mod regulat cuiva care îmi dă un mesaj.

— Cine?

— O femeie care se numește Tania.

— O congoleză?

— Nu. O rusoaică. Sunt destule la Brazzaville. S-au căsătorit cu congolezi, apoi au divorțat. Se descurcă cu comerțul de tot soiul...

— Îl cunoaște pe Alphonse?

— Cred că fac afaceri împreună, dar nu știe cine este. Îl cunoaște sub numele Antoine. Când vine la Brazzaville, ea îmi spune numai că va avea o livrare în acea zi. Mă duc la verișoara mea și-l aștept.

Au ajuns din nou într-un moment cheie.

Malko avea impresia acum că trage din apă o plasă foarte subțire cu un pește enorm înăuntru...

Încercă să ia aerul cel mai indiferent posibil, apoi o întrebă:

— Când are loc viitoarea livrare?

— Lunea următoare.

Bérénice răspunsese cu un ton absent, fără să-l privească.

— Trebuie să veniți cu noi la Brazzaville, spuse Malko. Veți sta ascunsă până atunci; voi veni și eu la verișoara dumneavoastră. Trebuie să vorbesc neapărat cu Alphose Loukoula.

În mod vizibil, această eventualitate nu o entuziasma pe Bérénice Koukolo.

— Pot să-i transmit mesajele dumneavoastră, sugeră ea, ca să vă contacteze.

— Nu o va face, spuse Malko. Trebuie să-l văd personal.

Bérénice dădu din cap cu un aer disperat.

— Nu pot să fac asta. Nu mi-o va ierta.

— Nu aveţi de ales, afirmă Malko. V-am spus că am fo urmăriţi de la Brazzaville de nişte oameni care vor să lichideze pe Alphonse. Vor trece prin ciur tot Pointe-Noir pentru a vă găsi. Dacă vor ajunge aici, vă vor prinde şi vă vo obliga să vorbiţi. Prin toate mijloacele. Cea mai bună protecţi este să veniţi cu noi.

Hortense Saboukoulou întări spusele lui în lingală Conversaţia dură mai multe minute. După expresia feţei e Malko ghicea că Bérénice se va lăsa convinsă până la urmă Apoi, Hortense se întoarse spre el:

— Mă voi duce cu Bérénice la magazin ca să-i anunţe p salariaţi de plecarea sa. Apoi o însoţesc la ea acasă şi n întâlnim la hotel.

Cu o privire semnificativă, îi dădu de înţeles să n comenteze. Îşi termină coniacul, lăsând numai cuburile d gheaţă. Hortense se arătă o aliată de calitate. Îşi termin dintr-o dată băutura şi se ridică, însoţind-o pe Bérénice. Malk le urmări cu privirea, chinuit de nelinişte, ca nu cumv logodnica lui Alphonse să se răzgândească.

Capitolul XIII

Climatizorul zumzăia uşor. Malko se întoarse primul la hotel ca să ia Nissan-ul pe care îl ascunsese. Stratagema sa reuşise perfect, dar nu putea s-o mai reînnoiască... Etapa următoare era s-o ia pe Bérénice Koukolo şi să pornească la drum. De acum trebuia să găsească o modalitate de a scăpa de asasinii din Nissan; să se roage ca Bérénice Koukolo să nu dispară.

Se auzi o bătaie în uşă. El se ridică, dădu perdeaua la o parte, şi o zări pe Hortense. Nu era singură. Bérénice o însoţea. În mână avea o geantă de voiaj. Când cele două femei intrară, Hortense îi explică:

— Îi era frică şi de aceea am adus-o aici. Pasagerii din Nissan au văzut-o cu siguranţă...

Malko nu avu timp să-şi manifeste furia: telefonul sună. Era vocea de beţivan a lui Jacky Marinarul.

— Sunt jos spuse el, am un secret pentru dumneavoastră. Pot să urc?

— Cum să nu? spuse Malko.

După trei minute, informatorul intră în cameră cu un pachet mare sub braţ. Îi ieşiseră ochii din orbite când le văzu pe cele două femei. Mai ales pe Bérénice care era în profil. Rămase câteva secunde cu privirea ţintuită la curba şalelor, înainte să frânteasca:

— Îmi vine s-o azvârl pe Guena peste bord. Măiculiţă, ce mai fund!

Jenată, Bérénice lăsă ochii în jos. Jacky Marinarul avea ochii mult mai injectaţi decât dimineaţă. Johnny Walker parcă trecuse prin ei. Puse pachetul pe pat şi-l desfăcu cu grijă: conţinea o maşinărie combinată, aproape ruginită: era un Kalaşnikov cu patul despicat, sub care fixase un aruncător de grenade M 16. Alături se aflau trei încărcătoare şi patru grenade.

— Cu asta, puteți să vă apărați frumusețile, zise el. Este un jaf, dar curată tot în jur... Cred că provine din Liberia. Îmi mai datorați douăzeci de mii de franci.

Malko îl plăti. Jacky se uită la ceas.

— Am întâlnire cu târfulița de Eugénie, spuse el. Trebuie să-mi dea niște informații despre tipii pe care îi căutați. Mă găsiți la vapor.

După ce plecă, Malko puse un încărcător în Kalașnikov, băgă un cartuș pe țeavă și strecură o grenadă cu tubul gros sub țeavă. Cu asta putea să respingă un atac serios. Puse totul pe scaun, gata pregătit pentru a-l folosi. Hortense se dezbrăcase lăsându-și doar slipul portocaliu și suspină înainte de a dispărea din baie.

Bérénice se instalase într-un fotoliu mare și se uita la televizor. Malko intră și el în baie. Hortense lăsă apa să curgă.

— Ești nebună! izbucni el. Nu trebuia s-o aduci aici. Au reperat-o. Vor face tot posibilul s-o omoare.

Brusc, Hortense se așeză în fața lui furioasă:

— Dacă nu o aduceam, puteai să-ți iei adio de la ea. Era moartă de frică. Voia să se ascundă în satul ei. Nu am avut de ales.

– Ai fi putut să rămâi la ea peste noapte.

Hortense bătu din picior cu furie.

— Niciodată nu ești mulțumit! Îți dai seama ce fac pentru tine? Crezi că mie nu mi-e frică?

Brusc, ochii i se umplură de lacrimi. Malko înțelese că fata avea dreptate. Alesese cel mai mic risc dintre toate. Acum era rândul lui să-i ofere protecție lui Bérénice. O îmbrățișă pe Hortense care se lipi imediat de el, exprimând fără ocolișuri ce voia de la Malko. Începu să-i tragă în jos slipul portocaliu, când ea îl opri brusc.

— Nu aici, nu e prea comod. Du-te în dormitor, vin și eu imediat.

* * *

În cămăruță domnea o liniște absolută și o semiobscuritate plăcută. Noaptea se lăsase de tot. Cu ochii deschiși, Malko supraveghea ușa, cu Kalașnikovul lângă pat. Bérénice părea să fi ațipit în fotoliu, în fața televizorului cu ecranul gol și strălucitor. Hortense părea să-și fi pierdut veleitățile sale

amoroase atunci când el apăruse în baie. Se întinsese încet, dar adormi imediat. Malko începea să-și pună la punct un plan ca să scape de supravegherea Nissan-ului. Hortense, lungită pe o parte, se întoarse și, deodată, se lipi de corpul lui Malko, înghesuindu-se strâns în el. Foarte repede, gândurile lui Malko se risipiră în fierbințeala pântecelui ei. Hortense se mișcă puțin, împingându-se mai mult în el. Era de nestăpânit... Încet, el își dădu jos pantalonii și se lipi de fundul tinerei negrese. De această dată, ea începu să se onduleze cu perfidie.

El simți, prin materialul subțire al slipului său, pielea arzând. Când se dezbrăcă complet, membrul său alunecă și se cuibări cu totul normal între cele două globuri. În acel moment, Hortense scoase un geamăt ca și când avea un coșmar. Malko aruncă o privire înspre Bérénice care părea că adormise. Era destul de întuneric pentru ca ea să distingă ce se petrecea.

Cu piciorul lui, îl ridică pe cel al lui Hortense și, aproape fără efort, i-o vârî până la rădăcină prinzând-o de șolduri ca să o pătrundă mai bine. Se mișcă încet și patul începu să scârțâie. Hortense respira din ce în ce mai repede și mai tare, acoperind bâzâitul televizorului. Acest episod erotic ce se consuma între două pericole era delicios. Probabil că ar fi terminat repede și discret, dacă Hortense nu s-ar fi așezat imediat pe burtă, scăpându-i...

Frustrat, el se îndreptă și fără să vadă privirea lui Bérénice. După poziția capului ei, ghici că ea îi urmărește. Prea târziu! Nu putea să se mai stăpânească. Se întinse peste Hortense și imediat ea se arcui desfăcându-și coapsele musculoase. Malko se afla în poziția care-i plăcea; în genunchi, în spatele tinerei femei. Fără să-i pese de Bérénice, o pătrunse din nou. Aparent, avea aceleași gusturi ca și Hortense. Ea începu să puncteze fiecare mișcare cu gemete sacadate pe care Bérénice nu putea să nu le audă, decât dacă ar fi fost surdă...

Un scârțâit ce venea dinspre fotoliu îl intrigă. Ochii săi fiind obișnuiți cu semiîntunericul, o văzu pe Bérénice care tocmai își trase fermoarul combinezonului până la refuz și își băgă o mână între coapse. Participa și ea în felul ei.

Asta reuși să-l dezvinovățească pe Malko, și să-l ducă cu gândul la situația de acum câteva zile, în camera de motel, când năvala asasinilor îl împiedicase să termine. El se retrase, contemplând câteva secunde fundul nemaipomenit al lui Hortense înainte să-i pună vârful sexului pe deschizătura dintre coapse.

Hortense își desfăcu fesele cu mâinile pentru a-i ușura trecerea. Era prea frumos. Rămase doar câteva clipe abia înfipt, strâns de inelul pe care urma să-l violeze, apoi se lăsă cu toată greutatea pe negresă. Carnea ei rezistă o secundă apoi, dintr-o mișcare, i-o băgă până la rădăcină. Câteva fracțiuni de secundă de neuitat... Se auzi un țipăt scurt urmat de un scârțâit de fotoliu.

Bérénice țipase întinzându-și brusc picioarele; imaginea lui Malko sodomizând-o pe Hortense îi declanșase orgasmul. Ecranul televizorului împrăștia aceeași lumină albăstruie.

El se dezlănțui. Hortense începu să se miște, desfăcându-se pentru ca membrul să pătrundă și mai adânc; se trase, apoi alunecă și, deschizându-se și mai mult, fiind respins de elasticitatea fundului ei. Hortense gemea din ce în ce mai puternic, cu mâinile încleștate pe cearceaf. Ea mai căuta încă forța să se ridice ca să se întoarcă cu fața la Malko. Acesta, cu un ultim avânt, se goli în adâncul șalelor și rămaseră lipiți unul de celălalt, datorită transpirației, ca niște timbre poștale. Hortense strigă la Bérénice cu o voce tulburată:

— Ar fi bine să vii și tu...

Bérénice își ridicase fermoarul scuturând din cap:

— Nu, eu nu vreau, din cauza lui Alphonse.

Malko regretă înțelepciunea sa. Să aibă două femei ca ele în același timp era o amintire de neuitat.

Hortense dispăru în baie. Malko coborî încet pe pământ: ar fi trudit ore în șir la această crupă de abanos. El se scutură, cuprins parcă de frisoane. Acum trebuia să se întâlnească cu Jacky Marinarul. Pauza se terminase.

* * *

Flăcările formau o linie punctată luminoasă la orizont, indicând direcția oceanului. Malko, cu Kalașnikovul sub braț, înfășurat într-o pânză, țâșni pe culoarul exterior ce făcea legătura între camere, fiind urmat de Hortense și Bérénice. Erau mult mai încordați.

Barul era gol ca și holul. Ieși sub copertină, în fața hotelului *Zamba*, studiind împrejurimile. Nu zări pe nimeni la orizont și nici un vehicul.

Privirea lui Malko se îndreptă imediat spre locul de parcare. Pulsul se accelerà. Erau mai multe vehicule, dar nici unul care

să semene cu Nissan-ul. Privi mai departe, spre clădirile Elf, apoi spre fundătura de pe aleea care dădea în bulevardul ce mergea de-a lungul Coastei Sălbatice. Nissan-ul plecase! Era de neînțeles și prea frumos totodată. De ce acești misterioși adversari întrerupseră brusc urmărirea?

Farurile mașinii Land-Cruiser nu luminară nimic suspect în timp ce hurducăia pe urmele vechi de roți. Nu rezolvase încă misterul, atunci când se opri în fața vasului *Sunduwner* luminat ca o navă de război. Un proiector mobil îi mătură cu un fascicul de lumină și vocea dogită a lui Jacky Marinarul îi interpelă:

— Grăbiți-vă, mi-e sete!

Curtenitor, le ajută pe cele două femei să intre într-o cabină, reținându-se în mod vizibil ca, în trecere, să nu le pipăie pe fese.

— Unde ați găsit asemenea creaturi? gemu el. Credeam că nu există decât în benzile desenate.

Deveni sentimental. Desfăcu o sticlă de Moët, luată dintr-o cutie de carton, cu siguranță furată de pe docuri și îi făcu semn lui Malko să-l urmeze în cabină. Erau, parcă, într-un alambic. Guena, micuța negresă, dormea pe pat, încolăcită ca pisică.

Jacky Marinarul își fixă ochii albaștri și spălăciți asupra lui Malko.

— Trebuie să vă spun un lucru neplăcut, gâjâi el. M-am interesat puțin și m-am lămurit că nu miroase-a bine pentru dumneavoastră și prietena dumneavoastră. Nu știu care din cele două.

Malko simți o greutate ca de plumb în stomac.

— Ce vreți să spuneți?

— Niște tipi vă vor pielea. Niște barosani sosiți din Brazzaville cu o mașină mare japoneză 4 x 4. Sunt plini de bișnari și au recrutat, pe loc, toți vagabonzii pe care i-au găsit în orașul Pointe-Noire, în frunte cu gealații care declanșează grevele și jefuiesc magazinele. În plus, pe lângă cuțitele lor, le au furnizat și arme adevărate. Va trebui să plecați când ei nu se vor aștepta la asta; dacă nu, lăsați mașina aici, și luați trenul sau avionul.

Malko prefera această soluție, dar nu înțelegea neputința lui Jacky.

— Mi-ați spus că aveți prieteni la Miliție, îi aminti el. Nu există nici un mijloc prin care să ne asigurați protecția?

Informatorul dădu din cap.

— Nu împotriva acestora. Sunt acoperiţi de Siguranţa Statului. Altfel spus, te pot tăia în bucăţi pe bulevardul Charles de Gaulle şi oamenii vor întoarce capul în altă parte.

Părea de necrezut.

— Cum aţi aflat toate acestea?

— De la Eugénie Kangou. Se pare că ea îl cunoaşte pe unul dintre tipii veniţi de la Brazzaville. I-a cerut să-i recruteze prietenii. Dar vă va spune chiar ea.

— Cum aşa?

— Vom cina cu ea astă seară în oraş. Aici n-ai ce hali...

Lui Malko nu-i mai era foame.

— Şi dacă am pleca imediat din Pointe-Noire?

— Sunteţi nebun? Aici este o zonă „sensibilă". Negroteii se joacă de-a războiul ca să producă panică. Vă vor mirosi la barajul de la ieşirea din oraş şi, la Mayumbé, riscaţi să tragă asupra dumneavoastră. Eu cred că nu vă vor face nimic atâta timp cât sunteţi în oraş, deoarece nu vor să facă valuri. Acum să mergem să halim. Dacă vreţi, puteţi să vă culcaţi toţi pe vapor.

Fără a aştepta răspunsul lui Malko, ieşi din cabină şi ajunse la dunetă. În şoaptă, Malko o puse la curent pe Hortense cu ultimele descoperiri. Ea se întristă.

— Nu pot să-l găsesc pe colonel decât peste câteva zile. Numai el poate interveni.

Bérénice gustase din Johnny Walker şi-i străluceau ochii. Jacky Marinarul îi scoase afară şi se-ngrămădiră în Land-Cruiser.

— Eugénie ne aşteaptă acolo, spuse el, în timp ce demara.

* * *

Eugénie Kangou, într-o rochie de strech roşie mulată ca o mănuşă, cu o figură trufaşă, le primi pe cele două negrese, cu dispreţul pe care-l au adesea curvele faţă de femeile cinstite. Prezentările au fost făcute cu răceală. Dintr-o dată, ea nu avu ochi decât pentru Malko, începând a-şi pune picior peste picior într-un mod atât de indecent, încât el îi zări blăniţa de sub abdomen.

Se aflau în centrul oraşului, într-un restaurant în aer liber, situat pe trotuar. Vreo douăzeci de mese din lemn afumate din abundenţă de grătarul aşezat puţin mai departe, unde se prăjeau bucăţi de peşte şi crevete. Toată burghezia neagră din

oraş se afla acolo. Jacky ocupă o masă afară şi strigă la o pocitanie care servea:

— Hei, chelner, adu-ne berea!

Fără bere, Africa s-ar ruina. Puse o lumânare pe masă şi se priviră chiorâş ca pisica cu câinele. Malko se întrebă ce avea să-i spună Eugénie.

Nu departe, un negru grăsan pălăvrăgea cu voce tare, biciuind putregaiurile regimului. Jacky rânji.

— Congolezii au gura mare, dar nu fac niciodată nimic...

Malko nu avu timp să-i răspundă. Aşezat cu faţa la şosea, tocmai văzu apărând botul alb al Nissan-ului ce rula cu viteză mică. Un val de adrenalină îi invadă arterele. Şi Eugénie văzuse vehiculul. Ea se ridică brusc, încălecă banca pe care era aşezată şi se repezi spre masa vecină. Malko făcu la fel.

— Atenţie! Culcaţi-vă, strigă el.

Zărişe ţeava unei arme ce-şi fixa gura neagră printr-una din ferestrele lăsate ale Nissan-ului. Cu o violentă lovitură neaşteptată, o făcu pe Hortense, ce era aşezată în partea stângă, să se dea înapoi. Jacky, obişnuit cu loviturile dure, îşi băgase capul sub masă, urmat de Malko. Numai Bérénice Koukolo, înspăimântată, stând cu spatele la Nissan, binevoi să se întoarcă...

Pârâitul unei puşti de asalt acoperi dintr-o dată zgomotul vocilor. Malko simţi o arsură pe braţ. Vor fi măcelăriţi. Nissan-ul se opri în faţa restaurantului ca să-i mitralieze în voie.

Portiera din faţă se deschise şi un bărbat sări la pământ. Boris, cu privirea mai dementă ca niciodată, cu o expresie de ură pe faţa-i osoasă, ţinea Kalaşnikovul în poziţie de tragere. Încet, asasinul avansă spre masa lui Malko, în mijlocul urletelor de spaimă ale clienţilor ce fugeau în toate părţile; era foarte hotărât să ducă la bun sfârşit masacrul.

Capitolul XIV

Niște scântei galbene țâșniră din țeava puștii de asalt ce depășea portiera Nissan-ului. Asurzit de bubuituri și fierbând de furie, Malko se târî ca să se îndepărteze de masa unde proiectilele treceau prin lemn spărgând farfurii, ricoșând în toate direcțiile. Ajunse la Land-Cruiser unde se afla Kalașnikovul. Clienții fugeau, se aruncau la pământ, unii erau răniți, alții morți. Bărbatul grăsan de la masa vecină nu mai pălăvrăgea; avea capul străpuns de un glonț, iar obrajii sfârtecați. Lângă el, însoțitoarea lui, un fel de „Mamie", îmbrăcată într-o tunică împestrițată, se rostogolea la pământ urlând ca o sirenă.

Jacky Marinarul zbieră de sub masă:

— Chemați miliția! Chemați miliția!

Tirul se opri brusc. Malko ridică capul. Nissan-ul demară în trombă. Pasagerii săi nu aveau chef să dea nas în nas cu o patrulă de milițieni. Hortense reușise să se refugieze în spatele unui ziduleț de ciment care o proteja. Jacky se ridică în același timp cu Malko și se aruncă la timp ca s-o prindă pe Eugénie de glezne. Se prăbuși peste ea și o strânse de gât cu atâta violență încât ea nu avu timp să țipe.

— Să știi că n-o să ajungi în rai pentru ce ai făcut!

O ridică și o trase în afara zonei luminate spre Land-Cruiser. Nimeni nu acorda atenție incidentului. Majoritatea clienților erau pe punctul de a fugi; alții, șocați, rămaseră încremeniți. Niște răniți gemeau încă prăbușiți sub masă sau la pământ. Mai multe femei erau în pragul unor adevărate crize de nervi.

Malko se repezi la Bérénice Koukolo prăbușită cu fața pe masă. Spatele costumului său nu mai era decât o enormă pată roșie. Ea fusese împușcată în spate încă din primele secunde, cu cel puțin șase gloanțe. Sângele se prelingea pe pământ.

— Ticăloșii, explodă Hortense Saboukoulou, cu ochii arzând de furie. Unde este târâtura aia?

— A luat-o Jacky, spuse Malko. S-o ștergem înainte să sosească milițienii.

Nu mai era nimic de făcut pentru Bérénice. Se pierdură ușor prin mulțime și fugiră până la Land-Cruiser.

Eugénie era sprijinită pe caroserie, iar Jacky în fața ei. Văzându-i de departe, ai fi spus că este un cuplu de îndrăgostiți... Dar degetele informatorului CIA erau încleștate în jurul gâtului fetei, ținând-o în același timp în picioare. Întoarse spre Malko o privire de nebun.

— Sunt un prost! Zise el scurt. Un neghiob. Nu m-aș fi gândit niciodată ca târfa asta să-mi dea o astfel de lovitură... Dar mi-o va plăti. Să mergem la vapor!

Malko preferă să nu-i mai răspundă, fiind furios pe el însuși că a avut încredere în informatorul CIA. Deschise mașina și Jacky urcă în spate împingând-o în fața lui pe Eugénie. Abia urcați în mașină, acesta îi trase un cot între coaste; ea scoase un țipăt de durere și se îndoi. Dintr-o lovitură, o aruncă pe podea și îi puse un picior pe cap.

Malko străbătu orașul ca un somnambul, fără să se gândească că drumul ce ducea la Alphonse Loukoula era iremediabil pierdut. Adversarii săi reușiseră...

Ajunși în fața vasului *Sundowner*, Jacky deschise portiera și-o trase pe Eugénie Kangou afară. Negresa amuți de spaimă; ochii săi se învârteau în orbite ca bilele de la loto.

— Mergeți să vă luați catrafusele de la hotel și veniți înapoi, spuse informatorul. E mai bine să vă culcați aici. În acest timp, voi vorbi cu fata asta. Ea are lucruri interesante să-mi povestească.

Fără să aștepte răspunsul lui Malko, o împinse pe negresă spre pasarelă. Malko demară. Hortense Saboukoulou izbucni deodată în hohote de plâns isterice. Trebui să oprească într-un loc pustiu ca s-o liniștească.

— Este oribil! zise ea. De ce această sălbăticie?

— Sunt interese enorme în joc, spuse Malko. Cei care au inscenat atentatul asupra avionului DC10 știu că, prin Alphonse Loukoula, putem să ajungem la sursă și să aflăm totul. Au complici congolezi și îi folosesc. Iată de ce sunt siguri că nu vor fi pedepsiți.

După un timp, el reuşi să plece. Hortense aproape că se calmase. Înainte de a ajunge la *Zamba,* luă Kalaşnikovul de sub scaun, îl armă şi-l puse pe genunchi. Numai după ce inspectă cu grijă locurile, fără să vadă nimic suspect, el opri maşina şi intră în hotel. Îşi ascunse arma în învelitoare şi, în cinci minute, îşi făcură bagajele şi plătiră. Se îndreptau spre port.

* * *

Jacky Marinarul se ivi din tambuchi cu puşca în mână, chiar în secunda în care Hortense şi Malko puneau piciorul pe vasul *Sundowner.* Avea bustul gol, privirea glacială şi mâinile pline de sânge!

— Auzisem zgomot, spuse el.

— Ce aţi făcut? exclamă Malko scârbit de aspectul informatorului.

Ai fi spus că era un măcelar care tocmai a înjunghiat un porc. Avea sânge peste tot! Pe braţe, pe piept şi chiar pe bascheţi.

— Veniţi, zise el, o să vă arăt.

Ei îl urmară prin măruntaiele vaporului *Sundowner* până în spate, unde se găseau buncărele pentru depozitat crevetele. Şi, când ajunse în ultimul, Jacky luă o lampă electrică şi o îndreptă spre fundul încăperii. Fasciculul lumină o formă în picioare, rezemată de perete.

— Dumnezeule, exclamă Hortense Saboukoulu, cu o voce speriată. Nu-i posibil.

Eugénie Kangou era de nerecunoscut; rochia era ruptă în bucăţi şi flutura în jurul taliei. Vârful de oţel al unui cârlig de măcelar, agăţat de un lanţ în tavan îi străpunsese umărul. Jacky Marinarul o atârnase ca pe o bucată de carne. O carcasă de oaie zăcea întinsă pe tabla de pe jos. Cu ochii sticloşi, Eugénie nu părea să-şi dea seama de prezenţa lor. Malko tresări când descoperi un amănunt îngrozitor. Urechea dreaptă a lui Eugénie fusese retezată de la rădăcină, probabil cu un cuţit de abator. O dâră lungă de sânge, coborând până la umăr, semăna parcă cu un fular roşu.

— Este îngrozitor! explodă Malko. De ce aţi mutilat-o?

— Aţi văzut ce au făcut! ripostă Jacky. Această târâtură nu vrea să îmi spună nimic. Atunci am urmat obiceiul local. Aici,

hoţilor li se taie o ureche pentru a-i determina să mărturisească unde şi-au ascuns prada. În general, nu aşteaptă să le spui de două ori ca să aştearnă totul pe masă.

— Dar ce aţi vrea să vă spună?

— Mai întâi, să ne zică ce s-a petrecut adineauri. Numai ea putea să le spună unde halim. Jură că nu ştia ce avea să se petreacă. Eu nu cred nimic din toate acestea. Am văzut-o punându-se la adăpost. Şi apoi, ea mi-a comunicat o grămadă de alte lucruri interesante. Va fi greu pentru noi să părăsim oraşul...

Tăcu, lăsându-i lui Malko timp să-i rumege vorbele; nu-i venea să creadă urechilor. Ai fi crezut că a revenit timpul filmelor „western".

— Ce vreţi să spuneţi?

Jacky îi aruncă o privire dispreţuitoare şi spuse cu un ton ironic:

— În cazul în care nu aţi remarcat, Pointe-Noire este o fundătură. Aici eşuează toate epavele ce se târăsc în Africa Centrală, apoi nu mai este decât Atlanticul...

— Dar există aeroportul, obiectă Malko, drumurile şi trenul.

Informatorul CIA dădu din cap cu ironie tristă.

— Sigur, dar această târâtură mi-a povestit ce v-au pregătit aceşti tipi. Cu prietenii pe care i-au recrutat, au destui bărbaţi care vă aşteaptă la aeroport sau la gară. Este simplu: sunt puţine avioane şi un singur tren pe zi pentru Brazzaville. Acolo, nu pot acţiona imediat; vor aştepta să ajungeţi în mijlocul pădurii Mayumbé ca să vă taie gâtul şi să vă atârne în bambuşii gigantici.

— Dar drumurile?

— Care drumuri? Nu există *drumuri,* ci numai pista pe care aţi venit. Este o singură rută cu puncte obligatorii de trecere. Primul se găseşte la Hinda, la vreo douăzeci de kilometri de aici, păzit de miliţie. Este locul unde veţi cădea în capcană. Vă vor opri sub un pretext sau altul, ceea ce le v-a permite să vă ia de o parte şi să vă lichideze cu uşurinţă.

Se făcu din nou linişte în cabina micuţă. Niciodată Malko nu s-ar fi gândit că Pointe-Noire putea fi o asemenea capcană...

— Aşteptaţi, asta nu e tot, continuă informatorul. Am aflat de la ea încă o treabă urâtă. De mâine, rafinăriile sunt în grevă. Se pare că toată lumea o ştie şi nu mai există nici o picătură de benzină în oraş. Aţi făcut plinul?

— Nu, mărturisi Malko. Aveam de gând să-l fac mâine dimineață.

— Atunci, luați-vă gândul de la plecare. Nu există pompe până la Loubomo...

— În acest caz, cum vom putea pleca? îl interogă Malko. Îmi spuneți că supraveghează gara și aeroportul.

Jacky Marinarul zâmbi răutăcios.

— Veniți, vă voi explica.

— Dar fata...

— Lăsați-o acolo unde este, răspunse tranșant informatorul.

Malko nu se mișcă din loc.

— Dă-i drumul! ordonă el. Este inuman.

Ochii albaștri ai lui Jacky se întunecară și strânse pumnii.

— Sunteți cu adevărat neghiob, băigui el. Târâtura asta era gata să ne lichideze pe toți. Și, în fond, sunt pe vaporul meu.

— Asta nu-i un motiv, zise Malko pe un ton glacial. Este un tratament inuman. Nu mă voi mișca de aici.

Câteva secunde, cei doi bărbați se măsurară din priviri apoi, Jacky Marinarul, bombănind, avea să o ia pe Eugénie de mijloc, o ridică din cârlig și o lăsă să se prăbușească pe podea.

— Așa vă convine? mormăi el.

— Nu, spuse Malko. Are nevoie de apă și de pansamente. Mergeți să aduceți ceea ce îi trebuie.

Din nou, informatorul cedă. Eugénie era întinsă inconștientă pe dușumea. Jacky reveni cu o trusă de urgență și îi pansă în silă rănile tinerei negrese. Apoi îi puse o sticlă cu apă lângă ea și se ridică cu o dorință năprasnică de a omorî în priviri.

Malko îi zâmbi.

— Mersi. Nu trebuie să devenim dușmani. Ei părăsiră buncărul pe care Jacky îl închise cu un lacăt enorm și ajunseră la dunetă. Informatorul luă o sticlă de Johnny Walker și bău din ea câteva înghițituri bune. Apoi, proasta sa dispoziție îi dispăru. Bombăni totuși la adresa lui Malko:

— Dacă era altul în locul dumneavoastră, îi spărgeam botul.

— Spuneți-mi ce idee v-a venit, îi ceru Malko prefăcându-se că nu l-a auzit.

— Iată despre ce este vorba: mergem la gară și stați la vedere. Acolo nu riscați nimic.

— Și după aceea? întrebă Hortense Saboukoulu, vizibil speriată.

Jacky își frecă barba și zâmbi cu viclenie.

— Există o chichiță pe care nu o știți. Traseul parcurs de trenuri este relativ nou. Există o cale ferată veche care nu mai este folosită decât de drezine. Ocolește mai mult, dar ce vă pasă? Veți ajunge totuși primii la Loubomo. Acolo v-a trebui doar să luați un taxi pentru Brazzaville.

— Dar cum vom găsi o drezină? se miră Malko.

— Cunosc un băiat la gară. Pentru cincizeci de mii de franci vă va lua. Face uneori curse pentru turiști.

Părea tentant. Informatorul CIA preciză imediat:

— Mâine dimineață, mă duc acolo în jurul orelor șase și aranjez totul. Mă găsiți cu puțin înainte de plecarea trenului, pe la șapte.

— Am putea să dăm lovitura în tren, remarcă Malko. Datorită dumneavoastră, suntem înarmați.

— Și dacă, într-o gară oarecare, acești tipi vă trimit milițienii pe cap? Vor confisca atunci Kalașnikovul și veți rămâne golguț.

— Este corect, recunoscu Malko. Vom încerca planul dumneavoastră.

* * *

Prin geamlâc, Malko privi cerul albastru. De data asta timpul era frumos. Jacky îl scuturase zdravăn cu o oră mai devreme, înainte de a pleca la gară. Se uită la ceas. Era șapte și jumătate. Trebuia să plece. Hortense îl privi fix cu un aer neliniștit.

— Crezi că asta va merge? îl întrebă ea.

— Sper, spuse Malko.

Ei coborâră de pe vasul *Sundowner* și luară mașina Land-Cruiser, la bordul căreia dormise unul dintre marinarii lui Jacky, pentru orice eventualitate. Făcură cinci minute până la gară. În fața lor era aglomerație și înghesuială. Mulțimea era încărcată cu pachete și înconjurată de copii; mai erau și vânzători ambulanți. Era o animație gălăgioasă și veselă.

Plecarea unicului tren cotidian pentru Brazzaville era totuși un eveniment. Malko parcă Land-Cruiser-ul, luă Kalașnikovul înfășurat în pânză și se duseră cu toții pe peron unde era trasă garnitura de tren. Era imposibil, în această învălmășeală, să-și distingă adversarii. Jacky Marinarul se ivi din mulțime cu un zâmbet satisfăcut:

— Veniți, spuse el.

Se îndreptară spre vagoanele de clasa întâi, mai puţin murdare decât celelalte. Ei erau singurii albi. În afară de câţiva excentrici, nici un expatriat nu lua trenul. O mulţime resemnată era înghesuită în vagoanele de clasa a doua, într-un spaţiu incredibil de mic, ticsit cu coşuri, cu copii, cu tot felul de bagaje bizare, totul într-o harababură de nedescris. Câţiva soldaţi se plimbau pe peron.

Jacky dădu la o parte un grup ce obstrucţiona intrarea într-unul din vagoanele de clasa întâi.

— Urcaţi aici.

Malko şi Hortense îl urmară. Mirosul nu mai era aşa de puternic, dar nu găsiră nici un loc liber. Informatorul deschise imediat cealaltă uşă ce dădea înspre linia ferată şi sări. În această parte, gara era pustie.

— Măi, flăcăule, te aştept acolo, îi spuse Jacky, lângă castelul cu apă. În principiu, ceilalţi tântălăi nu îşi vor face griji, pentru că v-au văzut urcând în tren.

Ei traversară liniile ferate ca să ajungă la drezină, o locomotivă diesel cu o platformă ce serveşte, în mod normal, la transportul muncitorilor care repară căile ferate. Un negru era aplecat peste motor. Bătu palma cu Jacky, ca africanii, apoi îi strânse ceremonios mâna lui Malko şi lui Hortense.

— Asta-i şefule, anunţă el. Totul e pregătit. Dar am gâtul uscat...

Eterna aluzie la berică... Malko dădu o mie de franci şi conductorul plecă cât putu de repede spre vânzătorii ambulanţi. Malko şi Hortense se instalară cum putură pe nişte cufere şi observară că trenul se pusese în mişcare. Din păcate, erau uşor de reperat, ca muştele într-un pahar cu lapte. Secundele se scurgeau. Deodată, la o sută de metri mai departe, un bărbat sări din trenul ce staţiona urmat de un altul şi apoi de un al treilea. Ultimul era Boris, ucigaşul din Brazzaville. Tocmai acum înţeleseseră ce se petrecuse.

În acelaşi timp, conductorul drezinei reveni cu berea într-o cutie de carton. Jacky strigă la el să se grăbească. Cei trei bărbaţi se apropiau fugind de-a lungul şinelor. Boris scoase un pistol de la centură şi urlă către conductor:

— Hei, tu, nu pleci nicăieri!

Malko desfăcu pânza care ascundea Kalaşnikovul şi duse puşca la umăr. Boris se opri brusc.

— Albul ăla e nebun! strigă el.

Mecanicul drezinei, cu berile în braţe, holba nişte ochi înnebuniţi. Fără a-i lăsa timp să reacţioneze, Jacky îl luă de ceafă şi îl ridică în locomotivă.

— Haide, dă-i drumul! ordonă el.

— Dar, şefule, i-ai văzut pe ăia trei?

Boris şi prietenii săi mormăiau în lingală interzicându-i să se mişte. Stăteau la distanţă, fiind ţinuţi la respect de Kalaşnikov. Malko voia să evite să tragă. În spatele lor era un tren înţesat de călători.

— Mişcă-te când îţi spun! insistă Jacky.

— Ei spun că sunt de la *polisie*.

Informatorul îl apucă de claia de păr ondulat:

— Poliţie sau nu, îţi sparg capul dacă nu-i dai drumul! Doar mă cunoşti.

Forţat, negrul porni locomotiva diesel, şi drezina se zgudui scârţâind. Boris urlă de necaz şi ridică pistolul. Malko nu ezită. Rafala atât de scurtă a Kalaşnikovului făcu să sară pietricelele în faţa asasinului ce fugi să se adăpostească în spatele vagoanelor din gară. Cei doi complici rămaseră acolo bălăbănindu-şi braţele.

Cu o încetineală exasperantă, drezina se îndepărta de gară. Malko puse la loc Kalaşnikovul înainte de a ajunge la trecerea la nivel. Doi puşti se agăţară de drezină, bucuroşi. Câteva şuturi date de Jacky îi desprinseră de ea. Acesta îi întinse mâna lui Malko.

— Noroc! Sunt bucuros că am putut să vă fiu de ajutor. Amintiţi-i prostănacului ăstuia să schimbe macazul când ajungeţi la calea ferată veche, altminteri riscaţi să fiţi prinşi.

— Mulţumesc, spuse Malko, ce-i veţi face lui Eugénie?

— Nu ştiu, nimic.

— Să nu o omorâţi.

— OK, cedă Jacky sărind din drezină, când ajunse în dreptul clădirilor Elf.

Cu siguranţă, conductorul drezinei ar fi făcut la fel. Malko se întoarse: gara se afla deja la un kilometru depărtare. Fără Jacky Marinarul, nu ar fi ieşit niciodată din Pointe-Noire. Aşezată pe un cufăr, Hortense Saboukoulou privea distrată peisajul anost din jurul lor.

Ei nu spuseră nici un cuvânt până când ajunseră la macaz. Conductorul coborî ca să treacă drezina pe şinele vechi şi puse apoi la loc dispozitivul.

În fața lor, verdeața din Mayumbé închidea orizontul. Dieselul torcea liniștit și-și schimba ritmul când panta devenea mai abruptă... Imediat, salcâmii făcură loc bambușilor uriași. Trecură pe lângă o uzină de cărbune de pădure și se înfundară în masivul muntos. Temperatura scăzu treptat. Priveliștea era minunată, cu văi, cu râuri, cu pereți abrupți. Arborii gigantici se înălțau drepți până la cer. Totul era bine, cu condiția ca cei ce îi urmăreau să nu găsească vreun avion sau vreun elicopter! În caz contrar, va fi un moment dificil la Loubomo...

Așezată pe cufărul său, Hortense privea drumul îngust din fața ei, care părea înghițit de pădurea sălbatică.

— Trebuie neapărat să-l găsim pe Alphonse Loukoula, zise ea. Dar nu va fi ușor.

Drumul era lung până la Brazzaville. Malko avea timp să analizeze totul.

Capitolul XV

Epuizat de drum, Malko, aproape adormit și incapabil să lege două vorbe, sălta inert la fiecare hop. Ei străbăteau acum Congo. Hortense dormea, prăvălită peste el. Călătoria era obositoare. Parcursesera drumul în cinci ore pe serpentinele amețitoare din Mayumbé. Apoi, colac peste pupăză, drezina a rămas în pană, iar ei stăteau cu teama în suflet ca nu cumva trenul să sosească înaintea lor în Loubomo. Îi apucase și o ploaie torențială care îi udase până la piele. În fine, un taxi amărât, o vechitură de o murdărie crasă, cu arcurile slăbite, îi duse, pentru douăzeci de mii de franci, pâna la Brazzaville. Când primele lumini din Kinshasa și din Brazzaville apărură la orizont, șoferul se întoarse către el și îl întrebă:

— Încotro, șefu'?

Înainte ca Malko să poată răspunde, Hortense deschise ochii și spuse în lingală, apoi îi traduse lui Malko.

— E mai bine să vii la mine. Nu vor îndrăzni să-mi atace casa; știu cu cine sunt.

Luminile din bulevardul Djoué îl scoaseră pe Malko din toropeală. După Loubomo, Brazzaville semăna cu un oraș mare, cu multe lumini și un trafic relativ intens.

Abia se ținea pe picioare când urcară scările acasă la tânăra femeie. Hortense se prăbuși imediat într-un pat mare, creație a lui Claude Dalle, cu oglinzi tăiate oblic unde se reflectau formele sale splendide. Nici măcar nu se dezbrăcase.

Când Malko se trezi, se făcuse ziuă! Se uită la ceas: era ora cinci și patruzeci de minute. Se ridică încet, se dezbrăcă și se duse să-și facă un duș. Primul lucru pe care urma să-l facă era să o caute pe misterioasa Tania, femeia cu care Alphonse Loukoula făcea afaceri. Hortense Saboukoulou deschise și ea ochii.

— Va trebui să mă ajuţi să o găsim pe Tania, spuse el. Pentru tine e mai simplu.

— Voi încerca, răspunse ea.

— De acord, în acest timp, mă voi duce să-l văd pe Thomas Hauser.

Plecă înaintea ei şi ajunse la Ambasada americană cu taxiul.

Thomas Hauser îl primi cu nervozitate.

— *Holy cow!* Înnebuneam de îngrijorare. De ce nu mi-aţi telefonat?

— Nu am avut timp, zise Malko. S-au petrecut destule lucruri rele în Pointe-Noire.

— L-aţi găsit pe Loukoula?

— Nu. Dar ştiu că trăieşte.

Când termină ce avusese de spus, Thomas Hauser era şi mai nervos. Îi era greu să-şi ascundă tremurul. După plecarea lui Malko, trăsăturile feţei se ascuţiseră şi mai tare.

— Feriţi-vă de Hortense Saboukoulou. Nu face altceva decât să vă manipuleze. Dacă congolezii vor pune mâna pe acest tip, nu-l vom mai vedea niciodată. Şi călătoria dumneavoastră nu va servi la nimic.

— Voi fi atent, promise Malko.

Americanul aprinse nervos o ţigară.

— Cel mai bine, spuse el gânditor, ar fi ca Tania să-i întindă o cursă şi să-l lichideze.

— În acest caz, obiectă Malko, nu vom afla niciodată adevărul.

Thomas Hauser tresări.

— Care adevăr? Acum îl cunoaştem. Libanezii i-au încredinţat o valiză-capcană lui Issam Hadjez pe care acesta i-a trimis-o lui Alphonse Loukoula. Iar el a reuşit s-o expedieze fără să se urce la bord şi să provoace explozia avionului DC 10. El este răspunzător de această catastrofă. Credeţi că nu merită să-i tragem două gloanţe-n cap?

— Bineînţeles, recunoscu Malko, dar ar fi mai bine să fie judecat de justiţia americană.

— Nu vom reuşi să-l scoatem din ţară, afirmă americanul. De altfel, după sosirea dumneavoastră, am primit câteva instrucţiuni clare de la Langley. Dacă punem mâna pe Alphonse Loukoula, trebuie să-l eliminăm, în pofida intereselor noastre...

Cu alte cuvinte, trebuia lichidat fizic. Malko îşi ascunse mirarea. Când şeful Centralei din Viena îi încredinţase misiunea, nu se pusese problema lichidării lui Alphonse Loukoula. Erau rare cazurile în care existau destule probe în acţiunile teroriste pentru a aduce pe cineva în faţa justiţiei. Dar Loukoula, care nu fusese decât un curier, putea să ducă la alţi oameni mai importanţi decât el.

— Este curios, spuse el, eu nu am primit nici o instrucţiune de acest fel. Mi-ar plăcea să-mi confirme Centrala Langley. Poate exista o neînţelegere.

— Asta vă uimeşte? îl întrebă Thomas Hauser. Totuşi, după câte ştiu, este modul în care aţi acţionat cu teroristul zborului 103 al companiei Pan Am, în Austria.

— Exact, spuse Malko, dar el era responsabilul, nu executorul.

Thomas Hauser ridică din umeri.

— *Bullshit!* Cu toate acestea, principalul răspunzător există: acela care a plasat bomba. Şi nu este decât mizerabilul de Loukoula. În privinţa celorlalţi – unul este mort – Issam Hadjez, iar altul e acum în mâna congolezilor. Până la urmă, îl vor spânzura în celulă.

— Şi libienii?

— Nu-i veţi putea implica niciodată. Nu există nici un martor.

— În afară de Loukoula.

— El nu a tratat direct cu ei. În orice caz, dacă eliminarea lui vă va crea probleme, mulţumiţi-vă doar să mă anunţaţi când îl veţi găsi. Voi lua cu plăcere povara asupra mea.

— N-am ajuns încă acolo, sublinie Malko. Totuşi, luaţi din nou legătura cu Langley şi discutaţi acest subiect.

Americanul îl conduse, dar îi strânse mâna cu mai puţină căldură.

Malko plecă pe jos, trecând prin faţa palatului prezidenţial. Temperatura era copleşitoare faţă de Pointe-Noire şi cămaşa din pânză era lipită de spate când urcă scările la Hortense Saboukoulou. El sună şi tânăra îi deschise imediat.

El simţi un şoc plăcut. Hortense redevenise apetisanta târfă tropicală pe care o cunoscuse. Machiată ca regina din Saba, ea era încântătoare într-un costum albastru – un pulover foarte mulat şi o fustă ultrascurtă – care părea să-i accentueze bazinul cambrat moştenit de la natură.

Ea citi dorința în ochii lui și îi zâmbi:
— Am găsit-o pe Tania.

* * *

În creierul lui Malko, mesajele fură bine recepționate, dar imediat, el o apucă pe Hortense de talie, lipind-o de el. Sânii ei se zdrobiră de cămașă și își strecură pulpa între picioarele lui Malko. Simplul contact cu acest corp splendid îl răscolea.

— Nu vrei să afli mai multe? întrebă ea năpustindu-se asupra gurii lui.

— Ba da, spuse el, furișând o mână sub fusta mini, smulgându-i slipul de un alb imaculat. Doar n-o să-și ia zborul.

Se desprinse de ea cu febrilitate. Amuzată, Hortense puse un picior pe masa joasă cu postamentul în formă de labă de leu din argint masiv, creație a lui Claude Dalle. Fără să-i ridice fusta, Malko o străpunse dintr-o singură mișcare, ca un soldățoi.

— Și tu, acum! suspină ea.

Totul se petrecu foarte repede. Ochi în ochi, se jucau cu limbile. Hortense țipă când el îi împrăștie sămânța-n pântece. Se împleticiră, gata să se prăbușească. Când Malko se retrase, ei se rostogoliră pe canapeaua din mătase, sleiți de puteri.

— Acum, mă vei asculta, poate, spuse Hortense Saboukoulou. Tania este rusoaică. Se numește Missitout și acum trei ani a divorțat de un ofițer din Securitatea Militară. De atunci, ea a câștigat mulți bani cu prietenele rusoaice. Au cumpărat un bar vizavi de agenția Aeroflot, care se numește *Black and White* și au pus la cale tot soiul de combinații.

— Ce afaceri putea face ea cu Alphonse Loukoula?

— Mi-a venit o idee, continuă Hortense. Una dintre prietenele mele o cunoaște puțin. Ea îi comandă adesea aparatură electrocasnică și malahit. Toate astea provin din Zair... Dacă Alphonse Loukoula s-a refugiat aici, înseamnă că îi aduce marfă de contrabandă.

— Și ea ce i-o da în schimb?

Ochii lui Hortense străluciră.

— În primul rând, franci. În Zair, toți sunt morți după lovele, pentru că aici devalorizarea se face rapid, cam de două ori pe lună. Și apoi caviarul. Îți amintești? Bérénice a spus că Alphonse l-a adus...

Totul se potrivea.

— Cum aș putea să intru în legătură cu ea fără să o alertez?

— Prietena mea se întâlnește cu ea în mod regulat. Îi va spune că ești un străin abia sosit și că te plictisești. Că îți cauți un „al doilea birou". Fetele astea n-au decât un singur gând: să se mărite cu un străin ca să o șteargă din Congo. Nu au chef câtuși de puțin să se întoarcă în Uniunea Sovietică.

— Cum arată?

— Brunetă, cu părul scurt, sexy. Îi cam place să tragă la măsea. În fiecare seară e pe terasa *Black and White*, spre ora opt. Ar trebui să te descurci și să o agăți.

— Dar ce facem cu Boris și cei care sunt în spatele lui?

Hortense făcu un gest de neputință.

— Nu putem întreprinde nimic împotriva lor. Dar colonelul se întoarce mâine. El va lua măsuri să te protejeze, însă până atunci, trebuie să fii foarte atent.

* * *

Black and White era un mic pavilion rotund în prelungirea căruia se afla o terasă, chiar în fața Agenției Aeroflot, lângă sensul giratoriu din capătul bulevardului Patrice Lumumba.

Când Malko se așeză pe terasă, aici se afla doar un alb în vârstă. Un polițist ascuns într-un colț al sensului giratoriu pândea mașinile ce încălcau regulile de circulație ca să stoarcă ceva bani de la șoferii neatenți. Se găsea în plin centru al orașului Brazzaville, dar credea că a poposit în fundul unui oraș de provincie.

Două femei apărură de pe o stradă laterală. Blonde, foarte machiate, cu niște rochii ce coborau până la glezne. Una, cu o gură mare de secătură și cu ochii imenși albaștri, îl privi în trecere pe Malko cu coada ochiului, interesată. Ele se așezară la o masă învecinată și comandară Gaston de Lagrange în niște pahare mari în formă de balon. Rușii au fost întotdeauna înnebuniți după coniacul bun.

Malko se așeză cu fața spre sensul giratoriu. Fără armă, se simțea totuși foarte vulnerabil. Boris și șefii lui nu intenționau, cu siguranță, să-l slăbească din ochi... Din nefericire, nu prea putea să aducă un Kalașnikov pe terasa unei crâșme... Zgomotul unei discuții aprinse îl făcu pe Malko să ridice capul.

La câţiva metri de el, un negru era cufundat într-o altercaţie violentă cu o femeie brunetă cu părul tuns băieţeşte, îmbrăcată cu un taior de jeans foarte scurt. Faţa ei dură şi osoasă, aproape masculină, era înfrumuseţată de o gură senzuală, machiată ţipător. Amândoi vorbeau în rusă!

Malko ciuli urechile şi îşi dădu seama că era vorba de o întâmplare confuză cu o maşină vândută şi prost reparată în care negrul fusese păcălit; se îndepărtară puţin, apoi se despărţiră sărutându-se. Femeia veni la celelalte două blonde şi începură să pălăvrăgească în rusă.

Malko o urmări pe cea care venise la urmă. După descrierea lui Hortense, trebuia să fie Tania Missitout. El aşteptă puţin, apoi, când una din cele două se ridică şi trecu pe lângă el, o interpelă:

— Sunteţi cumva Tania Missitout?

— Nu, răspunse blonda, dar nici ea nu-i departe, v-o trimit imediat.

Aceasta se întoarse la masă şi discută cu celelalte în şoaptă. Bruneta în taior de jeans se ridică şi se înfiinţă dinaintea lui Malko.

— Eu sunt Tania Missitout, anunţă ea. Mă căutaţi cumva?

Privirea ei îl străpungea ca un laser. O fixă şi el la rândul lui. Două riduri fine îi încadrau gura şi, în ciuda părului scurt, ea degaja un fel de senzualitate animalică.

Malko se ridică cu zâmbetul său cel mai fermecător.

— Exact! zise el. Mi s-a spus că aţi putea să mă ajutaţi să cumpăr anumite lucruri care nu se găsesc în Brazzaville. Lucrez pentru BOS' şi tocmai am sosit aici. Beţi ceva?

Tania Missitout râse puţin forţat.

— Dacă aveţi bani e uşor... Beau un Cointreau cu multă gheaţă.

Ospătarul apăru ca prin miracol. Ea îi îndepărtă pe vânzătorii de ceasuri cu gestul unui om plictisit. Nu era nici pe departe o tandră. Sânii îi jucau sub puloverul foarte fin şi, în ciuda alurii băieţoase, avea nişte unghii lungi, vopsite cu ojă roşie.

— O, cred că am în pungă tot ce-mi trebuie! zise Malko cu un ton liniştitor. Se ştie că viaţa este foarte scumpă aici.

---

1. Bouygues Off Shore = societate franceză de construcţii şi lucrări publice, înfiinţată în 1952 (n.r.)

— Atunci, pot să vă ajut, spuse simplu Tania Missitout. Aici se găsesc de toate. E suficient să mergi în Zair şi să le aduci. Am legături bune.

— Mi-ar plăcea să vorbesc despre toate acestea cu dumneavoastră, spuse Malko „timid". Aş putea să vă invit la cină?

Ea nici măcar nu-l refuză de formă.

— Sunt cu o prietenă, spuse ea. Nu-mi convine s-o las baltă.

— Şi ea e bine venită, afirmă Malko.

Îşi luă totuşi răgazul să deguste puţin Cointreau, apoi se întoarse la masa ei. Legătura era stabilită. Câteva clipe mai târziu, Tania reveni, însoţită de blonda cu gura mare.

— V-o prezint pe Olga, spuse ea. E rusoaică ca şi mine şi îi place viaţa.

— Bună seara, *gospodin*, murmură Olga cu un zâmbet plin de senzualitate.

Ea îşi pironi privirea în ochii lui Malko şi pe fruntea ei părea scris „regulează-mă".

— Să mergem să mâncăm la *M'Bamou*, sugeră Tania, este cel mai bun restaurant.

* * *

Blonda Olga îi strângea piciorul lui Malko între ale ei pe sub masă, gângurind excitată. Erau aşezaţi ultimii în imensul salon. Ca prin minune, cele două rusoaice se mai ţineau încă pe scaunele lor, cu pomeţii roşii, cu râsul gălăgios şi privirea aprinsă. Ele mâncaseră cât patru, băuseră cât şapte şi mai încheiau cu încă un Cointreau *on ice*, servit în pahare de whisky. În aparenţă, îşi împărţiseră sarcinile: Tania afacerile, iar Olga sexul.

Comportamentul ei faţă de Malko nu lăsa nici urmă de îndoială cu privire la intenţiile sale. Tania se ridicase de trei ori de la masă ca să dea telefon şi nu se ocupa deloc de Malko.

Ea se ridică a patra oară, după câteva cuvinte murmurate încet la urechea prietenei sale, în timp ce Malko achita o notă de plată ce clasa *M'Bamou* printre restaurantele cele mai scumpe din lume. Uşurat de un imens teanc de bancnote, Malko o întrebă pe Olga:

— Unde este Tania?

— A plecat, bâigui Olga, avea o întâlnire de afaceri. Însă eu n-am nimic de făcut.

Își băgă piciorul desculț între pulpele lui Malko și începu să-l maseze sub privirea aiurită a șefului de sală congolez. Era timpul s-o ia din loc... Abia putând să se țină pe picioare, ea se agăță de brațul lui Malko atât pentru a nu cădea, cât și pentru a se putea freca mai bine de el.

— La ce hotel stai? îl întrebă ea în timp ce traversau holul.

— La niște prieteni acasă.

Olga nu se descurajă:

— Nu face nimic, aici găsim întotdeauna unde să mergem.

În loc să iasă, ea se năpusti direct spre recepție și se întoarse spre Malko.

— Costă treizeci de mii de franci cu vedere spre fluviu și o sticlă de Moët.

Malko ezită. Dacă rupea legătura cu ea, risca să nu mai pună mâna pe Tania. Resemnat, plăti și o urmă pe rusoaică.

Abia urcați în lift, Olga îl atacă cu adevărat, băgată în el, vârându-i limba în gură întărâtându-l cu îndemnare. Ajunși la etajul șase, ea se lăsă ușor în genunchi în hol și și-o înfundă în gură. Cum el se ferea, ea își ridică privirea încețoșată de alcool și declară cu un glas greoi:

— Îmi place să fac asta în genunchi.

El o târî până în cameră, unde se despuie, dându-și jos rochia lungă cât ai clipi din ochi. Surpriză: ea avea niște ciorapi puțin cam scurți, prinși cu niște jartiere late, sexy, un păr bogat și blond, și o poftă nebună de a se lăsa posedată. Îndată ce o pătrunse, începu să îndoaie picioarele ca o broască ca să-i intre mai bine, gemând ca o muribundă. Era prea beată ca să joace teatru. Malko își zise că ar fi idiot să nu profite de ea. Avea niște fese albe, pline și tari și nu se supără când simți că Malko îi violează deschizătura dintre coapse. Când el își dădu drumul cu o mișcare puternică, Olga căzu sub greutatea lui ca o păpușă de cârpă. Îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că adormise... În cele din urmă, acest episod fusese neplăcut. Nu știa ce atitudine să adopte. Resemnat și furios că nu a putut să o anunțe pe Hortense Saboukoulou, se întinse alături de ea.

* * *

Malko deschise ochii, smuls din somn de o senzație extraordinară. Olga, în genunchi alături de el, cu părul lung și blond despletit, se străduia să-i trezească dorința, asemenea unei vestale conștiincioase. Se hotărî să se supună, iar ea își duse la bun sfârșit sacerdoțiul până în momentul în care el își dădu drumul în gura ei, zguduindu-se din tot trupul.

— A fost bine? îl întrebă Olga vioaie.

— Delicios! recunoscu Malko.

Ea se retrase, apoi îl sărută pe gură ca o soție bună.

— Trebuie să merg la muncă, anunță ea. Sunt casieră la *Score*. Din fericire, nu e departe. Mai rău e că nu mă voi schimba. Dar aseară am uitat să-ți spun ceva. Băusem cam mult.

— Ce anume?

— Te costă douăzeci de mii de franci. Am fost drăguță cu tine în această dimineață pentru că ai fi putut s-o ștergi în timp ce dormeam.

Apreciind tăcerea lui Malko drept un reproș, ea adăugă imediat:

— Știu că este scump! Tania îmi oprește cinci mii. Dacă vrei, data viitoare, vii și mă cauți la *Score* și nu-i mai spui nimic. Dar va trebui să mergem la tine acasă, pentru că aici, va afla și va fi prost pentru mine. Ea poate fi foarte rea.

— Chiar așa? zise Malko.

Olga dădu din cap în timp ce își trăgea ciorapii.

— Trebuie să mă crezi! Odată, ea a desfigurat-o pe o fată cu un cuțit de tăiat hârtie. Aceasta o înșelase într-o afacere cu icre negre.

— Se ocupă și de caviar? întrebă Malko cu nevinovăție.

Olga se îmbrăcase: își trăsese ciorapii, se pieptănase și își dăduse buzele cu ruj.

— Vrei să spui că asta este principala ei afacere? Are un aranjament dubios cu șeful de la Aeroflot și cu vameșii. În fiecare săptămână importă zece kilograme de caviar de la Moscova... Îl vinde în toată lumea. Evident, cutiile trebuie alese. Dacă vrei să cumperi de la ea, îți voi spune eu care. *Harașo?*

— *Harașo*, aprobă Malko, strecurându-i două bancnote de zece mii de franci în dantela sutienului.

Olga se agăţă de gâtul lui, frecându-şi cu sârg partea de jos a abdomenului.

— M-am regulat bine aseară! comentă ea. Nu-mi mai amintesc, dar după ce beau, o fac foarte bine.

Ajunsese la uşă, dar se întoarse.

— A, era cât pe ce să uit! Iată numărul de telefon unde poţi să o găseşti pe Tania. Nu vorbi prea mult, linia este cu siguranţă ascultată. Nemernicii ăştia de la Securitatea Militară[1] vor să ştie totul, ca şi când noi am fi nişte spioni. Iată-l: 765354. Este de acasă.

— Unde locuieşte?

— Ca noi toţi: în „blocul ruşilor", chiar vizavi de puşcărie!

Imediat ce închise uşa, Malko se îmbrăcă şi el. Toate aceste rusoaice trebuiau totuşi să facă în mod regulat rapoarte pentru KGB. Or, KGB era în mod sigur în relaţii bune cu cei ce-l urmăreau, libieni sau congolezi pro sovietici. Doar să nu fie o apropiere prea supărătoare.

Fără a mai lua micul dejun, coborî şi sări într-un taxi. Hortense Saboukoulou trebuia să fie tare îngrijorată. Din precauţie, coborî puţin mai înainte de locuinţa ei.

* * *

Hortense nu era îngrijorată, ci nebună de furie. Ea ascultă păţaniile lui Malko din seara trecută cu o exasperare crescândă şi până la urmă explodă:

— Voi, albii, sunteţi toţi la fel! Vă place să posedaţi o negresă din când în când pentru că ele au funduri mai frumoase decât femeile voastre şi pe urmă, vă întoarceţi tot la albe.

— Hortense, protestă Malko, am cunsocut-o pe Tania! Asta contează acum.

Hortense fierbea de furie.

— Nu trebuia să te culci cu scroafa aia, izbucni ea, o cunosc eu. E foarte adevărat că-i place să se reguleze. Directorul companiei Aeroflot e nebun după ea. De fiecare dată când vrea să meargă la Moscova, el îi dă un bilet şi o posedă în biroul lui. Se aud cum răcnesc în tot imobilul.

Malko vru să o cuprindă în braţe, dar ea îl respinse cu mândrie. Atunci el îşi dădu seama că, în ciuda orei matinale, ea era îmbrăcată, machiată, foarte elegantă într-o tunică lungă albastră.

— Te aşteptam, spuse ea, avem întâlnire.

— Unde? întrebă Malko surprins.

Ea merse la fereastră şi ridică perdeaua. Malko zări o maşină cu albastru şi alb a poliţiei congoleze. Hortense dădu drumul la perdea.

— Cu colonelul M'Boukou, anunţă ea. Vrea să-ţi vorbească. Este foarte important. A trimis şoferul după noi. Vino!

Malko o urmă ca un automat. Încă o pacoste! Congolezul îi salvase viaţa şi acum mergea să-i achite nota de plată. Nu trebuia să fii vrăjitor ca să-ţi dai seama că avea de gând să ceară ceva ce Malko nu putea să-i dea. Asta nu-i convenea.

1. *Serviciul militar de contrainformaţii (n.t.)*

Capitolul XVI

Intraseră într-o gheţărie! Nu exista un alt cuvânt pentru a caracteriza biroul colonelului M'Boukou. Acesta îl primi pe Malko cu acelaşi zâmbet binevoitor. Hortense Saboukoulou se instalase în biroul alăturat, discretă, aşa cum îi stă bine unei femei africane.

– Am aflat că aţi avut probleme la Pointe-Noire, spuse ofiţerul congolez. Sunt mulţumit că aţi putut să vă derutaţi adversarul.

Malko folosi prilejul şi spuse:

– Colonele, ce se întâmplă că nu puteţi face nimic împotriva lor? Congo este un stat de drept. Aceşti oameni nu se ascund chiar deloc! În Pointe-Noire se pare că beneficiază chiar de complicitatea oficialilor din miliţie.

M'Boukou zâmbi jenat.

– Este o problemă foarte complicată, domnule Linge. Foarte, foarte complicată. Şi dumneavoastră nu ştiţi totul...

El tăcu şi în birou se aşternu o linişte apăsătoare, tulburată de pârâiturile emise de walkie-talkie.

– L-am identificat pe unul dintre aceşti bărbaţi, sublinie Malko. Un anume Boris...

Colonelul M'Boukou dădu din cap cu regret.

– Îl cunosc. În prezent este căutat pentru omor. Dar nu reuşim să punem mâna pe el. Ştiţi, cu fluviul acesta, este atât de uşor să treci în Zair. Acolo este debandată. Dacă dai un bacşiş gras, totul se aranjează. Şi poliţia din Zair nu colaborează cu noi aşa cum ar trebui.

Telefonul sună şi colonelul se angajă într-o discuţie lungă în limba sa, abandonându-l pe Malko.

– Scuzaţi-mă, spuse el după ce a pus telefonul în furcă. Sunt covocat la Preşedinţie. Pentru ca ancheta dumneavoastră

să meargă înainte, aş vrea să vă spun că ar fi extrem de profitabil să-mi raportaţi în timp util progresele pe care le faceţi. În cazul acesta, o să vă dau numărul de telefon direct şi pe cel de la domiciliu.

Malko înghiţi această cerere neaşteptată cu un zâmbet rece.

– Pretindeţi cam mult, colonele. După cum ştiţi, excelentele noastre relaţii nu ne permit să mergem atât de departe.

– Domnule Linge, sublinie M'Boukou, în prezent sunteţi în pericol de moarte. Ştiu de la Hortense că ancheta a înaintat mult şi că sunteţi pe punctul de a-l găsi pe Alphonse Loukoula.

– Nu încă, spuse Malko, eu ştiu doar că trăieşte. Din nefericire, singura persoană care putea confirma acest lucru a fost asasinată...

Congolezul dădu din cap.

– Ştiu, dar mai aveţi o pistă. Ceea ce vă ofer eu este o colaborare, sub forma unei protecţii apropiate care îi va descuraja pe eventualii dumneavoastră agresori. În schimb, de îndată ce îl veţi găsi, mi-l veţi preda pe Alphonse Loukoula. Ceea ce este normal, deoarece este congolez şi noi suntem în Congo.

Malko nu cedă.

– Colonele, ce vă împiedică că continuaţi ancheta cu poliţia congoleză?

Colonelul M'Boukou ezită câteva secunde să răspundă, fiind în mod evident încurcat.

– Nu pot încă să vă spun, încheie el. Sunt interese puternice în joc. De altfel, serviciile domnului Hauser nu s-au făcut deloc simţite, remarcă el cu perfidie. Numai o persoană neutră ca dumneavoastră, singură, dar perseverentă, ar putea să ajungă la un rezultat. O anchetă *oficială* nu ar scoate la iveală nimic.

– Sunt obligat să vă cred, spuse Malko, care nu înţelegea toate aceste şiretlicuri ale sumbrei intrigi aficane.

– Trebuie să vă las, zise colonelul ridicându-se. Vă rog să vă gândiţi.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna, dar nu cu căldură. Înainte de a ieşi, colonelul spuse cu o voce obişnuită:

– Domnule Linge, începând de mâine, doi dintre oamenii mei, cei mai de nădejde, vă vor supraveghea. O vor face cât mai discret posibil. Dacă voi descoperi că ascundeţi anumite

elemente ale anchetei dumneavoastră, sunt forțat să vă expluzez de pe teritoriul congolez.

Când o reîntâlni pe Hortense Saboukoulou, Malko nu își putea ascunde furia. Manevra era clară: congolezii nu voiau ca CIA să-l poată interoga pe Alphonse Loukoula în legătură cu sabotajul avionului DC10. Ipoteză verosimilă pentru că el putea face dezvăluiri care i-ar fi pus în încurcătură.

Evident, colonelul nu cunoștea ideea lui Thomas Hauser: să-l facă să tacă definitiv pe Alphonse Loukoula... Nu ar mai avea decât să-l pună în mormântul care îi fusese deja pregătit, pentru ca lucrurile să intre în normal și ca să nu se afle niciodată cine a pus boma în DC10 și de ce. Malko se afla într-o situație imposibilă. Hortense își dădu seama.

– Știi, e viclean colonelul, nu-i spune baliverne, sublinie ea. Altfel se va supăra foarte rău: Unde vrei să mergi acum?

– Trebuie să găsesc un telefon, spuse Malko, și să închiriez altă mașină.

– Du-te la poștă, îl sfătui ea. Eu am de făcut cumpărături. Un șofer al colonelului trebuie să vină să mă ia. Pot să te duc și pe tine.

Malko acceptă oferta ei și coborâră în curte. Cum trecură de poartă, Malko văzu în spatele lor un Peugeot 505 cu doi bărbați la bord, ce venea în urma lor. Șoferul era garda de corp a lui Hortense... Colonelul își ținuse promisiunea. Malko era „protejat".

Ajuns în fața poștei, la intrarea în bulevardul Lumumba, el se întoarse spre Hortense.

– Mă duc din nou la *Olympic*. Voi veni să iau bagajele de la tine la sfârșitul zilei. Vei fi acasă?

– Prefer să trec eu pe la hotel, spuse Hortense, spre ora opt.

Din cauza șoferului, ei nu se sărutară. Malko pătrunse în clădire și găsi o cabină liberă; formă numărul dat de Olga. Sună ocupat! El încercă de mai multe ori până când o voce de femeie răgușită întrebă în franceză:

– Cine este la telefon?

– Tania, tu ești? întrebă Malko. Ne-am întâlnit ieri seară. M-ai lăsat cu prietena ta, Olga...

Tania Missitout râse din gât.

– Al domnul cu ochi aurii... Olga mi-a spus că ați petrecut o seară plăcută...

– Excelentă, recunoscu Malko, dar aș dori totuși să vă revăd; pentru alte lucruri.

– Bineînțeles, spuse Tania. Doriți să treceți astăzi pe la mine, eu nu lucrez. Întrebați de blocul rușilor. Stau la apartamentul 143, etajul al treilea. Veniți după prânz. Vom bea votcă.

Când ieși de la poștă, Malko se simți cu adevărat mai bine. Îngerii păzitori așteptau afară. Pentru moment, el aprecia prezența lor. Dar ar fi trebuit s-o șteargă. Plecă pe jos să închirieze o mașină.

* * *

Aleea Chaillu, umbrită de copaci, străbătea Ravena Ciad, urcând spre piața Maya-Maya. Pe partea dreaptă, Malko zări închisoarea, o clădire cam veche și pătrată, în fața căreia santinela dormita. Aproape în față, în josul străzii, se afla un fel de construcție veche de culoare neagră, cu apartamente ieftine din cărămidă roșie, construită pe piloți, distrusă de umiditate, care ar fi făcut de râs chiar și un cartier de magherniță. Caroserii de mașini putrezeau în față. Acesta era blocul rușilor.

Coborî și parcă mașina în spate, într-un loc ce dădea direct spre un teren viran, plin de diverse rămășițe, ce cobora până în Ravena Ciad. Îngerii săi păzitori se opriseră puțin mai departe.

Nu exista ascensor. Niște puști se jucau peste tot. El zări câteva rusoaice, îmbrăcate fără gust, ca niște țigănci, ce vorbeau cu niște negri. Rufele atârnau la ferestre; un miros de urină, de murdărie și de putreziciune îți venea în nas. Era mai rău decât în cartierul negrilor. O luă pe o scară ai cărei pereți erau atât de întunecați, încât păreau zugrăviți cu funingine. Gunoaiele erau împrăștiate peste tot. Al treilea etaj nu era mai bun. Aici domnea o căldură năclăită, greu de suportat. Malko era ud de transpirație când sună la ușa cu numărul 143.

Soneria nu funcționa. Bătu și auzi zgomotul unor zăvoare lăsate. Tania deschise, gata pentru sacrificiu. Era coafată bomba, cu părul negru, cu o gură mare, bine conturată, cu o rochie de mătase fără sutien, destul de răscroită ca să-i ghicești sânii; avea o centură lată care îi marca talia și o fustă scurtă, ciorapi și escarpeni. O răcoare plăcută domnea în apartament.

– Intrați repede! zise ea.

Un frigider enorm ocupa un întreg perete din salon, închis cu un lanț gros, zăvorât cu un lacăt masiv. În restul încăperii, era o harababură incredibilă.

În fund, era o cameră cu un pat mare și scund, acoperit cu o cuvertură africană pestriță. Mobilă nu exista aproape deloc, ci niște cutii de carton stivuite peste tot... Ușa era blindată, închisă cu patru încuietori și o bară de fier. Ferestrele aveau grilaj. Te-ai fi crezut într-o închisoare. Tania se așeză pe un taburet foarte scund, descoperindu-și cu generozitate coapsele.

– Aici trăim aproape ca oamenii de vizavi, sublinie ea. Din cauza hoților. Ei știu că depozitez mărfuri aici și, încearcă să intre. O dată, l-am alungat pe unul cu focuri de armă în plină noapte, când încerca să-mi demonteze climatizorul ca să intre în casă...

În aparență era un apartamentul clasic congolez. Un motan mare persan, cu blana roșcată, veni și se frecă de picioarele lui Malko.

– Ei, de ce aveți nevoie? spuse Tania. În afară de mine...

Cel puțin era directă.

– Voi fi încântat să încep cu asta, sublinie Malko galant.

Tania îi zâmbi carnal.

– Asta va fi mai târziu. Olga nu vă ajunge? După părerea celor care au încercat-o, e o bucățică grozavă... Eu sunt prea scumpă.

– Cum ați aterizat în Congo? întrebă Malko.

Rusoaica ridică ușor din umeri.

— Ca și celelalte. Eram vânzătoare la Gum în Moscova. Am întâlnit un student congolez care era la Universitatea Lumumba și am devenit amanta lui. (Ea râse.) Nu m-aș mai întoarce acolo. În timp ce sovieticii beau ca niște porci și nu-și regulează nevestele niciodată, el nu înceta să mă tragă în chestia aia enormă pe unde apuca. Îmi povestea că are o situație grozavă în țara lui. Eu, cu cele două sute patruzeci de ruble și trei ore cu metroul pe zi, eram într-o situație exasperantă din această cauză. I-am întrebat pe cei din KGB dacă pot să mă căsătoresc cu el și mi s-a aprobat. Am obținut un pașaport și-am devenit Tania Missitout.

– Și apoi?

– Eram o naivă, spuse Tania, cu un rânjet plin de amărăciune. M-am trezit în cartierul negrilor, pe „o parcelă" cu

părinții, surorile și frații lui. Haleam manioc și pui furat de pe tarabă. Soțul meu era funcționar, muritor de foame pe viață... Dacă nu mi-aș fi găsit prietene, m-aș fi tăcănit. Când m-am plâns consulului nostru, a rânjit și mi-a spus că ar fi trebuit să mă căsătoresc cu un sovietic de nădejde, nu cu un negru și că sunt o tâtâtură căreia îi plac penisurile mari...

Am simțit că înnebunesc în ziua în care fratele soțului meu a vrut să mă reguleze, explicându-mi că în Africa se împarte totul... Și iată... mi-am reluat cetățenia sovietică. Prin intermediul întâlnirilor pe care *Rezidentul* KGB[1] le organiza săptămânal ca să-i aducem ultimele bârfe ca să aibă ce să treacă în raportul pe care îl trimitea la Moscova și pe care nimeni nu-l citea... Eu mă descurc. Apropo, beți ceva? O votcă?

Ea se ridică, își netezi fusta peste fesele rotunde și se îndreptă spre enormul frigider care înlocuia comoda obișnuită. Când îl deschise, Malko zări cutii de caviar de cinci kilograme îngrămădite una peste alta.

– Aveți și caviar? spuse el, profitând de ocazie. Puteți să-mi vindeți și mie?

Tania luă sticla de Stalicinaia și închise frigiderul la loc, sprijinindu-se de ușă ca și când Malko avea de când să-i înfulece icrele negre.

– Nu din acestea! Este o comandă pentru Zair ce va pleca peste patru zile. Dar dacă doriți, de îndată ce primesc următoarea tranșă, vă voi pune deoparte. Acum e o harababură la Moscova, încât nu mai ești sigur de nimic. Dacă Perestroika continuă, o să ne trezim în aceeași situație ca și negrii.

Încă o adeptă a progresului. Inima lui Malko bătea puțin mai repede. Primise încă o confirmare a venirii lui Alphonse Loukoula la Brazzaville. Făcu o altă mutare.

– Aș vrea o combină hi-fi completă, spuse el, însă eu sunt cam maniac. O aduceți tot din Zair?

– Evident.

– Nu ar fi posibil să-l întâlnesc pe cel care v-o aduce ca să-i explic exact ceea ce doresc eu?...

---

1. Șeful secției KGB. Persoană însărcinată cu recrutarea, formarea și conducerea unei rețele de spionaj pe teritoriul unui stat străin sau într-un spațiu continental (n.t.)

Tania îl măsură din cap până în picioare, cu un zâmbet glacial.

– Vreţi să-mi luaţi pâinea de la gură... Nici nu se pune problema, acestea sunt micile mele secrete. Îmi spuneţi ce doriţi, îmi daţi un avans, fac comanda şi marfa soseşte cu următorul transport, dacă nu o saltă la vamă. Nu aveţi prea mult de ales.

– E sigur că vine peste patru zile?

Ea dădu energic din cap.

– Sigur.

– Bine, cât vreţi acum?

– Pentru combina Benz şi Olvesen, cu toate opţiunile, douăzeci de mii de franci acum.

Malko scoase bancnotele şi le aşeză pe masa joasă, iar Tania le înhăţă imediat. Ea le împături, le strecură în geantă, se uită la ceasul Cartier fals şi spuse cu o voce mult mai dulce:

– Trebuie să ies. Puteţi să mă lăsaţi şi pe mine undeva? N-am maşină.

– Cu plăcere, spuse Malko.

Puse din nou lacătul ce proteja caviarul, verifică ferestrele şi, înainte de a ieşi, se apropie de Malko aproape să-l atingă. Apoi, atingându-l uşor cu buzele, îi spuse cu o voce plină de erotism:

– Când vei veni după combina hi-fi, o vom încerca împreună. De îndată ce o am, te sun la hotel.

Vârful ascuţit al limbii ei, ce se jucă o clipă cu limba lui Malko, prevestea foarte bine viitorul... Tania avea simţul comerţului. Zăvorî cu grijă apartamentul şi ajunseră la noua Toyota Corvela a lui Malko.

– Eu merg la Beach, anunţă Tania.

Adică la debarcaderul pentru Zair. Coborâră în centru, trecând prin faţa somptuosului turn ELF şi pe lângă Ambasada sovietică, apoi o luă pe drumul noroios ce ducea la Beach. Pe stânga lor, se afla un hotel decrepit, hidos şi negricios: *Cosmosul*, oferit de Uniunea Sovietică. Puţin mai departe, în faţă la Beach nişte grupuri discutau cu animaţie în mijlocul şoselei: totul se vindea şi se cumpăra. La intrarea în Beach, Malko zări o îmbulzeală confuză. Vameşii congolezi băteau ca la fasole călătorii ce soseau din Zair cu mărfuri de contrabandă, ameninţându-i cu sancţiunile cele mai dure.

Unii se aruncau în apă, alţii îşi încovoiau spinarea sub

lovituri, agăţându-se de marfa lor amărâtă... Unul dintre ei, un negru mare şi deşălat, apăru cu faţa plină de sânge, cotonogit fără milă de doi vameşi ce îl snopiseră în bătaie cu lovituri de picior şi de baston. Pachetul i se deschise, scrumierele de malahit împrăştiindu-se peste tot, iar prietenii săi se năpustsiră imediat asupra acestora ca nişte vulturi, în timp ce vameşii îşi isprăveau chelfăneala. Tania rânji:

– Tipul ăsta nu şi-a plătit „sistemul"... Toate acestea sunt prefăcătorii! Când vrei să treci, plăteşti. Am plecat, pe curând.

Ea coborî şi se îndreptă spre mulţimea gălăgioasă ce debarca de pe bac. Era o femeie şi jumătate. Malko plecă. Acum îi mai rămânea un singur lucru de făcut: să-l intercepteze pe Alphonse Loukoula. Şi asta nu avea să fie prea uşor, între îngerii păzitori ai colonelului M'Boukou şi ucigaşul de Boris. Avea patru zile ca să-şi rezolve toate problemele.

Capitolul XVII

Malko își dădu seama că mai este urmărit de îngerii săi păzitori, în momentul când sosi la *Hotel Olympic*. Un taxi verde nu ezitase să intre în incinta hotelului și trecuse pe roșu la semafor sub nasul unui polițist ce se postase în față la BCC. Când tendința de a extorca bani a acestor funcționari amărâți, plătiți sub valoarea muncii prestate, era bine cunoscută, trebuia ca șoferul să fie ferit de aceste tracasări. Ceea ce nu era cu siguranță cazul unui *adevărat* șofer de taxi.

În loc să parcheze lângă peronul hotelului, Malko ocoli parchingul și ieși din nou spre Bulevardul Misiunilor. Taxiul nu avu timp să facă manevra și se intersectară. În trecere, Malko distinse fața turtită a șoferului și, alături, ciocul și mustața lui Boris...

Pulsul i se acceleră: vânătoarea începuse din nou. Coborî puțin, apoi reveni la hotel, urmat de „îngerii păzitori" oficiali.

Taxiul dispăruse. El parcă mașina și urcă în camera sa. Nu știa un lucru capital: oare Boris îl văzuse în compania Taniei ? Dacă se întâmplase așa, situația era gravă. Se găsea între ciocan și nicovală. Dacă Malko îi spunea rusoaicei ceea ce căuta cu adevărat, risca să nu o mai vadă niciodată. I-ar fi fost frică. Dacă ar tăcea, l-ar conduce pe Malko la Alphonse Loukoula, dar și pe Boris...

Degeaba își bătea capul: o dată cu dispariția lui Bérénice, el nu vedea totuși un alt mijloc, de a-l găsi pe Alphonse Loukoula decât prin intermediul Taniei. Brusc, o idee îi trecu prin minte. Se năpusti spre telefon și-l sună pe Thomas Hauser.

— Trebuie să-l găsesc pe Jacky Marinarul, zise Malko. Este posibil?

— Normal, e deja pe mare, replică Thomas Hauser. Oricum, nu există decât stația radio VHF de pe traulerul

Sundowner. O să încerc. Care e mesajul dumneavoastră?

— Vin eu, spuse el, vă voi explica.

* * *

Malko și Thomas Hauser coborâră la al doilea etaj al Ambasadei Statelor Unite, în sala de transmisiuni unde se găsea și cifrul. Malko explică ce dorește și operatorul de serviciu începu să lanseze apeluri pe frecvența vasului *Sundowner*. Mai rămânea ca informatorul să asculte mesajele. Un sfert de oră se scurse fără rezultat. Thomas Hauser, prins cu problemele sale, urcă din nou în birou, lăsându-l pe Malko cu operatorul. Acesta își întrerupse transmiterea mesajelor urgente, și apoi le reluă puțin mai târziu. Se scurse un sfert de oră, după care, printre paraziți, auziră o voce foarte slabă.

— Aici *Sundowner*, vă recepționez slab. Vă ascult.

— Jacky, sunt Malko. Mă auziți?

— Prost, spuse informatorul. Unde sunteți?

— La Brazzaville. Dar dumneavoastră?

— Tot în port. Bulangiii ăștia nu au piesa de care am nevoie. Ce doriți?

Era delicat să-i comunice fără bruiaj ce dorea, dar Malko nu avea de ales...

— Vă amintiți de prietena noastră, cea care a fost omorâtă? spuse el în microfon. Se ducea regulat la Brazzaville la niște verișori. Am nevoie de adresa și de numele lor...

Urmă o clipă de tăcere și pârâiturile paraziților.

— Nu va fi prea ușor, spuse în cele din urmă Jacky Marinarul. Încerc. Unde vă pot găsi?

Malko îi dădu numărul de la *Olympic* și orele la care putea fi găsit a doua zi. Peste patru zile, Alphonse Loukoula ar fi la Brazzaville pentru câteva ore, apoi va pleca din nou spre ascunzătoarea sa misterioasă. Cu condiția să nu fi aflat de moartea lui Bérénice. În Africa, chiar fără ziare, știrile circulau repede... Dacă așa stăteau lucrurile, el nu se va duce poate la întâlnirea cu Tania. Și, cu siguranță, nici la verișorii lui Bérénice. Nu avea decât să se roage.

* * *

Prost dispusă, Tania Missitout ajunse la *Rezidentul* KGB. Convocarea urgentă a acestuia o făcuse să piardă o întâlnire

de afaceri foarte importantă. Dar, dacă voia să-și păstreze pașaportul sovietic, era obligată să-și păstreze bunele relații.

Oleg Kazimov era un funcționăraș care își văzuse spulberate speranțele de a face carieră sub soarele african. Noua politică a KGB acorda puțină importanță țărilor „surori", mai ales dacă acestea erau negre, iar bugetele simțeau din plin consecințele acestui lucru. Nu-și făcea nici o iluzie: Piața Dzerjinski trecuse deja Republica Populară Congo pe lista de pierderi și de cheltuieli. Oleg Kazimov trimisese degeaba rapoarte din ce în ce mai alarmante despre influența americană și tendința lui Sassou N'Guesso spre multipartitism, căci nu primea nici un răspuns, nici o directivă. Chiar se întreba dacă materialele lui sunt citite...

Cu toate acestea, menținea legături strânse cu omologii congolezi. Dacă politica nu mai interesa pe nimeni, existau afacerile. O rețea țesută cu răbdare, în cinci ani de zile putea servi la o mulțime de lucruri.

— Ce se întâmplă? întrebă Tania, așezându-se într-un fotoliu adânc, din piele, foarte uzat, în fața *Rezidentului*.

— Am să-ți cer un mic serviciu, îi explică rusului. E în legătură cu Edoura.

— Mai are chef să mă reguleze? mârâi Tania.

Nu era deloc prost. Generalul își exercita dreptul seniorului de a se culca primul cu rosoiacele stabilite în Congo, ceea ce îi permitea să economisească bani pentru celelalte amante.

Oleg Kazimov îi făcu un gest liniștitor.

— Nu, nu, nici vorbă!

Ultima dată, Edoura, o regulase pe Tamara în biroul lui înainte de a-i reînnoi permisul de ședere... Ea nu-și făcea iluzii. Dacă nu ar fi fost el, ar fi fost altul.

— Atunci, are nevoie de o prietenă?

— Nu, spuse *Rezidentul* KGB, ar vrea să vorbească cu tine.

— Încetează, *tavarișci!* rânji Tania, maimuțoiul ăsta nu știe să vorbească decât cu mâinile.

Rusul se întunecă la față.

— E o problemă serioasă, Tania Ivanovna, o problemă de stat. Nu mi-a spus mai mult. Te așteaptă în această seară la birou la el, la ora șase. Să nu întârzii.

Oricum, el va afla de la Tania despre ce este vorba. Tania Missitout se ridică suspinând obosită.

— Mă duc doar ca să-ți fac plăcere, Oleg Kazimov...

Oleg Kazimov o conduse până la ușă, mângâindu-i fundul în trecere.

— Ai motive serioase să rămâi aici! Se pare că la Moscova nu se mai găsește deloc votcă...

— Eu mă descurc întotdeauna, replică Tania, plină de dispreț. Fundul meu nu-i făcut doar pentru stat pe scaun.

* * *

Așezat comod pe terasa camerei sale, Malko admira luminile din Kinshasa, acolo unde se ascundea Alphonse Loukoula. Înverșunarea de a-l lichida pe falsul „mort" vorbea de la sine: era, cu siguranță, un martor care incomoda mulți oameni. El știa ce s-a întâmplat în realitate pe aeroport. Dar știa oare să-i indice pe responsabilii *reali* ai atentatului. Chiar Issam Hadjez fusese doar un intermediar.

Și comportamentul lui Thomas Hauser era la fel de neliniștitor. Cu certitudine, CIA pierduse trei agenți importanți în acest caz, dar de ce luase decizia de a-l lichida? De obicei, americanii reacționează cu mai puțină patimă.

Ar fi dat orice ca să poată lua legătura cu Divizia Operațiuni de la Langley. Numai că singurul mod de a ajunge aici era să-i ceară aprobarea lui Thomas Hauser... Avea impresia că se găsește în mijlocul unui teatru de umbre. Cât despre Rafik, libanezul, el părea sigur de imunitatea lui pentru că nici măcar nu părăsise Brazzaville după ce o asasinase pe Miranda, târfa de la *Ram-Dam*.

Telefonul sună.

— O doamnă vă așteaptă la recepție, spuse funcționarul.

Malko coborî și o găsi pe Hortense Saboukoulou într-unul din fotoliile din hol. Împopoțonată în stil african, cu tunică și turban, machiată și plină de bijuterii, cu valiza lui Malko alături.

— Frumos din partea ta că ai venit, spuse Malko. Putem cina?

— Am o treabă în familie în seara asta, explică ea. Dar dacă vrei, mă poți găsi mai târziu.

— M'Boukou nu vine în vizită la tine?

Ea îi aruncă o privire plină de furie.

— Din cauza ta m-a părăsit! Pentru o secătură mică de cincisprezece ani pe care a luat-o cu el în nord, într-o călătorie.

Un cadou din partea unuia dintre subordonații săi.

— Sunt profund mâhnit, spuse Malko.

Hortensei dădu din umeri.

— Nu-i nimic grav; sunt atâția bărbați în Brazzaville care vor fi fericiți să aibă o femeie ca mine.

— Te voi căuta în această seară, promise el.

— Fii atent, îl avertiză ea. Acum, acel Boris, pe care tu îl cunoști, este pe urmele tale.

— Plus „gărzile tale de corp" care mă protejează.

O conduse și, pe peron, ea se împinse puțin în el.

— Ești un ticălos, ca toți bărbații! suspină ea. Dar mă exciți.

* * *

Terasa *Black and White* era puțin mai aglomerată. Din cauza temperaturii potrivite, era unul din locurile cele mai plăcute din Brazzaville. Malko tocmai se așezase la întâmplare, știind că poate Tania va veni. Nu putea să o alerteze pe tânăra femeie, urmărind-o prea mult. Însă hazardul putea aranja lucrurile... Cu cât va ști mai mult despre întâlnirea cu Alphonse Loukoula, cu atât șansele ar fi mai mari.

Două mâini îi acoperiră ochii și o voce languroasă spuse:

— Ghici cine e?

Parfumul îl făcu imediat să-și dea seama.

— Olga.

Rusoaica izbucni în râs și se trânti lângă el. De această dată, ea purta o rochie de mătase mov, pe cât de lungă pe atât de sexy.

— Mă așteptai, *golubcik*[1], întrebă ea.

— Nu speram să te văd...

În ochii albaștri ai Olgăi străluci o licărire de neliniște. Puse picior peste picior într-un mod provocator, ca Malko să-i poată zări marginea ciorapilor și pielea albă ce se ivea din ei.

— Crăp de sete, spuse ea comandând un Cointreau cu gheață. Și târâtura aia de Tania mi-a tras clapa.

— Chiar așa?! făcu Malko nu prea interesat.

Olga se aplecă spre el și-i spuse pe un ton confidențial:

— Reușisem să fac rost de niște jamboane pentru furnizorul

1. *Porumbelule (n.a.)*

ei de icre negre, dar nu aveam banii necesari. Afaceri care se fac la *Score*. Ea nu a venit, lucru ce nu-i stă în obicei. Chiar a telefonat să-mi spună că este obligată să se ducă la o întâlnire importantă.

Lui Malko i se aprinse un beculeț. Putea fi o coincidență, dar și altceva. Olga se apropie de el.

— Ce faci în seara aceasta? gânguri ea.

* * *

Construcția uriașă din marmură roșie cu bare de metal la ferestre îi dădea întotdeauna fiori Taniei Missitout. Aici era nucleul Siguranței Statului, unde pe timpul marxismului, s-au întâmplat multe orori. Controlul populației continua, dar fără azbuz de putere. Generalul Edoura întocmise dosare pentru toată lumea și mulți continuau să tremure din cauza lor. Chiar și cei aflați în cele mai înalte sfere ale puterii. În cincisprezece ani de ascultări telefonice, se înmagazinaseră ceva informații.

Tania mergea în urma soldatului, care, cu Kalașnikovul la umăr, o conduse până la lift. Generalul o aștepta în ușa biroului său. Nu se shimbase deloc, scund de statură, cu o față perfect rotundă și un zâmbet sclipitor, dar cu o privire dură, lipsită de expresivitate. Era în ținută militară cu stelele pe umăr și o centură de care atârna un pistol Makarov. Biroul lui era cufundat în penumbră. Îi făcu semn Taniei să ia loc într-un fotoliu de scai de culoare maro în fața unei mese joase și se așeză și el pe marginea canapelei.

— Tot ce vom discuta este strict secret! o avertiză congolezul.

Tania dădu din cap și își aprinse o țigară. Nu-i plăcea acest început.

— Bineînțeles, spuse ea cu voce răgușită.

— Dumneavoastră sunteți o prietenă a țării noastre, continuă generalul, deși unele dintre activități nu sunt deloc legale.

Tania simți cum i se usucă gâtul. Asta mirosea a jecmăneală. Dar generalul congolez își puse părintește o mână pe a ei:

— Știu că viața e grea. Cât se poate de grea. Ați cunoscut ieri un străin. Un anume Malko Linge. Un bărbat blond...

— Da, spuse Tania, dar nu-i știam numele.
— Dar cum a ajuns la dumneavoastră?
În privința aceasta, era ca și căzută din nori.
— Nu știu exact, afirmă ea, cineva i-a dat numele meu. Își reamenajează apartamentul și caută niște lucruri pe care nu le poate găsi aici. Mi-a comandat o combină hi-fi și mi-a dat douăzeci de mii de franci în avans.
Devenise volubilă. Generalul o urmărea cu atenție. Interogase destui oameni ca să-și dea seama dacă spune adevărul.
— Asta e tot? întrebă el.
Tania simți din nou cum i se pune un nod în gât.
— Nu chiar totul, mărturisi ea cu un zâmbet lubric. El era absolut singur. Prietena mea Olga și cu mine am cinat cu el i-am lăsat singuri. Olga mi-a spus că s-a culcat cu el.
Generalului îi păsa de asta cât negru sub unghie, fiind la curent cu mica rețea de prostituate a rusoaicei. Uimit, el insistă:
— Sunteți sigură că nu uitați nimic?
Tania dădu ușor din cap.
— Absolut sigură.
Înfruntarea lor dură câteva secunde. Apoi, el își aprinse un trabuc Coiba procurat de prietenii săi cubanezi și scoase un fum.
— Acest bărbat ne interesează. Avem motive să credem că el complotează împotriva securității statului congolez.
Tania ridică sprâncenele mirată.
— De ce nu-l arestați?
I-ar fi convenit, căci ar păstra acontul... Generalul mai trase un fum din trabuc.
— Nu pot, spuse el, din anumite, motive dar trebuie să știu absolut *tot* ce face. Numele tuturor celor cu care întâlnește.
Accentuase cuvântul *tot*. Tania se revoltă.
— Dar eu nu-l cunosc pe acest tip! Trebuie doar să-l anunț când primesc comanda.
— Ei, bine, încercați să-l revedeți, o sfătui generalul. Mi-ar plăcea să aflați mai multe despre el. Veți veni să-mi dați raportul aici în fiecare seară. Nu folosiți *niciodată* telefonul. Dacă vă cere să-i prezentați vreo persoană, anunțați-mă imediat. Acum, cineva vă va conduce. Puteți să-i transmiteți și lui informațiile.
El se ridică, marcând sfârșitul întrevederii. O conduse până la ușă și reveni, apoi se așeză la birou și trase vârtos din

trabuc. Era stupefiat. Rusoaica îi spusese tot ce știa. În acest caz, de ce a mai contractat-o agentul CIA? Misiunea lui în Congo era de a-l găsi pe Alphonse Loukoula. Povestea pe care i-o spuse Taniei era falsă. Și rusoaica fusese singura legătură pe care o contactase de la întoarcerea lui din Pointe-Noire. Toate activitățile acestui agent CIA aveau legătură cu obiectivul său. Deci, el credea că Tania îl poate duce la Alphonse Loukoula. Chiar dacă ea nu-și dădea seama de acest lucru. Ridică receptorul și o chemă pe secretară.
— Invită-l pe Mohammed.

* * *

Mohammed Tarki părea și mai firav ca de obicei. Parcă mai slăbise. Mâna lui, numai piele și os, dispăruse în cea a generalului Edoura. Plutea în cămașa sa verzuie fără cravată. Nasul rămăsese doar o muchie osoasă și toată vitalitatea se cuibărise în micuții ochi negri înfundați în orbite.
— Boris m-a dezamăgit! începu deodată generalul Edoura.
Libianul făcu un gest de neputință.
— Eu i-am dat totuși ordine precise. A avut ghinion.
Edoura alungă ghinionul cu un gest sec făcut cu trabucul său.
— Nu trebuie să regretăm trecutul. De acum înainte, Boris ascultă de alte ordine. După cum știi, îi redăm libertatea pentru că nu am putut să-l eliminăm pe agentul americanilor și avem de gând să ne folosim de el.
Mohammed Tarki tresări.
— Cum?
— Permițându-i să ne conducă la Alphonse Loukoula. I-am dat ordin lui Boris să nu mai încerce nimic împotriva agentului CIA. Sunt sigur că e pe urmele lui Loukoula. Vom împușca doi iepuri dintr-o lovitură: îl vom lichida pe acest tip și-l vom pune, în sfârșit, pe ticălosul de Loukoula la locul lui în mormânt.
— Ești sigur de asta? întrebă Mohammed Tarki.
Generalul Edoura râse vesel.
— De această dată, lasă-mă pe mine. Îți voi trimite capul lui Alphonse Loukoula înainte de a-l îngropa, chiar la ambasadă. Îl vei putea fotografia și trimite fotografia șefilor tăi.
Se ridică și-l conduse pe libian până la ușa biroului, apoi reveni să-și termine trabucul așezându-se într-unul din fotolii.

Interesul său fără limite pentru acest caz avea o motivație precisă. Valiza-capcană sosise în Congo împreună cu valiza diplomatică libiană, la Brazzaville. Pentru a pune agenții pe piste greșite, Mohammed Tarki i-a trimis-o lui Issam Hadjez, la Pointe-Noire. Acesta din urmă pretinsese că valiza a sosit din Coasta de Fildeș. O singură persoană cunoștea adevărul. Dacă, odată prins, Alphonse Loukoula ar face mărturisiri complete, ar pune sub acuzație această persoană, care ar vorbi de nevoie.

Deci, s-ar ajunge la Mohammed Tarki, protejat și prieten al generalului Edoura... Chiar cu puterea de care se bucura, acesta din urmă nu ar mai putea scăpa.Trebuia, cu orice preț ca Alphonse Loukoula să dispară fără urmă.

* * *

Olga se arăta din ce în ce mai provocatoare, comportându-se aproape ca o maimuță în călduri. Malko se întreba cum ar putea scăpa de ea... Brusc, ea se întoarse și strigă:

— Iat-o pe târâtura de Tania!

Malko urmări direcția privirii sale și zări o mașină care tocmai se oprise lângă trotuar. Tania era așezată alături de șofer, aparent absorbită de discuția aprinsă cu el. Când ea deschise portiera, bărbatul o deschise pe cea din partea lui. Când acesta coborî din mașină, Malko avu senzația că primește o lovitură de pumn în stomac. Acesta era Boris!

Tania fusese deci „ciupită"! Capcana se închidea. Nu trebuia ca Boris să-l zărească. Se întoarse spre Olga:

— Prefer să nu mă vadă, făcu el, o să vă las.

Rusoaica își înfipse unghiile în coapsă și îl întrebă pe un ton aproape dureros:

— Nu-ți mai plac?

— Ba da, spuse Malko.

Olga nu dădu importanță reținerii lui.

— Ah, înțeleg! făcu ea, nu vrei să plătești supratAxa! Bun, șterge-o, ne întâlnim unde vrei tu. Îi voi spune că sunt moartă de oboseală.

— La Hotel *Olympic*, făcu Malko, camera 323.

— Perfect, afirmă rusoaica, sunt acolo într-o oră.

Malko o luă din loc. Discuția între Tania și Boris continua. Ajunse la mașină și se îndepărtă făcând un ocol. Dacă Jacky nu reușea, urma să aibă mari probleme...

* * *

— E o doamnă jos care întreabă de dumneavoastră, anunță vocea melodioasă a recepționerei.

— Spuneți-i să urce, făcu Malko.

Nu se încredea în manifestările ei în public... Cu bustul gol, merse să deschidă ușa.

Tania Missitout, cu picioarele puțin depărtate, cu privirea de târâtură foarte pătrunzătoare și gura mare roșie, îi adresă un zâmbet provocator. Își schimbase taiorul cu o fustă și un pulover care îi puneau în evidență formele corpului... Ea intră în cameră, își aruncă geanta pe pat și se întoarse spre Malko.

— Sper că este o surpriză plăcută, spuse ea strengărește.

Capitolul XVIII

Dacă Malko nu ar fi văzut-o pe Tania Missitout discutând aprins cu Boris, ar fi crezut că ţine pur şi simplu să nu piardă controlul asupra unei mine de aur. În tot cazul, sau Olga îi povestise baliverne, sau Tania era mai puţin credulă decât credea ea... Rusoaica se aşeză pe pat, foarte comod, uitându-se la Malko.

— Olga avea un alt angajament, explică ea. Am crezut că nu-i veţi purta pică că vă trage clapa... Cu condiţia să o înlocuiesc eu.

— Drăguţ din partea dumneavoastră, spuse Malko. Să mergem să cinăm.

Ea îi bară drumul, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi îl sărută cu multă pricepere până ce simţi că dorinţa i se trezeşte. Mulţumită, îşi dezlipi gura de a lui şi îşi lăsă puţin capul pe spate, apoi îi spuse pe un ton batjocoritor:

— În plus, cu mine aveţi un avantaj! Este gratuit! Din când în când, îmi permit acest capriciu...

Exact în această clipă, Malko ştiu că ea joacă teatru: Tania nu obişnuia să dea *ceva* gratuit, nici măcar să spună cât e ora... Totuşi, pântecele ei se lipea tot mai tare de el. Văzând că Malko ezită, ea râse cu răceală.

— Vă este frică de SIDA? Putem face şi altfel.

Ea îngenunchease deja în pat şi desfăcea catarama de la centură. În mod vizibil, Tania cunoştea un singur fel de a dialoga cu bărbaţii. Malko o prinse de subsuori şi o ridică. Era inutil să se întreacă în şiretenii.

— Nu despre SIDA e vorba, făcu el. Vreau doar să vă scutesc de o corvoadă.

Privirea Taniei oscilă. Ea nu se aşteptase la vreo rezistenţă din partea lui... O forţă să se aşeze pe pat.

— Tania, continuă el de această dată în rusă, nu există nici un litigiu între noi. Însă putem să ne facem enorm de mult rău unul altuia.

— Eşti rus?

— Nu, spuse el, dar dacă îi comunici numele meu *Rezidentului* KGB de aici, iar el îl transmite la Moscova, atunci, te va sfătui probabil să mă ajuţi.

De la misiunea sa la Moscova, Malko credea că are un credit pe lângă KGB, până atunci eternul lui duşman[1]... Era în tot cazul o şansă de încercat.

— Nu înţeleg, obiectă Tania, revenindu-şi, *Rezidentul* nu mi-a vorbit niciodată de tine... Cine eşti...

— I-ar fi fost foarte greu! recunoscu Malko. Nu ştie cine sunt şi nici de prezenţa mea la Brazzaville. Cu toate acestea, numele meu este cunoscut de superiorii săi. Chiar foarte cunoscut. Problema nu este asta. Nu lucrez pentru KGB, ci pentru o altă ţară.

Tania îl asculta cu gura căscată.

— De ce îmi spui toate acestea?

— Pentru că eşti într-un fel neutră şi am nevoie de tine, replică Malko. Ştiu că ai fost „recrutată" de oameni care nu-mi vor binele. Dacă tu le spui cine sunt, afacerile tale riscă să sufere chiar din acest motiv.

— Cum aşa! se revoltă ea. Aceasta e...

Malko o opri.

— Nu îţi cer nici un nume! Nu sunt sigur de identitatea celor care te-au contactat. Însă, eşti în pericol.

Ea îl fixă, sincer uimită. Şi descumpănită în acelaşi timp.

— Atunci, după tine, ce ar trebui să fac eu?

— Nimic, spuse Malko. Mai ales să nu faci nimic. Nu trebuie să ne mai întâlnim.

— Dar comanda ta?

— Păstrează banii.

Simţi că ezită şi se hotărî să mai facă un pas.

— Ţi-au pus întrebări despre bărbatul căruia trebuie să-i livrezi caviarul?

— Nu, de ce?

— Să nu-l pomeneşti niciodată! îi recomandă Malko. Dacă

1. *Aluzie la SAS nr. 99* – Misiune la Moscova, *în versiunea românească,* Complot împotriva lui Gorbaciov *(n. t)*

ai face-o, riști să-ți distrugi rețeaua comercială și poate chiar mai rău. Presupun că ai multe legături comerciale...

— Da, bineînțeles.

— Perfect. Când te întâlnești cu el?

— Ți-am spus, peste trei zile. La...

— Nu-mi spune!... Și nu da nimănui de bănuit că există o legătură între mine și acest bărbat. Pentru că acești oameni l-ar scoate imediat afară din circuit, dacă înțelegi ce vreau să spun...

Tania părea complet debusolată. Se încruntă și întrebă:

— Îl cunoști?

Malko avu pentru câteva fracțiuni de secundă o îndoială oribilă: și dacă traficantul care venea din Zair n-avea nimic de a face cu Alphonse Loukoula? Dar realiză de îndată că fugarul nu se plimba sub adevărata sa identitate. Vru, totuși, să-și ia o piatră de pe inimă.

— Cum l-ai cunoscut?

— Printr-un zairez cu care lucram înainte... Mi l-a prezentat pe Antoine pentru că el părăsea Kinshasa.

— De mult?

— Stai puțin... În noiembrie trecut. Aproximativ, acum un an. Dar de ce îmi pui toate aceste întrebări? Cine ești tu? Toate astea mă înspăimântă.

Existau prea multe coincidențe. Totul se brodea: Antoine era Alphonse. Malko puse mâna pe coapsa tinerei femei, cu un zâmbet liniștitor.

— Tania, să mergem să mâncăm și apoi *nicevo*[1]! Dacă te întreabă, vei spune că nu înțelegi. Ar fi la fel de util să cauți să mă întâlnești aici, la hotel, chiar de mâine. Să-mi lași mesaje la care, bineînțeles, nu voi răspunde. Pentru ca ceilalți să nu spună că lucrăm mână-n mână.

Tania dădu afirmativ din cap.

— *Haraşo.*

În momentul în care ieșeau pe ușă, Malko zise:

— Mai am o singură întrebare. La ce oră ai întâlnire cu Antoine peste trei zile?

— La ora zece seara, răspunse Tania, dar poate că va întârzia. Condițiile de trecere nu sunt întotdeauna ușoare.

— Mulțumesc, spuse Malko.

---

1. Fie ce-o fi! (n. a)

În ascensor, ea se lipi brusc de el, dar nu în același fel, și murmură cu o voce schimbată, mai puțin metalică:

— Pot să rămân totuși cu tine, imediat după masă. E așa de mult de când nu am mai făcut-o în stil rusesc.

* * *

Tania plecase. Făcuseră dragoste și fusese foarte plăcut. Avea o tehnică extraordinară și cele trei pahare de Gaston de Lagrange pe care le băuse după cină îi puseseră în valoare și mai mult temperamentul slav. O panteră pe care Malko o îmblânzise timp de o oră, călărind-o ca pe o iapă, frecându-se de el, fermecătoare și udă leoarcă... Conveniseră că, dacă Malko o suna, urma să se întâlnească peste o oră jos, la ea acasă. Trebuia să prevadă și un posibil eșec din partea lui Jacky Marinarul. În acest caz, Malko ar fi obligat să-și asume riscul uriaș de a-l găsi pe Alphonse prin Tania. Prefera să nu se gândească la această posibilitate...

Cu fereastra deschisă, pentru a profita de răcoarea nopții tropicale, Malko încerca să recapituleze elementele acestui caz complicat...

Mulțumită eforturilor sale, reușise să dea de urma lui Alphonse Loukoula. Nici nu se gândea să-i scape printre degete în ultima clipă...

Hotărârea era luată: nu-l va preveni nici pe Thomas Hauser și, bineînțeles, nici pe colonelul M'Boukou. Voia mai întâi să-l interogheze el însuși pe Alphonse Loukoula. Evident, acest lucru avea să-i pună o problemă de logistică. Era imposibil să-l interogheze acasă la Hortense care l-ar fi avertizat de îndată pe fostul ei amant... Trebuia, cu orice preț, să găsească o soluție.

* * *

Telefonul îl trezi aproape de ora șapte dimineața. Legătura era așa de proastă, încât crezu că este o greșeală. Apoi recunoscu vocea lui Jacky Marinarul și pulsul se acceleră.

— Unde sunteți? întrebă el.

— La poșta din Pointe-Noire, țipă informatorul în aparat. Voi veni...

— Veniți?

— Îhî! Nu-mi găsesc piesa pentru turbină aici la Pointe-Noire. E un tip din Brazzaville care spune că o are. Iau imediat avionul. Vreţi să ne întâlnim pentru o haleală. Există un loc retras aproape de dumneavoastră, îi zice *Le Terroir*[1]. Chiar alături de Ambasada Libiei.

— Perfect, spuse Malko.

— Apropo, adăugă Jacky, am informaţia pe care o doreaţi...

Profitând de faptul că legătura era din ce în ce mai proastă, Malko închise telefonul. Aveau toate şansele să fie ascultaţi.

Dimineaţa trecu încet. Nu mai primise nici un telefon. Adversarii se supravegheau reciproc. Malko se ruga ca Tania să nu-l trădeze. Din fericire, se gândea că o satisfăcuse destul de bine ca să nu se răzgândească. Aparent, Alphonse Loukoula devenise unul dintre cei mai importanţi clienţi ai ei. Risca să-l piardă oricum, dar asta ea nu o mai ştia...

* * *

Le Terroir era un restaurant în aer liber care nu făcea impresie, cu o boltă acoperită cu verdeaţă. La ora asta era complet gol. Malko, din ce în ce mai neliniştit, bea o votcă aşteptându-l pe Jacky Marinarul. Era aproape două fără un sfert şi ospătarii începeau să-l privească curioşi. Se hotărî să comande: o salată de avocado şi o tocană de mistreţ african. După treizeci de secunde, Jacky Marinarul îşi făcu apariţia, cu ochii mai albaştri ca niciodată, în costum de blue-jeans, neras.

Înainte de a se aşeza, comandă un Johnny Walker dublu şi rânji:

— Eu nu aştept să vină noaptea ca să atac... Este cel mai bun antidot împotriva amibelor.

— Mi-a fost frică să nu fiţi prea palavragiu. Am întrerupt legătura.

Jacky râse cu viclenie.

— Aţi procedat foarte bine, dar nu aş fi spus nimic compromiţător.

— Aţi putut obţine informaţia?

Jacky îşi termină scotch-ul înainte de a-i răspunde:

— Ei drace! Nu a fost uşor. Toate fetele care lucrau la firma

1. *Restaurant cu specific local (n. t.)*

„La Belle Créature" au amuţit de tot. Noroc că vorbesc puţin limba ţării. A trebuit să duc tratative şi în cele din urmă m-au lăsat să scotocesc printre catrafusele lui Bérénice şi am găsit asta.

Îi întinse o hârtie lui Malko. Un fel de plan, reprezentând un cartier din partea sudică a oraşului Brazaville, sensul giratoriu de la Djoué, Drumul Naţional numărul 1 ce duce spre Pointe-Noire, un cartier cu străzi perpendiculare ce traversau bulevardul Fulbert Youlou. O stradă era subliniată cu roşu: strada M'Bama, numărul 12.

— Verişoara se numeşte Micheline Bangoli, explică Jacky Marinarul. Locuieşte în centrul cartierului Makélékélé.

Era o informaţie preţioasă. Totul se potrivea: era aproape de fluviu şi de torentele din Kintambou, acolo unde, după cum spusese Bérénice, îşi întâlnise amantul pentru prima dată.

— Mulţumesc, spuse Malko. Ce s-a întâmplat cu Eugénie?

Jacky Marinarul dădu din cap copleşit.

— Tot nu vă învăţaţi minte! Târâtura aia trebuie să fie acum hrană pentru peşti... La urma urmei, chiar şi fără o ureche, este încă foarte atrăgătoare şi bună de cordit. Până la noi ordine, mă va însoţi în expediţia de pescuit. Micuţa cealaltă nu vrea să meargă.

— Aţi lăsat-o pe *Sundowner* ? se nelinişti Malko.

— Sigur! Sub paza echipajului. Oricum, este legată cu cătuşe de o ţeavă. Băieţii mei ştiu că, dacă ea o şterge, mai întâi o voi căuta şi apoi vor fi cu toţii concediaţi: şi, apoi, cum au o foame...

Nu se schimbase. Devora mistreţul stropit din belşug cu Johnny Walker ca şi când ar fi fost ultima lui masă... La desert, se aplecă spre Malko şi peste banana flambată, şi îl întrebă încet:

— Mai aveţi Kalaşnikovul?

— Da.

— Nu vreţi să facem un schimb?

— Cu ce? întrebă Malko uluit.

Jacky afişă un zâmbet cinic.

— Am aici un cumpărător pentru el. Un tip care vrea să spargă o bancă la Kinshasa. Plăteşte în dolari. Patru mii... Vi-l pasez pe ăsta în loc.

Puse pe masă un pachet înfăşurat în hârtie uleioasă care părea foarte greu.

— Este un Herstall cu paisprezece focuri, anunță Jacky. Funcționează. L-am demontat. Există un percutor și restul; e mai lesne de mânuit în oraș decât mașinăria cealaltă. Dar pentru o bancă, e cam ușor...

Malko fu nevoit să accepte schimbul.

— Și asta mă aranjează, recunoscu el. Să ne întoarcem la hotel să facem schimbul.

Negocierile se purtară în camera lui Malko. Era o surpriză plăcută, cu atât mai mult cu cât Herstall-ul avea un încărcător de schimb... Înainte de a-l părăsi pe Jacky, Malko întrebă:

— Vă pun o întrebare care trebuie să rămână între noi. Ce părere aveți despre Thomas Hauser?

Jacky Marinarul se uită la el derutat.

— Thomas Hauser? Nu cunosc mare lucru despre el. De fiecare dată când venea la Pointe-Noire, și eu eram acolo, aveam câte o scurtă întâlnire. Cam le bea, dar asta nu-i o crimă.

— Ce făcea la Pointe-Noire?

— Nu știu nimic... Treburile obișnuite. Ridica materialele din căsuțele poștale. Contacta legăturile. Cred că avea o rețea. De ce?

— Doar așa, spuse Malko.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Jacky găsise piesa pentru turbină și plecă din nou la pescuit de crevete.

— Sper că v-am fost de folos, conchise el.

— Mai mult decât credeți, spuse Malko.

* * *

La numărul 12 pe strada M'Bama, era o baracă cu acoperiș din tablă ondulată, asemănătoare cu toate celelalte învecinate. Puțin mai departe, se afla o mică băcănie. Niște puști se jucau pe o grămadă de gunoi, iar femeile găteau în aer liber. Nimic deosebit... Malko efectuase o rupere de filaj grozavă, ca să se descotorosească de îngerii săi păzitori, și apoi nici măcar nu se oprise în fața casei lui Micheline Bangoli.

La ce bun să-i alerteze pe verii lui Bérénice? Nu știa dacă aveau vreo modalitate de a-l avertiza pe Alphonse Loukoula... După ce își parcă mașina, plecă pe jos să cerceteze împrejurimile, încercând să anticipeze ce va face fugarul. După toate probabilitățile, el va merge mai întâi la întâlnirea cu Tania și apoi o să o caute pe Bérénice.

Dacă mergeai pe o străduță cu pământ bătătorit perpendiculară pe strada M'Bama, ajungeai într-o zonă mlăștinoasă, un fel de „deltă" a râului Makélékélé, aproape secat. Dădu peste niște buruieni, nisip, niște pirogi și o barcă mare de agrement eșuată, care va pluti din nou pe valuri în sezonul ploios. Această zonă se întindea pe doi kilometri și părea perfectă pentru o debarcare clandestină. Cu atât mai mult cu cât vuietul torentelor, care erau foarte aproape, putea să acopere eventual zgomotul unui motor. În acest loc, fluviul Congo măsura exact un kilometru și malul zairez era aproape pustiu...

Malko se urcă din nou în mașină. Nu mai erau decât trei zile de așteptare. Miza totul pe venirea lui Alphonse Loukoula. Având în vedere dificultățile de comunicare, trebuia să ignore moartea lui Bérénice. După ce îl recupera pe Loukoula, trebuia să se descotorosească de adversari și de oamenii colonelului M'Boukou.

Capitolul XIX

Nemişcat la volanul Toyotei sale, Malko aştepta să se facă ziuă. Mai dura câteva minute. Cu excepţia maşinii lui, în parcarea terenului de golf din Brazzaville nu se găsea nici un alt vehicul. Din cauza căldurii, oamenii jucau dimineaţa. Terenul de golf se găsea la capătul Bulevardului Caravanelor, care şerpuia pe colina aflată de-a lungul drumului numărul 1, după podul metalic de peste Djoué. Cale puţin folosită, deoarece deservea numai cartierul negrilor, o zonă locuită de străini, şi golful. Vederea era splendidă: la nord, cursul sinuos al râului Djoué, la sud, maiestuosul fluviu Congo cu torentele din Kintambou. În cursul ultimelor trei zile, Malko reperase un anumit număr de locuri, dar, în cele din urmă, pusese ochii pe acesta, cel mai potrivit planurilor sale. Părăsise *Olympic Palace* cu două ore mai devreme, timp în care trecuse printr-o serie de încercări înverşunate pentru a asigura o rupere de filaj perfectă.

După aceea, sigur că nu mai este urmărit, se pierduse în circulaţia intensă a bulevardului Djoué pentru ca, în cele din urmă, să o ia pe acest drum pustiu şi înfundat. Dacă l-ar fi urmărit vreo maşină, ar fi reperat-o fără probleme. Acum, protejat de întuneric, se pregătea să coboare din nou spre „ţinta" sa. Rezultatul investigaţiilor sale avea să se vadă în orele care urmau.

Dacă Alphonse Loukoula nu apărea, nu avea decât să ia avionul înainte ca adversarii săi să-l taie în bucăţi... Ultimele trei zile se scurseseră într-un calm înşelător. Cum era prevăzut, Tania Missitout lăsase mai multe mesaje la hotel. Pentru a fi lăsat în pace, îi explicase lui Thomas Hauser că este pe o pistă şi nu vrea să i se pună întrebări. Cufundat în mahmureala alcoolică, şeful centralei nu insistase deloc. În fiecare zi, părăsea biroul pe la ora două şi se întorcea acasă să-şi facă siesta în compania unei sticle de Johnny Walker...

În mod ciudat, Boris şi prietenii săi nu se mai arătaseră. Pentru a-şi omorî timpul şi a-i înşela pe îngerii păzitori ai colonelului M'Boukou, crease impresia unei activităţi reale, deplasându-se mult prin Brazzaville şi mergând frecvent la Ambasada americană.

În fiecare seară o întâlnea pe Hortense Saboukoulou la ea acasă. În urmă cu două zile, ea îl aşteptase într-o rochie din jerseu fin ca o piele, mulată pe corp, cocoţată pe escarpenii roşii. Rezemată de o consolă, construită în planuri oblice de Claude Dalle, una dintre piesele cele mai luxoase ale mobilierului său, dorise să o posede în picioare, ridicându-şi, pur şi simplu rochia sub care nu purta nimic. El o întorsese apoi cu spatele, lipindu-o de oglinzi, profitând fără nici o reţinere de bazinul ei, chiar în această poziţie. Privirile lor se întâlniră în oglinda atârnată de perete, în timp ce Malko „naviga" în sexul ei. Era o mică fantezie a negresei.

În urmă cu o zi, Hortense îl primise pe Malko într-o ţinută diferită: o bluză scurtă de muselină neagră şi transparentă şi o fustă de vinilin negru atât de strâmtă, încât abia putea să meargă.

– Întotdeauna am avut chef să mă deghizez în târfă, murmurase Hortense cu vocea ei răguşită.

Ea îl obligase să-i administreze o felaţie divină, în genunchi pe blana de zebră, înainte de a se lăsa pătrunsă de un Malko dezlănţuit. Fusta nu mai servea la nimic: Malko o rupsese în două în elanul său. Îmbrăţişarea lor nu depăşise mai mult de treizeci şi nouă de secunde, însă plăcerea lui atinsese acel paroxism, încât avusese senzaţia că aceasta durează de o veşnicie.

Hortense se folosea de el ca de o jucărie sexuală. Ca pentru majoritatea africancelor, sexul avea şi pentru ea puţină legătură cu sentimentele. Făcea dragoste pentru bani, plăcere sau şi una şi alta. Cu Malko, ea îşi satisfăcea toate fanteziile de târfuliţă tropicală.

Şi în această seară, aveau întâlnire. Nu voise să o pună în gardă. Privind cadranul luminos al ceasului, se întreba în ce ţinută îl va aştepta. Se făcuse nouă şi douăzeci şi cinci de minute. Reveria se sfârşise. Întinse mâna şi se asigură că putea apuca cu uşurinţă Herstall-ul strecurat sub scaun, cu cartuş pe ţeavă.

Noaptea cufunda în întuneric terenul de golf pustiu. Porni

mașina, iar zgomotul motorului i se părea asurzitor. Fără să aprindă farurile, rulă până în cartierul negrilor și așteptă ca o mașină să părăsească unul din bungalouri pentru a se strecura în spate. Nimic suspect.

O luă pe drumul național de-a lungul fluviului, trecu podul peste Djoué și se îndreptă din nou spre centru. Era imposibil să ajungi direct pe strada M'Bama fără să o iei iarăși pe bulevardul Fulbert Youlou ca să ajungă pe bulevardul Djoué. Făcu un ocol de un kilometru. Circulația era intensă și nu se temea că o să fie reperat.

Ajuns în cartier, încetini din cauza copiilor și a pietonilor care traversau la întâmplare prin toate locurile. Nu era cazul să aibă un accident; observase la capătul străzii M'Bama o mică înfundătură întunecată unde își putea parca Toyota. Vederea unei mașini străine îl putea alarma pe Alphonse Loukoula, în acest cartier în care nu prea existau automobile.

Opri motorul și stinse luminile, apoi așteptă ca fundătura să fie pustie pentru a putea ieși de acolo. Cu Herstall-ul băgat la centură sub cămașă, ajunse în stradă – protejat de întuneric. Oamenii treceau pe lângă el fără să-i acorde atenție. Albii veneau frecvent în acest cartier ca să vadă artizanatul sau să angajeze personal.

În fața numărului 12, se afla o casă abandonată, pe trei sferturi demolată, pe care o reperase deja. Trebui să treacă de trei ori pe lângă ea pentru a se strecura fără să-l observe cineva. Apoi, pitit printre ruine, verifica câmpul de vizibilitate. Intrarea la numărul 12, adică o gaură în zidul de piatră, era perfect vizibilă. Nu mai avea decât să aștepte... Rumoarea orașului fremăta în jurul lui, un motan se furișă pe o grămadă de gunoi. Doi bărbați se certau puțin mai departe. Ascuns în spatele bucății de zid, se întreba dacă Alphonse Loukoula o să vină. Și în acest caz, dacă era singur. Tania putea să se fi răzgândit din nou. Dacă ea menționase numele de „Antoine", șefii lui Boris puteau să facă legătura.

* * *

Tania Missitout strivi nervoasă a cincea țigară. Antoine întârzia. Rezemată de un Suzuki 4 x 4, ea își număra bătăile inimii. Fluviul Congo clipocea la câțiva metri în fața ei, lin și întunecat. Câteva lumini jalonau malul din față.

Rusoaica se găsea la capătul unui drum mic și noroios care pleca din Drumul Național nr. 1 până la stațiunea agricolă

experimentală, Ferma Mafouta, situată între drum și fluviu, nu departe de torentele din Kintambou. După Ferma Mafouta, drumul se transforma în hârtoape, ajungând pe marginea mlaștinoasă a fluviului.

Ea și Antoine folosiseră deja acest loc de întâlnire. Totul se desfășura mereu foarte bine. După plata și schimbul mărfurilor, ea îl lăsa pe Antoine undeva pe bulevardul Djoué cu caviarul. Totuși, în această seară, ea era foarte nervoasă. De trei zile, Boris nu o slăbea, deranjând-o de mai multe ori pe zi, punându-i mii de întrebări, chiar amenințând-o. În urmă cu o zi, dăduse buzna în apartamentul ei și stătuseră de vorbă timp de trei ore. O înțepase în coapse și în burtă cu baioneta.

Voia să știe de ce străinul blond nu-i mai dăduse nici un semn de viață! Degeaba îi spusese Tania că nu știe, că el o fixa cu ochii lui migdalați și privirea halucinată, spunându-i că minte. Ea nu cedă. A doua zi, după seara petrecută cu Malko, se dusese valvârtej la Ambasada sovietică pentru a-i povesti *Rezidentului* ce se întâmplase. Oleg Kazimov trimisese de îndată un telex codificat în Piața Dzerjinski, cerând instrucțiuni. Miracol, patru ore mai târziu, primi un răspuns: Malko Linge, agent al CIA, nu trebuia să fie considerat în împrejurările actuale, un adversar al Uniunii Sovietice. Atitudinea cerută era o neutralitate binevoitoare, fără a se amesteca totuși în treburile congolezilor. Oleg Kazimov o sfătuise pe Tania să nu-i furnizeze nici o informație lui Boris.

Fără nici o legătură cu Malko, ea se pregătise pentru întâlnirea sa de afaceri cu Antoine. Boris o mai sunase încă de două ori, obținând același răspuns: nu, nu avea nici o noutate despre străinul blond.

Ea tresări deodată. O lumină tocmai sclipi de trei ori la suprafața apei! Ciuli urechile și auzi un zgomot slab de motor. Antoine sosea! Se întoarse să se urce în mașină, dar crezu că i se oprește inima. Un bărbat, ascuns în tufișuri, la vreo zece metri mai departe, nu avusese timp să se bage destul de repede la locul lui.

Tania rămase țintuită câteva clipe, iar gândurile i se învălmășau în cap. Avea foarte puțin timp să răspundă semnalului lui Antoine. Dacă totul era în regulă, trebuia să facă semn cu farurile de trei ori drept răspuns. Dacă exista un pericol, le aprindea numai o dată. În acest caz, Antoine renunța să mai tragă la mal și stabileau o altă întâlnire pe căi complicate. Așezată la volan, cu mâna pe buton, ea șovăia.

Era aproape sigură că bărbatul pe care îl observase nu este vreun vameș. Ei nu procedau așa, ci ar fi așteptat la ramificația cu Drumul Național nr. 1.

Deci, nu putea fi decât Boris și oamenii săi. Și aceasta nu avea nimic de-a face cu contrabanda. Își reaminti recomandările lui Oleg Kazimov și murmură pentru ea însăși: *Nicevo!*

Apăsă o dată cu arătătorul pe butonul de lumini, apoi rămase nemișcată la volan, puțin mirată de ceea ce tocmai făcuse. Prin geamul deschis, auzi zgomotul motorului care descreștea ușor: Antoine se îndepărta.

Tocmai răsucea cheia în contact, când o siluetă se ivi lângă portieră. Aceasta se deschise cu violență și apăru Boris, cu fața încordată de furie și un pistol mare în mână.

– Spurcăciune! mormăi ei, l-ai prevenit. A făcut cale întoarsă.

Tania reuși să dea feței sale o expresie de surpriză prost mascată.

– Boris! Ce faci aici? Am observat un tip care se ascundea și am crezut că sunt vameșii.

– Mincinoaso!

Boris o apucă de umăr și o trânti pe rambleul de laterită alunecoasă. Imediat, nebun de furie, se repezi la ea, lovind-o zdrăvăn cu patul pistolului, snopind-o cu lovituri de picior și înjurând-o în rusă și lingala. Era scos din minți. Cu unul din pomeți spart și maxilarul rupt, Tania începu să urle, căutând să scape, târându-se de noroiul roșiatic. În furia sa, Boris alunecă și căzu la rându-i pe spate, fiind imediat ridicat de unul din acoliții iviți din întuneric. Puțin mai calm, o smulse pe rusoaică din pământul argilos, o ridică în picioare și o forță să urce din nou în mașină.

– Fă-l să se întoarcă, îi ordonă el, lovind-o în cap cu țeava pistolului. Dacă nu, îți crăp capul!

Taniei îi era prea rău ca să mai reziste. Și apoi știa că Antoine nu va ține cont de un nou semnal care putea fi trimis sub amenințare. Docilă, ea aprinse de trei ori farurile și se prăbuși peste volan cu fața plină de sânge.

Boris privea fluviul furios. Convins că agentul CIA nu o contactase din întâmplare, generalul Edoura îi dăduse ordin să o urmărească pe Tania pas cu pas. Ceea ce și făcuse. Fără rezultat, până în această seară. Or, câteva ore mai târziu, el fusese alarmat de dispariția lui Malko care se descotorosise de echipa însărcinată să-l supravegheze.

După ce îl pierduse pe Malko, el se mulțumise cu Tania și asistase la încărcarea mașinii Suzuki. În mod vizibil, ea își pregătea una dintre nesfârșitele operațiuni de contrabandă pe care le făcea cu Zairul. Pentru Boris, adevărul ieși la lumină dintr-o dată: bărbatul cu care Tania avea întâlnire era, poate, Alphonse Loukoula. Cu puțin noroc, era pe punctul de împușca doi iepuri dintr-o lovitură: să lichideze „mortul" și agentul CIA.

Imprudența acolitului său făcuse să eșueze totul. Era bolnav de furie din cauza aceasta... Văzând că partenerul Taniei nu revine, o luă de guler și o lovi cu capul de volan.

– De ce l-ai prevenit? Albă mizerabilă!

Tania, ai cărei obraji se umflaseră și o dureau când vorbea, își întoarse fața însângerată spre el.

– Ți-am spus! gângăvi ea. Am crezut că sunt vameșii. Crezi că asta mă distrează! Am zece kilograme de caviar în mașină pe care o să le pierd!

Izbucni în hohote de plâns isterice, urmărită de privirea glacială a lui Boris.

– Cum se numește tipul care venea din Zair?

– Antoine.

– Antoine și mai cum?

– Nu mai știu.

– Cum îl contactezi?

– Telefonez la un număr din Kinshasa... Las un mesaj și el mă sună.

– Mincinoaso! izbucni el mașinal, știind exact că ea spunea adevărul.

Acum nu mai exista speranța ca acela să revină. Tania își pipăi maxilarul rupt și tumefiat. El urlă:

– Și albul? Cel care lucrează pentru americani! Aveai și cu el întâlnire în această seară?

– Ești nebun, protestă Tania. Știi foarte bine că habar n-am unde este. Acum, lasă-mă în pace! Trebuie să merg la spital.

Răsuci cheia în contact și vru să bage în viteză, dar Boris o opri brutal.

– Nu pleci nicăieri; știu că minți și am de gând să te fac să vorbești.

O trase cu brutalitate de pe scaun, trăgându-i în trecere câteva lovituri cu patul armei și se instală la volan.

– Urmați-mă, le spuse el celor doi acoliți. Vom merge la această albă mizerabilă. O să o îndopăm cu tot caviarul.

* * *

Cu motorul oprit, piroga plutea ușor în derivă spre torentele fluviului. Vuietul apei creștea, devenind asurzitor. Barcagiul, ghemuit în spate, fu obligat să strige pentru a se face auzit.

– Trebuie să o luăm din loc.

– Dă-i drumul, aprobă bărbatul întins printre cutiile de carton.

Motorul exterior al bărcii porni din nou cu un zumzăit surd și piroga încetă să mai plutească în derivă spre meandrele repezi. Cârmaciul se îndreptă spre malul zairez. Nu era nici o fericire să descarci din nou toată marfa, dar acestea erau riscurile meseriei. Se aflau aproape de mijlocul fluviului.

În momentul în care cârmaciul schimbă direcția, pasagerul său îi spuse:

– Nu ne întoarcem! Urcăm din nou spre nord, în dreptul cartierului Makélékéle. Acolo unde este barca mare eșuată.

– E periculos să acostăm cu toate astea după noi.

– Nu vom descărca marfa, preciză pasagerul. Voi coborî numai eu.

– Și cum o să te întorci?

– Mă vei aștepta acolo. Dacă ești obligat să pleci, te vei întoarce să mă iei pe la miezul nopții.

Cârmaciul nu comentă. Nici marfa, nici piroga nu erau ale lui. În cel mai rău caz, risca să primească o mamă de bătaie de la vameșii congolezi și să-i șterpelească hainele. Pentru un client bun, merita osteneala. Supus, el începu să urce din nou fluviul, chiar pe mijloc, hotărât să nu schimbe cursul decât în ultimul moment. Întins în partea din față, Alphonse Loukoula nu scăpa din ochi malul congolez, încercând să ghicească ce se întâmplase. Tania era extrem de prudentă și bine informată. Foarte rar se lăsa ea păcălită. Îl îngrijora cel de-al doilea semnal...

Neliniștea îl strângea ca un clește. De luni de zile de când se ascundea, devenise nervos, aproape paranoic, și dormea din ce în ce mai prost. Singura lui bucurie era de a o întâlni pe Bérénice Koukolo și de a petrece câteva ore cu ea. Data trecută era atât de stresat, încât nici măcar nu putuse să facă dragoste cu ea. Țelul lui era simplu: să câștige suficienți bani pentru a-și putea cumpăra acte false și să o șteargă în Europa, acolo unde nimeni nu va veni să-l caute.

Pentru aceasta, mai avea de făcut multe călătorii pe

fluviu... Își spuse cu tristețe că nici măcar nu îi va putea duce un pic de caviar lui Bérénice. Era sigur că ea îl așteaptă: nu îl trăsese niciodată pe sfoară.

Huruitul motorului crescu: cârmaciul anunță o meandră ce ducea spre malul congolez. Urcase mai mult decât era necesar, aproape în dreptul Colibei De Gaulle. Piroga se îndreptă pieziș spre mal, iar cârmaciul opri motorul.

Cu pagaia, ajutat de curent, se strădui să se îndrepte spre gura nisipoasă a fluviului de la Makélékélé, la marginea cartierului cu același nume. În fața pirogii, malul era complet întunecat. Deodată, se auzi o răzuială pe fundul bărcii. Barcagiul mai făcu să înainteze ambarcațiunea câțiva metri, apoi se opri împotmolit în nisip. Se aflau la vreo doisprezece metri de malul congolez. Fără nici o vorbă, Alphonse Loukoula sări în apa care îi venea până la genunchi. Împingând etrava pirogii, o repuse în curent și aceasta dispăru în întuneric.

El începu să înainteze cu prudență, ferit de eventualele priviri indiscrete de silueta unei bărci de agrement eșuate pe mal. Inima îi izbea pieptul cu putere. În câteva minute, va fi în brațele lui Bérénice.

* * *

Pulsul lui Malko se accelerà, când silueta unui bărbat țâșni din penumbra străzii M'Bama și se strecură în grădina de la numărul 12. Nu reușise să-i vadă fața, ci numai o siluetă zveltă și sprintenă, îmbrăcată într-un pantalon și o bluză, cu o geantă în mână. Prima ființă omenească ce trecea pragul într-un răstimp de o oră.

El așteptă mult timp și cercetă strada: Alphonse Loukoula, dacă era el, nu fusese urmărit. În această clipă trebuia să fi descoperit deja absența lui Bérénice. Sau moartea ei, dacă verii putuseră să ia legătura cu Pointe-Noire. În una din camere era lumină. Malko se mișcă, anchilozat, realizând că ceafa îi era udă de transpirație. După atâtea peripeții, se apropia în sfârșit de țintă. Mașinal, mângâie patul pistolului Herstall: s-ar putea ca Loukoula să nu-l primească ca pe un prieten... Minutele se scurgeau și vizitatorul nu mai ieșea. Totuși, verificase dacă nu mai exista o altă ieșire.

Tensiunea era așa de puternică, încât era să rateze plecarea fugarului, care avusese grijă să deschidă ușa fără să aprindă lumina în interior. Malko mai mult ghici că acesta o ștergea pe strada pustie.

Părăsindu-și ascunzătoarea, el coborî panta în spatele lui. Bărbatul dispăruse! Sosi la colțul străzii și-l zări cum se îndreaptă spre malul fluviului. Se întorcea în Zair. Dacă îl aștepta o barcă, îl va scăpa. Malko nu avea de ales: începu să alerge. Zgomotul pașilor săi îl făcură pe Alphonse Loukoula să întoarcă capul. Într-o fracțiune de secundă, negrul iuți pasul. Alerga mai repede decât Malko, părând că nici nu atinge pământul.

Foarte repede, ajunse la taluzul nisipos și fu nevoit să încetinească. Malko distinse atunci forma alungită a unei pirogi la câțiva metri de mal. Fugarul mai avea vreo zece metri până la ea. La rândul lui, Malko intră în apa călduță și alunecă pe fundul mâlos, dându-și seama că nu-l va prinde pe cel pe care îl urmărește. Smulgându-și Herstall-ul de la centură, îl îndreptă în direcția fugarului și strigă:

– Stai, sau trag!

Alphonse Loukoula se întoarse, dar, în loc să se oprească, făcu un nou salt în direcția pirogii de care îl despărțeau doar doi metri. Cârmaciul se aplecă peste margine ca să-i întindă mâna.

Malko nu avea de ales. Țintind în apă, apăsă pe trăgaci. Detonarea Herstall-ului pocni și mai asurzitor în liniștea nopții. Surprins, fugarul rămase nemișcat. Malko îi strigă:

– Următorul glonț e pentru tine!

În ciuda amenințării, Alphonse Loukoula mai făcu un pas spre pirogă. Ar fi ajuns-o, dacă barcagiul nu ar fi bătut în retragere, îngrozit. Motorul exterior hurui, ambarcațiunea se răsuci, îndepărtându-se spre mijlocul fluviului. Alphonse Loukoula rămase împotmolit în nămol, înjurându-l pe barcagiu.

Malko îl ajunse din urmă și, fără să ezite, îi puse țeava Herstall-ului în gât.

– Veniți cu mine! îi ordonă el în franceză. Repede!

Focul de armă putea să fi alertat Miliția sau vameșii... Fugarul vru să scape și descoperi brusc că Malko este alb.

– Cine sunteți dumneavoastră? întrebă el. Ce aveți cu mine?...

Malko îl împingea cu țeava armei. Clătinându-se amândoi prin apă, ajunseră, în sfârșit pe nisipul mai tare al malului. Nu era nimeni prin preajmă.

– Grăbiți-vă! se adresă el prizonierului.

Fără să se întoarcă, bărbatul repetă:

– Cine sunteți dumneavoastră? Unde mergem?

– La mașina mea, spuse Malko.

Dacă acesta ar fi început să urle în acest cartier de negri, nu ar fi fost deloc a bună. Din fericire, Alphonse Loukoula nu știa că ultimul lucru pe care l-ar fi făcut Malko, ar fi fost să-i tragă un glonț în cap.

Strânși unul de altul, se întâlniră cu câțiva trecători. La această oră, majoritatea oamenilor dormeau.

Urcară pe strada M'Bama și Malko își zări cu ușurare Toyota. Deschise portbagajul.

– Urcați repede!

Ochii lui Alphonse Loukoula se mișcau de colo-colo, plini de groază... Acesta dădu înapoi și, pentru prima dată, Malko îi distinse clar fața. Cu trăsături mai mult fine, cu nasul nu prea turtit, putea fi bărbatul a cărui fotografie o văzuse pe mormântul din cimitirul victimelor avionului DC10. Dar putea și să nu fie el...

Fugarul, vizibil depășit de evenimente, rămase țintuit locului. Luându-l de gât, Malko îl trânti în portbagaj. Fără milă, îl înghesui în el și îl încuie. În orice clipă, putea să apară cineva și să dea alarma...

Răsuflă ușurat când se urcă la volan și ajunse la sensul giratoriu de la Djoué. Inima îi bătu din nou cu putere. O mașină de poliție stătea la pândă într-un colț. Trecu încet prin față, dar aceasta se afla acolo doar pentru a-i jecmăni pe biciclești. Se angajă pe Bulevardul Caravanelor până la rondul pustiu din fața clubului de golf. Coborî și merse să inspecteze împrejurimile, asigurându-se că este singur. Numai atunci deschise portbagajul, ținându-și prizonierul tot sub amenințarea armei. Îi luă geanta și o scotoci. Nu conținea decât teancuri de franci congolezi și puțini bani zairezi, plus un act de identitate congolez pe numele de Antoine Foukélé, cu domiciliul în Brazzaville. Prizonierul său începu să-și revină.

– Hei! făcu el, ce e toată nebunia asta? Cine ești? Ah, ești un hoț! Banii aceștia sunt ai mei!

Malko îi întinse geanta cu bani.

– Nu vă numiți Antoine Foukélé, ci Alphonse Loukoula și, oficial, sunteți mort.

– Ei, nu mai spune! Ce-i cu povestea asta tâmpită, protestă fugarul cu o voce ascuțită pe care o iau negrii când sunt sub imperiul unei emoții puternice. Nu mi-ai văzut documentele, șefu'? Ascultă, nu știu ce vrei, dar eu trebuie să plec.

Acesta făcu un pas și Malko ridică țeava armei spre el.

– Dacă continuați să negați, spuse el, vom merge împreună la colonelul M'Boukou. El va avea cu siguranță mijloace să vă facă să vorbiți...

Nici această amenințare nu fusese de ajuns. Negrul continua să nege cu atâta înverșunare, încât Malko fu aproape descumpănit. Dacă nu îl făcea să mărturisească aici, pe loc, situația îi va scăpa de sub control. Congolezii nu i l-ar preda niciodată, iar dacă ar face apel la Thomas Hauser, acesta i-ar trage un glonț în cap înainte de a începe conversația. Or, bărbatul din fața lui trebuia să dețină toate secretele cazului DC10. Punându-i țeava armei în piept, el ridică piedica.

– Bérénice a murit, făcu el, și veți muri și dumneavoastră.

Reacția negrului fu instantanee. Începu să tremure din toate încheieturile și trebui să se agațe de clanța ușii ca să nu cadă. Ochii se roteau în orbite, fălcile îi clănțăneau ca într-o criză de paludism. Dădea din picioare în gol, scoțând sunete ciudate, între țipăt și hohote de plâns. Malko văzu cum fruntea i se acoperă de sudoare ca și când fusese cuprins de o febră puternică... Păru apoi să-și recapete puțin calmul și i se adresă lui Malko:

– Pentru că ați ucis-o pe Bérénice, omorâți-mă și pe mine!

– Nu eu am ucis-o, îl corectă Malko. Dar tocmai v-ați dat de gol. Sunteți Alphonse Loukoula?

Părea că ochii negrului sunt acoperiți de un văl întunecat. Îl fixă pe Malko cu o privire absentă și zise cu glas stins:

– Da, eu sunt Alphonse Loukoula.

Capitolul XX

Malko îl privi îndelung pe bărbatul din fața lui. Fără barbișon, nu mai avea nici un alt semn particular. Cu excepția, poate, a nasului foarte fin și a buzelor bine conturate. Se zbătea între o satisfacție arzătoare și o neliniște ce-i provoca junghiuri. Va accepta oare Alphonse Loukoula să vorbească acum? Acesta își șterse fruntea și întrebă cu o voce obosită:

— Ce i s-a întâmplat lui Bérénice?

— A fost împușcată din greșeală, explică Malko, la Pointe-Noire, acum câteva zile. Eram cu ea.

— De cine?

— De niște oameni care voiau să mă omoare pe mine și vă căuta pe dumneavoastră pentru a împărtăși aceeași soartă.

Alphonse Loukoula fornăi.

— Dar de ce?

Malko se uita țintă la el.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat în seara de 19 septembrie 1989, pe aeroportul Maya-Maya.

Trăsăturile lui Alphonse Loukoula deveniră rigide și rămse mut, cu capul plecat. În cele din urmă, întoarse spre Malko o privire tulbure și-l întrebă:

— Cine sunteți? Ce vreți de la mine?

Malko nu răspunse imediat. De îndată ce aflase de moartea lui Bérénice, Alphonse Loukoula părea să-și fi pierdut toate posibilitățile de rezistență. Părea mâhnit, cu gândul aiurea și umerii lăsați. Malko se așteptase să găsească un individ mai grosolan. Acesta, pe lângă viclenia caracteristică africanilor, mai poseda ceva în plus: o profunzime pe care și-o exprimase în crizele sale de nervi. Pentru că și-a asumat niște riscuri nebunești ca s-o revadă pe Bérénice, trebuia ca aceasta să reprezinte o parte importantă a vieții lui. De obicei, negrii nu sunt sentimentali. Acum aștepta ca un animal condus la abator.

— Lucrez cu Serviciile secrete americane, anunță Malko.

Nu avu timpul să continue. Loukoula prinsese viață. Tresări și întrebă cu un aer neîncrezător:

— Lucrați cu americanii! Cu domnul Hauser!

De data aceasta, Malko rămase surprins. Cum de Alphonse Loukoula știa numele șefului Centralei CIA din Brazzaville?

— Îl cunoașteți?

Alphonse Loukoula îi aruncă o privire ciudată.

— Acum, nu văd cu ce aș putea să vă informez. Domnul Hauser știe tot. Din motive bine întemeiate.

— Ce vreți să spuneți?

Congolezul dădu din umeri și mormăi câteva cuvinte de neînțeles. Malko privi în jurul lor. Nu ar reuși să vadă dacă cineva s-ar apropia în întuneric... Nu se simțea în siguranță.

— Haideți, spuse el. Să mergem puțin mai departe.

Alphonse Loukoula îl urmă fără să opună rezistență. Intrară pe terenul de golf și se opriră puțin mai departe de rond, alături de gaura numărul patru. Un taluz se înălța deasupra unui „buncăr".

— Acum, spuse Malko, vreau să-mi povestiți *totul*. Cunosc anumite lucruri, de aceea îmi voi da seama foarte ușor dacă mă mințiți. Dacă încercați, vă trag un glonț în cap. Nu ar fi prea scump pentru răzbunarea morții celor o sută șaptezeci de persoane...

Alphonse Loukoula îl fixă cu o privire de nebun, apoi izbucni într-un râs isteric, nervos, care îl neliniști pe Malko.

— Asta-i bună! făcu el. Asta le întrece pe toate.

— Dă-i drumul, ordonă Malko. Știu că Issam Hadjez v-a trimis o valiză *Samsonite* albastră ce conținea o încărcătură explozivă. După spusele lui Bérnard Moulouki, ați luat avionul și ați murit în catastrofă... Or, dumneavoastră sunteți viu. Ce s-a întâmplat atunci?

— E adevărat, Bernard mi-a înmânat valiza, confirmă negrul.

— Știați ce conține?

— Nu, nu de la început, credeam că este vorba de încărcături obișnuite...

— Droguri?

Alphonse Loukoula dădu afirmativ din cap.

— Cum v-ați dat seama ce era cu adevărat înăuntru?

— Când am deschis-o.

— Nu era încuiată cu cheia?

— Nu, era o încuietoare cu cifru. Am încercat, formând trei de zero și a mers.

— De ce ați deschis-o?

— Voiam să pun în ea niște obiecte personale ca să le vând la Paris.

— Ce s-a întâmplat după ce ați descoperit conținutul acesteia?

Loukoula râse înfundat.

— Aș vrea mai întâi să vă spun ceea ce *ar fi trebuit* să se întâmple... Evident, era un prieten al lui Issam Hadjez care lua avionul în același timp cu mine.

— Cine?

— Un libanez, Rafik Janieh.

— Ucigașul Mirandei, târfa de la *Ram-Dam*.

— Mi-a cerut să merg la agenție să-i cumpăr un bilet pentru că el nu avea timp. Când l-am sunat ca să i-l dau, în ajunul plecării, m-a anunțat că nu poate să mai plece cu acest avion. I se îmbolnăvise soția.

— Și atunci?

Alphonse Loukoula își frecă ușor mâinile.

— După ceea ce descoperisem în valiză, atitudinea lui mi-a părut ciudată. Pentru libanezi, afacerile trec întotdeauna pe primul plan. Așa că m-am interesat și am descoperit că soția lui nu era bolnavă. Am înțeles că participa și el la acțiune împreună cu Issam Hadjez și că amândoi ticăloșii mă trimiteau astfel la moarte. Rafik Janieh mi-a spus că mă va conduce la aeroport pentru că eu nu am mașină și că nu voia să iau un taxi...

— Ați acceptat?

— Da. Ca să nu-l alertez.

— Ce ați găsit în valiză?

— Un fel de dublură dintr-un material asemănător cu masticul, cuplat la un dispozitiv electric.

— De ce nu ați anunțat poliția?

Alphonse Loukoula îi aruncă lui Malko o privire înduioșătoare.

— Ca să fiu torturat timp de luni de zile sau chiar omorât? Hadjez are brațul lung.

— Avea, îl corectă Malko. A murit.

— Nu știam...

— Știți cine i-a dat această valiză lui Hadjez?

— Nu. Am crezut că a sosit de la Abidjan ca și coletele cu droguri. Dar Rafik mi-a dat-o și poate știe el ceva.

Cu privirea în gol, negrul trăgea nervos din țigară. Malko reveni la miezul problemei.

— Deci știați că *prietenii* dumneavoastră libanezi vă trimit la moarte. De ce nu ați reacționat?

Alphonse Loukoula spuse cu o voce plângăcioasă:

— Îmi ieşisem din minţi, nu ştiam ce trebuie să fac... Dacă o ştergeam, Hadjez şi-ar fi pus oamenii pe urmele mele. Ar fi dat ordin să mă lichideze. Iar dacă luam avionul, aş fi murit. Atunci când Rafik a venit să mă ia cu maşina, eram pe altă lume... Când am ajuns la Maya-Maya, mi-a spus să cobor cât timp îşi parchează maşina. Nu am intrat în aerogară şi l-am urmărit. A deschis uşa din spate a break-ului, a culcat valiza şi a deschis-o... Nu a durat un minut. Apoi a închis-o la loc şi m-a ajuns din urmă. Chiar dacă nu aş fi avut nici o bănuială până atunci, acest gest m-ar fi alarmat: un libanez care căra valiza unui negru...

Tăcu, strâmbându-se cu amărăciune. Deci, cel care activase mecanismul de declanşare a maşinăriei infernale a fost libanezul... Alphonse Loukoula continuă pe acelaşi ton monoton:

— Când am ajuns la ghişeul de înregistrare, am simţit cum mi se înmoaie picioarele. Am primit tichetul de îmbarcare şi am înregistrat valiza. Îmi venea să urlu, dar simţeam privirea lui Rafik aţintită asupra mea... Sunt sigur că m-ar fi ucis chiar înainte de a deschide gura: era întotdeauna înarmat. Apoi, am trecut la vamă. Nu mă mai puteam controla, îmi tremurau mâinile. L-am zărit pe Rafik alături de vameşi. La Maya-Maya, libanezii mituiesc pe toată lumea şi fac ceea ce vor în aeroport. Lângă el se afla domnul Hauser.

Malko crezu că nu aude bine.

— Cum!

Alphonse Loukoula dădu energic din cap.

— Da. De fiecare dată când plecam cu marfa încredinţată de Issam Hadjez, domnul Hauser era acolo. Vameşii ştiau cine este, iar el le dădea bani. Şi atunci, dacă spunea să nu deschidă o valiză, ei nu o deschideau...

Deodată, Malko avu o imagine îngrozitoare şi descurajantă. Şi când se gândea că Thomas Hauser îi jurase că nu ştie nimic despre acest caz! Îşi reveni repede. Nimic nu garanta că Alphonse Loukoula spune adevărul.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Vameşul mi-a spus să deschid valiza. Transpiram, nu mă simţeam bine. Trebuie să fi observat că ceva nu era în regulă... Îmi era şi mai frică, deoarece, dacă m-ar fi descoperit, era foarte grav pentru mine. Din fericire, Rafik a observat şi i-a făcut semn domnului Hauser. Acesta a luat valiza, a făcut cu ochiul unui vameş şi a spus că totul e în regulă. Au pus-o pe căruciorul care o transporta la avion şi au plecat împreună.

Lui Malko îi stătuse mintea în loc. Ceea ce povestea Alphonse

Loukoula era atât de grav, încât avea nevoie să se gândească foarte bine. Acesta din urmă îi observă tulburarea şi-l întrebă brusc:

— Domnul Hauser nu v-a vorbit despre toate acestea?

— Continuaţi, spuse Malko, fără să-i răspundă. Ce aţi făcut după aceea?

Alphonse Loukoula îşi şterse fruntea acoperită de sudoare.

— Aşteptam împreună cu ceilalţi pasageri. Îmi pierdusem capul. Când am fost chemaţi, am dat tichetul de îmbarcare stewardesei care le lua de la uşă şi m-am îndreptat spre avion. Dar, de îndată ce am atins zona de umbră, mi-am schimbat direcţia şi am început să alerg spre clădirile de întreţinere. Nu am văzut pe nimeni. Am trecut printr-o spărtură din gard şi m-am trezit afară din aeroport. Îmi era atât de frică, încât m-am ascuns timp de două ore în pădurea Patte d'Oie[1]. Şi apoi am luat-o pe jos spre centrul din Brazzaville. Nu ştiam dacă şi-au dat seama de dispariţia mea. Am auzit avionul decolând. Nu ştiam unde să merg, nu îndrăzneam să mă întorc la mine acasă. Am rătăcit prin oraş, şi am băut câteva sticle de bere...

Era inevitabil! Din clipa în care Alphonse Loukoula dăduse tichetul de îmbarcare, agenţii companiei număraseră, cu siguranţă, biletele, apoi, tichetele. Or, cele două cifre corespundeau.

— Nu v-aţi gândit să anunţaţi pe cineva?

— Nu îndrăzneam să merg la poliţie. I-ar fi avertizat poate pe Rafik sau pe Issam.

— Pe urmă ce s-a întâmplat?

— Am dormit pe pământ. După ce s-a făcut ziuă, am găsit un tip care m-a trecut fluviul... Am aflat de la radio că avionul s-a prăbuşit şi că toţi pasagerii au murit. Ziarele au publicat lista victimelor şi mi-am văzut numele.

— Când aţi contactat-o pe Bérénice?

— După o lună. Mă stabilisem la Kinshasa sub un nume fals. Dar îmi era groaznic de dor de ea. Atunci, mi-am asumat riscul să iau legătura cu ea şi să-i spun totul...

Tăcu, Malko nu avea chef să vorbească, oscilând între dezgust şi stupefacţie. Cum a putut participa Thomas Hauser la această crimă atroce?

— Descrieţi-mi-l pe Thomas Hauser, îi ceru el.

— E o matahală, chel, cu o frunte mare şi nişte ochi înfundaţi. Are un Rolex mare şi poartă întotdeauna o sacoşă mică, roşie cu breteaua pusă de-a curmezişul pe piept...

---

1. Labă de gâscă, răscruce, răspântie (n.t).

Malko simţi o gheară în piept: îl revedea pe şeful Centralei CIA care venise să-l aştepte la aeroport. Cu sacoşa lui vişinie...

Văzându-i neîncrederea, Alphonse Loukoula adăugă:

— Dacă doriţi, am numărul lui de telefon de acasă.

Malko tresări.

— De unde?

— Mi l-a dat Rafik. Dacă aveam vreo problemă cu vreo valiză la aeroport, trebuia să-l contactez. Dar nu m-am servit de el niciodată, căci era mereu prezent acolo...

Malko se juca cu piedica Herstall-ului. Mai întâi, trebuia să verifice expunerea lui Alphonse Loukoula. Mai ales în ceea ce privea rolul lui Thomas Hauser. Ce o să facă apoi cu Loukoula? Să-l predea congolezilor? În acest caz, Rafik Janieh ar rămâne nepedepsit.

— Aveţi şi telefonul lui Rafik? întrebă el.

— Da.

— Foarte bine. O să-l sunaţi.

Alphonse Loukoula tresări.

— Ei, sunteţi nebun!

— Îl veţi suna, insistă Malko, şi-i veţi explica că sunteţi urmărit de un alb şi că aveţi nevoie de protecţia lui.

— Nu o să mă creadă. Nu ştie că am fugit şi că nu am luat avionul.

— De o vreme încoace, Rafik şi alţii se îndoiesc că sunteţi mort şi nu mai au somn. Dacă îi daţi întâlnire, va veni. Cu condiţia că ceea ce mi-aţi spus e adevărat...

— Ia uite! Nu mă credeţi.

Indignat, Alphonse Loukoula îşi deschise sacoşa şi scoase din ea un document împăturit pe care i-l întinse lui Malko.

— Iată! Acesta este biletul de avion al lui Rafik cu rezervarea. Am uitat să i-l dau. De atunci, îl port tot timpul la mine. Va trebui să explice de ce nu s-a urcat în avion...

Malko examină biletul la flacăra unui chibrit. Totul se potrivea.

— Foarte bine, spuse el, sunaţi-l.

— Ce veţi face cu mine?

— Nu ştiu, spuse Malko. Dar m-aş mira să aveţi zile prea multe.

Încă o dată în plus, el care ura violenţa, se trezea transformat într-un cavaler al răzbunării.

Capitolul XXI

Rafik Janieh, aşezat într-un fotoliu din salon, cu un pahar de arak[1], la îndemână, nu putea să doarmă. Îşi trimisese soţia la culcare, motivând că are o durere de cap şi aşteapta lângă telefon. Boris îl prevenise spre sfârşitul zilei că va pune mâna pe Alphonse Loukoula. Ceea ce ar lua o piatră de pe inima multor oameni, printre care şi Rafik... Îl sunase de pe telemobil, în momentul în care pleca pe urmele Taniei. De atunci, nu mai primise nici o veste.

Soneria telefonului îl făcu să sară de-a dreptul în sus. Smulse aparatul de pe soclu şi lansă un „alo" încordat. Îi răspunse murmurul unei voci mascate şi neliniştite.

— Rafik? Sunt Alphonse.

Libanezul avu nevoie de câteva secunde ca să se dezmeticească. Dacă cel care îl suna era Alphonse Loukoula, înseamnă că-i scăpase lui Boris şi că lucrurile nu se desfăşuraseră aşa cum fusese prevăzut. Adoptă, în acelaşi timp, comportamentul la care trebuia să se aştepte Alphonse Loukoula. Prudenţă şi scepticism.

— Care Alphonse? bombăni el. Nu cunosc nici un Alphonse...

— Alphonse! repetă vocea înăbuşită. Cel pe care tu nu l-ai văzut de aproape un an.

Timp de mai multe secunde, se auzi numai respiraţia lor în telefon.

— Terminaţi cu prostiile! i-o reteză el. Cine sunteţi?

— Ştii bine cine sunt, Rafik, îi răspunse vocea. Am nevoie de tine. În tot acest timp, nu am spus niciodată nimic, dar acum am nevoie de tine. Şi apoi, trebuie să-ţi dau biletul de avion înapoi...

1. *Băutură alcoolică preparată din orez fermentat (n.t.)*

Un val glacial străbătu trupul libanezului, făcându-l să tremure. Era chiar Alphonse Loukoula. Aparent indiferent, el își stăpâni vocea și întrebă:

— Care bilet de avion?

— Al zborului pe care tu nu l-ai luat.

Libanezul simţi un nod în gât. Era mort de frică și de furie: dacă Boris dăduse greș, va drege el însuși busuiocul.

— Alphonse! Credeam că ai murit! spuse el cu un glas mai dulce. Ce dorești?

— Am nevoie de tine, repetă Alphonse Loukoula. Trebuie să mă ascunzi.

— Unde ești?

— Într-o cabină telefonică. Ascultă, îţi dau întâlnire într-un loc liniștit. Acolo unde sunt eu înmormântat. Te aștept.

Închisese înainte ca libanezul să poată cere alte detalii.

Libanezul sări din fotoliu, apoi formă numărul personal al lui Boris. Suna în gol. Telefonul mobil al acestuia nu mai răspundea. În aparenţă, Alphonse Loukoula îi scăpase printre degete și rătăcea acum prin Brazzaville înspăimântat. Totuși, Rafik Janieh avea oroare să se ducă singur la această întâlnire. Formă alt număr. De această dată, cineva îi răspunse.

— Mohammed, sunt eu, spuse el în arabă. Am nevoie de tine.

Îi explică repede diplomatului libian ce se întâmplă. Acesta nu era entuziasmat să-l însoţească.

— Vino la mine după ce termini cu Loukoula, conchise el.

Rafik Janieh închise furios și se duse în birou să se echipeze. Se trezi singur cu mortul în brațe, între Boris care dispăruse și Mohammed Tarki ce dădea dovadă de lașitate...

* * *

Chiar dacă cerul ar fi fost plin de stele, locul tot ar fi fost sinistru. Malko își parcase mașina mult mai departe, pe bulevardul Maréchal Lyautey, ajungând pe jos la locul împrejmuit, rezervat victimelor avionului DC10. Alphonse Loukoula aștepta, așezat pe mormântul său, împrăștiind florile ce îl acopereau. Malko se ascunsese în exteriorul împrejmuirii, la umbra unui arbore exotic de unde putea să supravegheze intrarea.

În mod normal, Rafik nu trebuia să întârzie... Malko își

asumase un risc uriaș când pusese la cale o asemenea întâlnire. Din păcate, nu avea deloc de ales. Și dacă Rafik Janieh nu ar veni singur, ei bine, ar mai fi avut avantajul surprizei.

Auzi un zgomot de motor și, câteva clipe mai târziu, un Peugeot break vechi se opri în faţa porţii cimitirului. La început, nu coborî nimeni. Rafik Janieh verifică împrejurimile. Probabil mai liniștit, coborî. Malko simţi cum i se strânge stomacul. Libanezul ţinea în mâna dreaptă o carabină grea, o armă pentru vânătoare de elefanţi! Herstall-ul lui Malko nu era pe măsură și, mai ales, nu avea aceeași bătaie.

Rafik se îndrepta cu pași hotărâţi spre intrarea locului împrejmuit, cu carabina în mână. Își întorcea faţa ascuţită în toate direcţiile, inspectând toate ungherele micului cimitir. Înconjură stela centrală și-l zări pe Alphonse Loukoula. Imediat, el se opri brusc, duse arma la umăr pentru a ochi și strigă:

— Alphonse, ai biletul meu? Arată-mi-l!

Știindu-l pe Malko în spatele libanezului, Alphonse Loukoula, scoase biletul din sacoșă și-l flutură în aer. Evident, Rafik nu putea să distingă ce era.

— Aruncă-l jos, spuse el, și dă-te înapoi!

Loukoula se supuse. Libanezul se apropie alergând, luă biletul de avion, îl examină rapid și-l puse în buzunar.

— Vino, spuse el cu o voce mai dulce, o să plecăm. Iartă-mă. Credeam că ai intenţii rele.

Alphonse Loukoula se apropie de el. Libanezul îl privea.

— Sunt foarte mulţumit că ești în viaţă, i se adresă el. Ai fost un prost că ai dispărut așa. Trebuia să te anunţ să cobori la N'djamena, dacă te suiai în avion. Nu voiam să-ţi spunem înainte ce se află în valiză, ca să nu intri în panică. Haide, vino acum.

Alphonse Loukoula nu răspunse. Pândind reacţia lui Malko, abia auzi trăcăneala libanezului. Trecu în faţa acestuia, îndreptându-se spre ieșire. Nu apucă să facă un metru, că Rafik Janieh își ridică arma și-i trase un glonţ în spate. Detonarea asurzitoare sparse liniștea nopţii. I se păru că Alphonse Loukoula fu proiectat în faţă de o mână invizibilă și rămase lungit pe burtă pe pietrișul de pe alee, chiar în faţa propriului mormânt, omorât fulgerător de un cartuș cu alice.

Tocmai scotocea buzunarele acestuia, când Rafik simţi că ceva rece și tare i se propteşte în ceafă.

* * *

— Încetișor! îi ordonă Malko. Ridicați-vă încet.

Îi înfipse țeava pistolului în gât, chiar sub ureche. Îndepărtă carabina cu piciorul, apoi îl percheziționă pe Rafik găsind un pistol automat strecurat sub centură. Doar atunci îl forță să se întoarcă și libanezul îl recunoscu.

— Noi avem o socoteală de încheiat, spuse Malko.

L-ar fi putut salva pe Loukoula, trăgând înaintea lui Rafik, dar nu dorise aceasta cu adevărat. Congolezul avusese dreptate în privința lui Thomas Hauser pentru ca Malko să nu aibă nici o îndoială. Har Domnului, nu mai era nevoie de mărturia lui Alphonse Loukoula. În această seară se simțea dezumanizat, transformat într-un braț nemilos al justiției divine. Va merge cât mai departe posibil, chiar dacă nu aceasta era misiunea sa în mod expres. Mormintele din jurul lui i-ar fi reamintit, dacă ar fi uitat, că atentatul nu fusese ceva abstract, că zeci de pasageri pieriseră într-un mod oribil, în parte din vina acestor doi bărbați care se aflau cu el în cimitir.

— Ce doriți? îngăimă Rafik. Pot să vă explic...

— Mai întâi vreau asta, spuse Malko, smulgându-i din mână biletul de avion.

— E o întâmplare că nu am putut să plec, gemu libanezul. Nenorocitul ăsta de Loukoula a pus bomba.

— Și tot el a și fabricat-o? întrebă Malko cu o ironie glacială.

Rafik schimbă tactica. Începu să-și pledeze cauza cu o voce rugătoare:

— Am fost amenințați. Ei ne-ar fi ucis.

— Care „ei"?

Nu primi nici un răspuns. Își trecu mâna prin părul negru zbârlit, încercând să inspire milă, dar semăna pur și simplu cu un șobolan înnebunit ce se zbate într-o capcană. Un șobolan capabil încă să muște.

Malko trecea prin starea de indispoziție obișnuită, ca de fiecare dată când se confrunta cu moartea. Aceea pe care moartea ți-o transmite. El știa foarte bine că, dacă Rafik ar ieși viu din acest cimitir, ar găsi un mijloc să falsifice realitatea, să corupă justiția.

Pentru moment, Rafik era dispus să facă orice ca să-și salveze pielea, fie și provizoriu. Libanezul îl implora din priviri, sărind de pe un picior pe altul, de îl treceau toate nădușelile.

— Cine este adevăratul responsabil al acestei crime? întrebă Malko.

Rafik scutură energic din cap.

— Jur pe viața mamei mele că nu știu. Issam a negociat totul. Eu nu am fost decât un executant... Nu știam nimic.

— Totuși, dumneavoastră sunteți cel care a activat detonatorul...

— Ca să explodeze la escala din N'djamena. Ei nu voiau să omoare pe nimeni.

— Care „ei"?

Tăcu din nou. Malko se săturase de toate văicărerile acestea. Își fixă mai bine în mână Herstall-ul și privi locul unde intenționa să tragă: pieptul lu Rafik Janieh. Libanezul îi întâlni privirea și scoase un urlet sfâșietor.

— Nu! Nu! O să vă spun.

— Repede, spuse Malko cu răceală.

Arătătorul începuse deja să apese trăgaciul Herstall-ului. Rafik Janieh se afla la câteva zecimi de milimetru de veșnicie.

— Libianul care mi-a înmânat valiza-capcană este Mohammed Tarki, spuse el.

— Credeam că a sosit din Coasta de Fildeș, obiectă Malko.

Libanezul dădu din cap.

— Așa credea Alphonse pentru că așa i-am spus eu. În realitate, a ajuns la Brazzaville cu valiza diplomatică libiană și Tarki este cel care mi-a înmânat-o. Dar i-am povestit asta lui Alphonse pentru a-l deruta.

— De ce au comis libienii această crimă?

— Ca să se răzbune pe președintele Sassou N'Guesso care se apropie prea mult de Statele Unite. Colonelul Kadhafi este furios. Voia să le dea un avertisment congolezilor.

Rafik tăcu și își șterse fruntea acoperită de sudoare cu o batistă în pătrate, trăgând cu coada ochiului la Malko.

— Mă credeți?! îl întrebă el cu o voce rugătoare.

— Da, spuse Malko. Unde-l găsesc pe Mohammed Tarki?

— La ambasadă.

Malko schiță un zâmbet glacial:

— Foarte bine. Aveți o șansă să vă salvați pielea. Dacă reușiți să-l faceți să iasă afară și să mi-l aduceți mie, vă predau pe amândoi colonelului M'Boukou. După câțiva ani într-o închisoare congoleză — dacă nu vă execută — veți regreta poate că nu sunteți mort...

Groaza îl făcea nerăbdător. În mod vizibil, se grăbea să

iasă din acest cimitir. Malko îl împinse în față cu țeava carabinei, punându-și Herstall-ul la centură. Libanezul se strecură la volanul mașinii sale, iar Malko luă loc alături de el, cu țeava carabinei înfiptă în coaste și degetul pe trăgaci.

Le trebuiră mai puțin de cinci minute ca să ajungă în fața micuței Ambasade libiene, care se afla vizavi de Spitalul General. Vila albă din spatele grădinii era întunecată, cu drapelul coborât. Rafik Janieh puse mâna pe mânerul portierei. Imediat, Malko îl avertiză:

— Dacă încercați să intrați, sunteți mort.

Libanezul făcu o grimasă de încuviințare și spuse cu o voce răgușită:— Știu cum să procedez. Malko, garat pe peronul din fața ambasadei nepăzite, urmări cum libanezul se îndreaptă spre poarta grădinii. Vârful țevii carabinei era sprijinit de marginea geamului coborât. Arma era ațintită spre Rafik Janieh. La zece metri distanță, libanezul nu avea nici măcar o șansă la un milion ca să scape. Îl văzu apăsând pe sonerie și așteptând.

* * *

Mohammed Tarki tocmai își număra mătăniile de chihlimbar când soneria de la intrare îl făcu se tresară. Fără să aprindă lumina, deschise fereastra biroului în care se afla, la etajul întâi și privi iscoditor în afară. Lampadarul din apropiere lumina suficient cât să recunoască silueta mică și îndesată a lui Rafik Janieh. Răsuflă ușurat și imediat pieptul i se umflă: coșmarul se sfârșea. Se întoarse în clădire și coborî în mare grabă, lovindu-se de unul din paznicii ambasadei, alarmat de sunetul soneriei.

— Merg eu, făcu diplomatul. Știu cine este.

Descuie ușa și străbătu cei câțiva metri ce îl despărțeau de poartă.

— Vino repede! șușoti Rafik. Este cu mine aici.

Diplomatul libian privi peste umărul lui și zări o siluetă în mașină, prea departe ca să o poată identifica.

— Nu l-ai ucis, îi reproșă el.

— După aceea, afirmă el, are să ne spună niște lucruri interesante. Voiam să le auzi. Apoi, te voi aduce înapoi și mă voi ocupa eu de el.

Mohammed Tarki privi în jurul lui: nu era nimeni pe bulevardul Lyautey. Scoase o cheie din buzunar și descuie

ușa, închizând-o apoi în urma lui. Tocmai răsucea cheia în broască pentru a doua oară, când o detunătură violentă bubui în spatele lui. Se întoarse: Rafik Janieh se clătina pe picioare cu mâinile strânse la piept. Diplomatul libian nici măcar nu avu timp să se răsucească și să încerce să deschidă ușa din nou.

O flacără portocalie țâșni din mașina oprită și avu senzația că o bară de oțel îl țintuiește de ușă. Glonțul care țâșni din carabină tocmai îi făcu țăndări inima și toate arterele din jurul ei. Vederea lui Mohammed Tarki se încețoșă și corpul îi alunecă de-a lungul ușii, mort înainte de a atinge pământul. Când paznicul ambasadei, apăru cu pistolul-mitralieră în mână, văzu doar două cadavre și farurile din spate ale unei mașini ce se îndepărta.

* * *

Malko nu avusese nici o clipă intenția să-i cruțe pe Rafik Janieh și Mohammed Tarki. Îi fusese întotdeauna foarte greu să omoare cu sânge rece, dar, în aceste cazuri clare, nu încerca nici cea mai mică remușcare. Cei trei bărbați care abia muriseră erau vinovați de o crimă abominabilă și lașă. Cele patruzeci și nouă de pietre funerare din marmură neagră erau acolo tocmai pentru a aminti acest lucru.

Se învârti puțin prin Brazzaville, apoi hotărî că partea cea mai grea a misiunii sale îl va aștepta în zori. Avea nevoie de puțin calm, înainte de a înfrunta această ultimă încercare.

* * *

— Lasă-mă să mai iau gheață, mă doare! îl imploră Tania Missitout.

Boris mârâi un răspuns nedeslușit. După ce s-a debarasat de cei doi complici cu o cutie de caviar, o dusese pe tânăra femeie acasă la ea. Ca să o „interogheze".

„Interogatoriul" începu cu un mic viol, așa, fără prea mult chef, pentru a-și răzbuna eșecul. În genunchi, Tania trebuise să-l lase să-i ejaculeze în gură și apoi să i-o învioreze din nou pentru ca Boris să-i facă tot tacâmul... Suportase aceste violuri strângând din dinți. Boris ar fi fost capabil să o omoare, dacă ea s-ar fi opus. După aceea, începuse iar să o bată, încercând să o facă să mărturisească unde poate fi găsit misteriosul „Antoine" în Kinshasa... Lovind-o sistematic peste față.

zdrobindu-i gura și strivindu-i nasul, Tania se întreba cât timp va rezista, știind și că nu exista nici o șansă să o predea autorităților legale: cazul la care el lucra era paralel, oficios.

Pentru a-și recăpăta forțele, Boris deschise o sticlă de votcă și bău direct din ea. Ca toți africanii, foarte sensibili la alcool, el era practic mort de beat... Profitând de acest răgaz, Tania se târî până la frigider și luă de aici niște cuburi de gheață pe care și le puse pe fața maltratată.

În timp ce ea se îngrijea, Boris se apropie, gol pușcă, cu sexul mort și ochii injectați de sânge.

— Vino! făcu el, mai am poftă de fundul tău.

Ochii tinerei femei căzură atunci pe un ciocan de spart gheață, terminat cu o măciulie de lemn, ce zăcea pe bucățile de gheață. Ea îl înșfăcă și, prefăcându-se că se supune călăului său, îi apucă sexul în mâna stângă. Mulțumit, Boris închise ochii. Tania ridică ciocanul în aer și lovi din toate puterile, străpungându-i membrul.

Boris scoase un urlet îngrozitor, tetanizat de durerea atroce. Tania se săltase deja și, apucând un ciocan, începu să-i lovească scăfârlia lui Boris, urlând ca o posedată. Cutia craniană cedă din câteva lovituri și fierul ciocanului se înfipse direct în creier. În convulsiile sale, Boris smulse vârful care îl țintuia la perete și căzu, scuturat de spasmele agoniei. Tania lovi până îi făcu scăfârlia ferfeniță.

* * *

Era abia ora șapte dimineața când Malko se opri în fața vilei șefului CIA, în cartierul rezidențial. Timpul era extrem de frumos.

Americanul apăru la primul semnal al soneriei, în ținută de jogging. Păru surprins, dar îl primi cu căldură.

— Nu vă așteptam atât de devreme, sublinie el. Ce s-a întâmplă?

— Aș vrea să vă vorbesc, spuse Malko. Pot să intru?

— Cu plăcere, voi alerga mai târziu. Maureen pleacă la birou peste câteva minute.

Soția lui lucra tot la Ambasada americană. Așteptară până ce dispăru zgomotul produs de mașina ei, bând o cafea scârboasă. Malko avea un nod în gât.

— Thomas, spuse el, l-am găsit pe Alphonse Loukoula.

Americanul se schimbă la față.

— Nu se poate! Unde e?

— În portbagajul mașinii mele, anunță liniștit Malko. Datorită unei informații, l-am înhățat aseară. Va trebui să-i mulțumesc lui Jacky Marinarul, mi-a fost de mare folos...

— Ei, la dracu', de ce nu l-ați lichidat pe ticălosul ăsta? zise indignat Thomas Hauser.

Era un moment penibil. Malko se uita fix în ochii albaștri ai americanului.

— Thomas, spuse el, am discutat îndelung cu Alphonse Loukoula. Este gata să repete ceea ce mi-a spus. Dar vreau să o aud mai întâi din gura dumneavoastră.

Thomas Hauster își feri privirea.

— Ce vreți să spuneți? Ce a inventat ticălosul ăsta?

Vocea lui nu mai era decât un croncănit.

— Dumneavoastră i-ați înlesnit congolezului trecerea prin vamă cu valiza ce conținea încărcătura care a aruncat în aer avionul DC10.

Americanul bătu cu pumnul în masă.

— Sunteți țicnit?! Ce-i toată povestea asta?

Malko dădu din cap.

— Thomas, nu vă întreb dacă ați făcut-o, ci *de ce*?

Americanul amuțise. O venă mare i se zbătea la tâmplă. Privi în jurul lui și mormăi:

— Totul e o nebunie. Cum puteți să credeți un asemenea individ?

— Pentru că spune adevărul, făcu Malko. Am și agenda lui în care se găsește numărul dumneavoastră personal de telefon. Cum explicați asta?

— Nu știu nimic, spuse americanul furios. Putea să și-l procure. În fine, unde-i tipul ăsta? Ce v-a povestit? Cine i-a dat valiza-capcană?

— Thomas, replică Malko, această misiune mi-a fost încredințată de Direcția Generală din Langley, iar ea constă în a-i găsi pe vinovații acestui atentat. Și i-am găsit. Cel puțin ultimul eșalon din care și dumneavoastră faceți parte. Voi fi obligat s-o scriu în raportul meu, chiar dacă este foarte înspăimântător. Cu excepția cazului în care îmi veți putea proba contrariul.

— Bine, bine, înțeleg, spuse Thomas Hauser pe un ton mai împăciuitor. Mergem la ambasadă și-l anchetăm pe nemernicul ăsta cu martori. Așteptați-mă o clipă să mă îmbrac.

Malko își mai turnă cafea. Cinci minute mai târziu, Thomas Hauser reveni, mai puțin tras la față. După respirație, Malko își

dădu seama că băuse. Privirea îi era mai liniștită și mișcările mai sigure.

— Să mergem! se adresă el cu o voce aproape jovială.

Ieșiră în grădină și Malko o luă înainte. Se apropia de mașina lui. Ajuns în dreptul ușii din față, se întoarse.

Thomas Hauser tocmai își scosese de la centură un Colt 45 automat. Trase cocoșul și, cu brațul întins apăsă pe trăgaci, cu arma îndreptată spre portbagajul Toyotei. Împușcăturile se succedară atât de repede, încât ai fi crezut că e o rafală de armă automată; culasa armei rămase deschisă și încărcătorul gol. Thomas Hauser ridică capul cu o licărire ciudată în privire.

— A plătit-o ticălosul ăsta! izbucni el.

Malko dădu din cap cu tristețe.

— Thomas, nu ar fi trebuit...

Se îndreptă spre portbagajul ciuruit și îl deschise. Descoperind spațiul gol, Thomas Hauser se schimbă dintr-o dată la față. După privire, Malko înțelese că, dacă i-ar fi rămas un cartuș, americanul l-ar fi doborât pe loc. Câteva clipe ce păreau nesfârșite, cei doi bărbați se măsurară din priviri. Apoi Malko spuse cu tristețe:

— Alphonse Loukoula este gata să depună mărturie. La fel și Rafik Janieh. I-am dus în loc sigur.

Privirea americanului se încețoșă și umerii i se înconvoiară. Părea făcut KO, doar că rămăsese în picioare. Malko întinse mâna spre Colt.

— Dați-mi-l!

Thomas Hauser predă arma fără să mai opună rezistență și, din proprie inițiativă, se întoarse în casă unde se prăbuși la masa din bucătărie. Malko așeză arma goală alături de el.

— Acum, spuneți-mi adevărul. De ce ați permis trecerea valizei prin vamă?

Thomas Hauser rămase mai multe minute cu capul în mâini fără să răspundă. În cele din urmă, se hotărî să vorbească cu o voce monotonă.

— De mai bine de un an, creasem o rețea de culegere de informații despre Liban. Mai întâi, pentru a obține informații despre ostaticii noștri, apoi pentru a încerca să pătrunzem grupările teroriste.

— Langley era la curent?

— Bineînțeles.

— Din cine era formată această rețea?

— În principal, din Issam Hadjez și din Rafik. Aveau legături

numeroase la Beirut și originea lor șiită le permitea accesul la informații deosebite. De altminteri, am obținut în timp util și în mai multe rânduri informații prețioase pentru care Langley m-a felicitat.

— Langley cunoștea numele informatorilor dumneavoastră?

— Da.

Iată de ce îl trimiseseră pe Malko la Brazzaville. Îl bănuiau deja pe Thomas Hauser.

— Continuați, Thomas, îl încurajă el.

Americanul avea lacrimi în ochi.

— Am făcut o prostie, mărturisi el. După trei luni, Rafik a venit să mă caute și să-mi spună că nu putea să continue să-mi furnizeze informații fără o compensație. Era prea periculos...

— Și v-au cerut să le acoperiți traficul cu droguri.

Thomas aprobă din cap. Caz clasic. Munca de informații este un joc cumplit în care, atunci când se pierde morala, orice se poate întâmpla. Thomas nu înțelesese aceasta. Vorba nemților: „Când cinezi cu dracul, îți trebuie o lingură cu coadă lungă...".

— Ați raportat?

— Nu.

— De ce?

— Langley nu ar fi acceptat niciodată. În același timp, îmi spuneam că aș putea să reușesc să obțin eliberarea ostaticilor din Beirut. Atunci, mi-am asumat răspunderea, spunându-mi că asta va dura doar o vreme. Niciodată nu mi-au spus clar că este vorba de droguri...

Amărâtă scuză... Malko nu mai reușea să prindă privirea interlocutorului său. Era dărâmat.

— Și în seara atentatului?

— A fost ca și altă dată. Mă angajasem să fiu prezent la fiecare expediere. Am văzut foarte bine că lui Alphonse Loukoula îi era frică, dar am pus totul pe seama emoției și l-am ajutat.

Nu mai era nimic de spus. Malko mai voia, totuși să-i pună o ultimă întrebare.

— Și a doua zi? Nu ați avut dorința să povestiți totul?

Thomas Hauser dădu din cap și spuse cu o voce extrem de obosită.

— Asta nu i-ar fi înviat pe cei o sută șaptezeci de pasageri. Și apoi, în acest caz, eu eram terminat. Și nu puteam să-i

învinovățesc pe Issam și pe Rafik fără să mă condamn și pe mine. Cât despre Loukoula, credeam sincer că a murit.

— Langley nu s-a mirat de încetarea bruscă a activității rețelei dumneavoastră?

— Am continuat să le furnizez informații false timp de trei luni.

Cercul se închisese.

— Bine, spuse Malko, puteți să așterneți toate acestea pe hârtie?

— Dacă vreți dumneavoastră.

Thomas Hauser plecă să caute hârtie și începu să scrie. După ce termină, Malko reciti textul și și-l băgă în buzunar.

— Foarte bine, spuse Malko. Misiunea mea s-a terminat. V-am mințit. Loukoula și Rafik sunt morți. Dar am totuși obligația să raportez. Voi lua avionul în această seară.

El se ridică și plecă fără să-i strângă mâna lui Thomas Hauser. Era deja la volanul mașinii sale, când auzi o împușcătură înfundată ce venea din casa șefului Centralei CIA. Se întoarse atunci în bungalou. Thomas Hauser era acolo unde îl lăsase. Încărcătorul gol al Colt-ului zăcea la podea, alături de pistolul în care americanul introdusese un nou încărcător. Își trăsese un glonț sub bărbie, iar acesta îi smulsese o parte din față, apoi îi ieșise prin creștet. Mirosul fad al sângelui amestecat cu cel înțepător al corditei îi produse greață.

Poate și sentimentul acut de neputință ce îl stăpânea. Ajunsese cât mai departe posibil, însă cei patru bărbați ce abia muriseră, în decurs de câteva ore, nu erau singurii vinovați. Adevăratul vinovat se găsea la Tripoli și acesta era colonelul Kadhafi. Atât timp cât lumea va tolera statele teroriste, avioanele vor sări în aer, nevinovații vor muri și adevărații vinovați vor rămâne multă vreme în libertate.

Tiparul executat sub comanda nr. 80 155
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
ROMÂNIA

– Încetișor! îi ordonă Malko.

Ridicați-vă încet.

Îi înfipse țeava pistolului în gât, chiar sub ureche. Cu o lovitură de picior îndepărtă carabina, apoi Rafik fu percheziționat, găsindu-i un pistol automat strecurat sub centură. Doar atunci îl forță să se întoarcă și libanezul îl recunoscu.

– Noi avem o socoteală, spuse Malko...

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu
- Vânați-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone
- Capcana Cecenă
- Scrisoare pentru Clinton
- Teroarea Khmerilor Roșii
- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo

PREȚ **7 000**

ISBN 973-9138-45-4